

ROBERT J. VILEND

UVOD U PORUKU IZ 1888.

Robert J. Vilend
UVOD U PORUKU IZ 1888.

Naslov originala:
The 1888 Message - An Introduction
By Robert J. Wieland

Prevod: Branko Đurić

Štampa: Apollo Graphic Production, Beograd

Prvo izdanje
Beograd, 2010.

Elektronska verziju knjige „Uvod u poruku iz 1888“ besplatno je dostupna na Internetu, za ličnu upotrebu.
Ukoliko želite da nabavite ovu knjigu u štampanom obliku, možete je naručiti kod naših distributera:

Za Hrvatsku: Andrea Veljača; tel. +385-91-516-06-65; e-mail: andrea3710@yahoo.com

Za Srbiju: Branko Đurić; tel. +381-63-727-17-28; e-mail: bdjrapsody@gmail.com

Dejan Jovanović; tel. +381-64-974-04-72; e-mail: dejanjkg@yahoo.com

Za Crnu Goru: Pavle Simović; tel. +382-68-558-522; e-mail: pavlescgo@yahoo.com

Sadržaj

Predgovor	3
Uvod	4
<i>Glava 1</i> Treba da postoji motiv	6
<i>Glava 2</i> Istinsko izlivanje Svetog Duha	10
<i>Glava 3</i> Hristos – centar poruke	17
<i>Glava 4</i> Hristos kušan kao i mi	20
<i>Glava 5</i> Elen Vajt podržava ideju Džons –Vagoner	27
<i>Glava 6</i> Vesnici ne poništavaju vest	34
<i>Glava 7</i> Kako su vesnici iz 1888. razumeli opravdanje verom	38
<i>Glava 8</i> Život bez greha – da li je moguć?	47
<i>Glava 9</i> Zašto je lako biti spasen i teško biti izgubljen – ili je obrnuto?	60
<i>Glava 10</i> Čišćenje Svetinje i vest iz 1888	70
<i>Dodatak</i> Duh proroštva i vest iz 1888: Uvodna reč izdavača	78
<i>Dodatak 1</i> Razgovor s Elen G. Vajt povodom Mineapolisa 1888	80
<i>Dodatak 2</i> Elen G. Vajt o Hristovoj ljudskoj prirodi	86
<i>Dodatak 3</i> Elen G. Vajt: Doktrinarni spor – Jedno uzvišeno stanovište	89

PREGOVOR

U knjizi *Uvod u poruku iz 1888. godine*, Robert Vilend usmerava čitaočevu pažnju na istoriju adventista sedmog dana, iz koje izvlači snažna duhovna značenja, da bi na kraju istakao ono što bi trebalo da je prava motivacija za opstanak crkve u poslednjim danima. Knjiga odgovara na mnoga, sve određene postavljena pitanja vernih članova crkve: Zašto se vreme (i greh) produžava deceniju za decenijom, iako bi trebalo da smo već u Nebeskom carstvu? Šta je to sprečilo završetak istražnog suda i očišćenje Svetinje? Dokle će još crkva govoriti o poznom daždu i koliko će vremena proći do njegovog stvarnog pojavljivanja? Da li nas Bog zaista zove da se uzdignemo na onaj standard koji podrazumeva život bez greha? Autor je istražio i sakupio mnoštvo dokaza, jasno prikazujući da je Bog podario adventistima sedmog dana jednu jedinstvenu vest 1888. godine, koja je dragocenija od svog zemaljskog blaga.

Bila je to vest koja je trebalo da pripremi Njegove sinove i kćeri za pobeđu u konačnoj bici između dobra i zla, kao i za vaznesenje na nebo. U knjizi pred nama istaknute su lepota, jednostavnost i istinitost poruke koja je trebalo da obasja celu zemlju svojom svetlošću.

Čitalac će ovde naći jednu dobru vest, Jevanđelje radosti, nadu i ohrabrenje, što će sve zajedno učiniti da se pripremi poslednja generacija i da postanu „sveti“ koji „drže zapovesti Božje i veru Isusovu“ (Otk. 14,12).

Knjiga, takođe, predstavlja čitaocima uzvišenu službu Hristovu – onu koja Ga čini našim Spasiteljem! Njegova milost je sila koja treba da spreči smrtnike da odgovore na izazove i pritiske greha koji deluje iznutra i spolja. Autor snažno ističe da vest 1888 nije bila (a nije ni danas) samo „doktrina,“ već pre jedno živo i životno iskustvo, sa dubokim posledicama koje se ispoljavaju u ovom našem svetu bezakonja.

Knjiga je rezultat dugogodišnjeg proučavanja koje je započelo daleke 1930. godine. Kasnije, kada se studija ove opsežne teme iskristalisala, postala je osnov za jedan neobjavljeni rukopis, završen 1950. godine. Danas, posle toliko godina ispunjenih misterijama, maglom nerazumevanja i, neretko, potpunim neznanjem u pogledu zasedanja Generalne konferencije 1888, mnoge nepoznanice su raspršene, a crkva u celini može uživati blagoslove koji su izobilno ponuđeni posredstvom ove publikacije. Vest koju donosi ova knjiga utemeljena je na Bibliji, mudrosti i božanskom nadahnuću koji se nalaze u delima Elen Vajt, objavljenim istorijskim izveštajima, uz pokoje neobjavljeno pismo ili rukopis, što sve zajedno baca svetlost na glavne učesnike u drami koja je obeležila epohu 1888 – Alonzo T. Džonsa i Elet J. Vagonera.

Korišćena građa je dokumentovana, što može biti od značajne pomoći svakom strastvenom istraživaču, ali će sasvim sigurno probuditi interesovanje i pomoći u obrazovanju laika. Sadržaj ove studije jasno dokazuje da Crkva adventista sedmog dana ima sasvim određeni i poseban doprinos ovom svetu – motivaciju za život – što joj daje pravo da bude nešto više nego samo jedna među mnogim crkvama današnjice. Zahvaljujući bogatoj istini koju je Bog otkrio preko Svojih slugu i blagoslova koji se mogu naći u vesti iz 1888, jasno je da crkva u celini, u svim svojim segmentima (personal, pastoralni korpus i obični vernici), u velikoj meri ima potrebu za duhovnom istinom predstavljenom u ovoj knjizi. Razumeti ovo, uz shvatanje naše istorije i njenog uticaja na konačno, nesimbolično pomirenje, znači razumeti pravi smisao poziva na pokajanje koji je upućen Laodikiji.

Neka Gospod upotrebi ovu vest, da bi nam ona donela neophodno duhovno opažanje, kako bi „početak poznog dažda i glasnog pokliča“ mogao uroditi plodom. Tada će crkva prepoznati božanski plan i odneće svetu onu svetlost koja treba da obasja celu zemlju svojom slavom.

Donald K. Šort

UVOD

Neophodno je da utvrdimo šta je to što ćemo u ovoj knjizi podrazumevati pod „vešću 1888.“ Bez sumnje, čitalac će imati potrebu za kraćim opisom događaja koji su adventistima sedmog dana poznati kao „mineapoliski događaji,“ ili kao „hiljadu osamsto osamdeset i osma.“

Na zasedanju Generalne konferencije, održanom te godine u gradu Mineapolisu, država Minesota, dva mladića, Alonzo Džons i Elet Vagoner (A.T. Jones i E.J. Waggoner), ponudila su prisutnim delegatima providenjem određenu vest opravdanja kroz veru, vest koja je, kako se kasnije ispostavilo, bila ekstremno kontroverzna. Mnogi delagati, naročito vođe i stariji pastori, gledali su na vest (i vesnike) kao na nešto nepoželjno.

Mali broj među njima radovao se zbog ove poruke, prihvatajući je istinski. Prva u toj maloj grupi bila je Elen Vajt. Ipak, čini se da niko nije smatrao ovu vest toliko važnom da bi stenografisao njen sadržaj, kako bi i drugi iz prve ruke mogli da saznaju šta su govornici imali da kažu.

Dakle, mi danas nemamo ovu vest od reči do reči, tako kako je ona izašla iz usta dvojice mladih vesnika u Mineapolisu. To, opet, ne znači da treba da očajavamo u strahu da nema nikakvih mogućnosti za saznavanje sadržaja ove vesti, to jest da ova knjiga ima pogrešan naslov. Određene činjenice pomažu nam da pravilno i smisleno rekonstruišemo koncept koji su izneli njegovi zastupnici (vesnici):

1. Znamo šta je Vagoner govorio neposredno pre zasedanja Konferencije 1888.

2. Znamo šta je on govorio neposredno posle iste Konferencije.

3. Znamo da su Vagoner i Džons bili u istinskoj, savršenoj harmoniji u razumevanju opravdanja kroz veru, kako u Mineapolisu, tako i skoro jednu deceniju nakon 1888. Radi se o **dvojici** vesnika, ali Elen Vajt kaže da su oni iznosili **jednu, jedinstvenu** vest.

4. Potvrđivanje njihove poruke od strane Elen Vajt ne ograničava se samo na izgubljeni govor u Mineapolisu. Ona je nastavila da podržava njihova odvažna izlaganja godinama nakon 1888, čak do 1896, pa i kasnije.

5. U rekonstrukciji ove poruke, možemo analizirati kako su savremenici, oni u opoziciji kao i oni koji su je odobrali, razumeli glavne ideje vesti o kojoj govorimo. Na primer, Preskot (W.W. Prescott) i Heskel (S.N. Haskell) bili su među onima koji su sa odobravanjem odgovorili na poruku i širili ideje koje su činile njen osnovni koncept, razumevši da su te ideje biblijske i da ih i Elen Vajt podržava.

Naravno, ne treba misliti da se u slučaju Džonsa ili Vagonera radi o nekakvoj nepogrešivosti u onome što su govorili. Elen Vajt ih nikada nije nazivala prorocima, ali na nebrojeno mnogo mesta ona ih oslovljava na sledeće načine: „Vesnici Gospodnji,“ „vesnici i Isusovi predstavnici,“ „ljudi na koje je pao božanski izbor,“ „Božje sluge,“ „sa nebeskom vešću,“ „ljudi koje je On izabrao,“ „mladići poslani od Boga da nose jednu naročitu vest,“ „Njegove izabrane sluge,“ „oni koje Bog upotrebljava,“ „Bog radi preko braće Džonsa i Vagonera,“ „On im je dao dragocenu svetlost,“ „ako primite vest, primili ste Isusa,“ „vesnici koje Ja (Gospod) šaljem svom narodu, da mu odnesu svetlost, milost i silu,“ „vest od Boga; ona ima božansko punomoćje.“ Ovi i slični iskazi ređali su se sve do 1896. godine, a nešto ređe i kasnije.

Dakle, vest 1888 predstavljena je u ovoj studiji kao vrelo izvanrednih i suštinski bitnih ideja koje su Džons i Vagoner izlagali pre Konferencije 1888, kao i deceniju nakon toga. Naša metoda se sastoji u sledećem:

1. Držaćemo se što je moguće bliže godine 1888;
2. Naglasak će biti na onome što se ponavljalo u izlaganjima Džonsa i Vagonera i na čemu su oni snažno insistirali u svom učenju;
3. Iznosićemo ono oko čega su se Džons i Vagoner savršeno slagali;
4. Usredsredićemo se na ona njihova učenja za koja možemo naći jasnu i nedvosmisleni podršku

- od strane Elen Vajt i, svakako, Biblije;
5. Uzećemo u obzir i to kako su, u najmanju ruku „neki“ (pojedinci) među savremenikima vesnika, razumeli i primili suštinu poruke.

Kada bude neophodno citiranje ideja i stavova iz kasnijeg opusa dvojice vesnika, to ćemo činiti sa velikom obazrivošću i selektivnošću, kako bismo bili sigurni da su te ideje u skladu sa njihovim prvobitnim učenjima i gore izloženim principima naše analize. Ukoliko neko ima primedbu, smatrajući da citati datirani nakon 1888, nisu integralni deo vesti 1888, odgovaramo da bi podrška Elen Vajt kao i njeno insistiranje na značaju ove vesti **godinama nakon 1888**, morali biti veoma značajni pokazatelji za pravilno razumevanje ovog pitanja. Takođe, jedna sveobuhvatna i uravnotežena slika o onome što su vesnici izlagali deceniju posle Mineapolisa, trebalo bi da rezultira pravilnim shvatanjem svega onog što vest 1888 obuhvata. Nadamo se da će nam u cilju stvaranja jedne takve celovite predstave pomoći i ono što zovemo zdravim razumom i dobrim osećajem.

Nije moguće zamisliti da bi Elen Vajt tako zdušno nastavila da iskazuje svoju podršku, a da je pri tom imala ikakvu sumnju da su se jedan od dvojice ili obojica vesnika udaljili od prave vere. Ona je bila nadahnuti prorok, sa posvećenim i prodornim pogledom na ova tako važna pitanja. U ovoj situaciji založen je njen kredibilitet, jednako koliko i Džonsov i Vagonerov. U svojoj dugoj karijeri, ona nikada nije podržavala vest nekog svog savremenika sa tolikom naklonošću i sa takvim nastojanjem. Zaista bi bilo neosnovano tvrditi da je bila loše informisana, naivna i u zabludi.

Štaviše, postoji nešto još bitnije od podrške Elen Vajt, kada procenjujemo vrednost vesti Džonsa i Vagonera. Konačan test istine je sama Biblija. Lično osvedočenje autora ove knjige je da su vesnici crpili svoje ideje i iz neposrednog proučavanja Spisa, formirajući svoje jedinstveno učenje u svetlosti „velike kontroverze“ adventizma, jedinstvenog koncepta čišćenja Svetinje i trostruke anđeoske vesti.

Kao i svi mi, oni su bili dužnici svojim prethodnicima, uključujući i Lutera, Kalvina, Veslija, ali su, takođe, svoju vest direktno potvrdili Biblijom. Sagledali su istinu opravdanja verom u jednoj novoj i „svežoj“ perspektivi; iz unutrašnje pozicije sagledavanja adventnog pokreta i njemu pripadajućeg poimanja eshatologije¹. Poslednjih godina postaje sve očiglednije da njihovi osnovni koncepti imaju biblijski osnov. Nalazimo podršku za njihovo tumačenje Spisa u mnogim stručnim teološkim studijama današnjeg vremena. Na primer, na nedavno² održanoj doktorskoj diskusiji na Univerzitetu u Londonu, potvrđeno je da se viđenje dvojice vesnika u pogledu Hristove ljudske prirode podudara sa idejama velikog broja uglednih teologa i reformatora tokom hrišćanske epohe (Harry Johnson, *The Humanity of Saviour*, London, 1962).

Moja molitva je da odgovor Vašeg srca na ovu vest bude isti onaj koji je izrazila Elen Vajt, kada je istu prvi put neposredno čula na Generalnoj konferenciji u Mineapolisu: „**Svaka struna moga srca rekla je 'AMIN'!**“

To je bio i moj odgovor, kada sam prvi put razumeo ovu poruku.

¹ Nauka o poslednjim, završnim događajima.

² Iz perspektive autora, kada je ova knjiga pisana.

1. TREBA DA POSTOJI MOTIV

„Glasni poklič trećeg anđela već je otpočeo otkrivenjem pravde Isusa Hrista – Spasitelja koji oprašta grehe. To je početak svetlosti onog anđela od čije slave treba da se zasvetli zemlja.” (RH, 22. novembra 1892)

„Šta se dogodilo?” - pita se iskreni ortodoksni Jevrejin, dok se njegov duh muči, suočen sa nepoznanicom i neizvesnošću. Čak i danas, dok u nedogled ponavlja obećanja koja je Bog dao Avramu, Isaku i Jakovu, on je, zbunjen, mada iskren u svom verovanju. „Kada će se probuditi Bog naših otaca da ispuni svoju reč koja toliko kasni, da pošalje Mesiju? Kada će od Jerusalima načiniti radost celoj zemlji?... Ili su naše nade bile uzaludne?”

Oni koji imaju tu sreću da mogu da dođu na sveto mesto koje je Jevrejima jedino preostalo u Jerusalamu, sakupljaju se kod Zida plača, na jugozapadnoj strani hrama koji je nekada tu postojao. Tu oni izlivaju bol svoje duše i upućuju molitve Bogu svojih otaca.

Zar nam ne bi pričinilo zadovoljstvo da ih potapšemo po ramenu i kažemo im: „*Prijatelji, ne plaćite više! Bog Avrama, Isaka i Jakova ne spava i nije ravnodušan. On je ispunio svoje obećanje. Poslao je, kao što je i obećao, Mesiju u licu Isusa iz Nazareta. Jedini problem je taj što su ga vaši preci, ne prepoznavši Ga, razapeli.*”

Da li je moguće da iskreni adventisti našeg doba imaju svoju verziju Zida plača?

Setite se beskrajne reke apela i poziva na molitvu koja teče iz godišnjih časopisa povodom molitvenih sedmica, iz propovedi u običnim i izuzetnim prilikama, na zasedanjima Generalnih konferencija, godišnjim sednicama Saveta, a sve to u cilju da se vernici mobilišu na molitvu, sa ciljem da Gospod ispuni obećanje, da otvori nebeske riznice i izlije osveženje poznog dažda na Svoj narod.

Od dana kada je Elen Vajt opisala šta je videla u viziji 14. maja 1851. godine, po pitanju „osveženja” i „poznog dažda” (*Rani spisi*, str. 75), adventisti gaje nadu da će Gospod dati svoj blagoslov i dovesti svoje delo do pobedonosnog kraja.

Pozni dažd je sadržan, kako je shvaćeno, u poslednjem daru Svetog Duha, što će učiniti da seme Jevanđelja sazre za žetvu, kao što je kiša pre žetve, u staroj Palestini, pripremala rod za ispunjenje ratarskog sna. Pozni dažd bi doneo jasni poklič trećeg anđela i konačno prosvetljenje celog sveta. Tada bi Gospod mogao da dođe u Svojoj velikoj sili i slavi.

Zašto dakle ove uporne molitve ne nalaze svoj odgovor gotovo jedan vek (danas više od jednog veka – *prim. prev.*)? Zašto iza beskrajnog niza molitvenih sastanaka ostaje ona ista atmosfera zasićena osećanjem neispunjenih želja?

Ovakva i slična pitanja sve češće postavljaju misleći ljudi, naročito mladi. Zašto se posvetiti životu punom truda i samopožrtvovanja, ako eshatološka nada¹ koju su imali naši pioniri, izgleda tako daleko? Jasno je da se drugi Hristov dolazak ne može dogoditi sve dok ne nastupe ovi veliki i dugo očekivani događaji. Međutim, u senkama sve veće nesigurnosti, mnoštvo adventista u mnogim zemljama gubi iz vida drugi dolazak Spasitelja. Slično iskrenim Jevrejima, dok se mole za dolazak Mesije, nadajući se suprotno bilo kom dokazu, oni se katkad pitaju: „Nisu li očevi, utemeljivači, možda bili u zabludi?” Sada je u pitanju čast onog Boga kojem su verovali pioniri. Da li je On veran? Postoji li On još uvek?

Sigurno je, međutim, da nebeska bića žele i nas da potapšu po ramenu i da nam kažu: „**Ne plaćite više zbog neispunjenih molitava. Vaša iskanja koja traju već 130 (danas više od 150) godina, već su ispunjena. Gospod je ispunio obećanje dato pionirima. On je već ponudio početak poznog dažda i jasnog pokliča. Jedini problem je što vaši očevi nisu uspeli da prepoznaju izlivanje nebeskog da-**

¹ Nada koja se odnosi na svršetak svih stvari na ovoj Zemlji.

ra, već su ga odbacili, baš kao što su učinili Jevreji sa Mesijom pre dve hiljade godina.”

Ovakve vesti izazvale bi iznenađenje kod mnogih današnjih adventista, ništa manje nego vest o Mesiji koji je već boravio na zemlji, kada bi ona bila saopštena Jevrejima kod Zida plača. Pa ipak, to je istina! Jedino i glavno otkrivenje ove zapanjujuće vesti pojavljuje se u indeksu spisa Elen Vajt, 2. tom, strana 1581, pod naslovom „*Glasni poklič*.”² Ovo mesto u njenim spisima podseća na poznatu pukotinu u zemlji Kumran, koja je otkrila neprocenjive spise, vekovima sakrivene na dnu pećine. Beleška iz pera Elen Vajt zvuči vrlo jednostavno:

„Jasna vika (poklič) počela je otkrivenjem Hristove pravde.”

Sledeći dalje ovu poruku dolazimo do punog citata:

Vreme kušanja je upravo pred nama jer je jasni poklič trećeg anđela već počeo otkrivenjem pravde Hristove, pravde Spasitelja koji prašta grehe. Ovo je početak svetlosti onog anđela čija će slava ispuniti zemlju. (1. SM, str. 363)

Ovo nije obična tvrdnja koja bi se odnosila na neki tajanstveni blagoslov prolaznog karaktera, ili neki izdvojeni detalj naše istorije. To je veličanstvena potvrda da su sjajna obećanja o poslednjim događajima, objavljena od strane adventističkih pionira još daleke 1851. godine, konačno bila pred ispunjenjem; **i više od toga – počela su da se ostvaruju.**

Gde i kojim povodom je Elen Vajt dala ovu značajnu izjavu? Njen originalni izvor je članak iz *Pregleda i Glasnika*, objavljen 2. novembra 1892. godine. „*Otkrivenje pravde Hristove*,” očigledna je aluzija na poruku iz 1888 i na potonje četiri godine pune truda i teške borbe na trnovitom putu, na kojem se rešavalo pitanje prihvatanja ili odbacivanja ove vesti. Posle trezvenog rasuđivanja, Elen Vajt još u ono vreme, hrabro proglašava poruku „**početkom**” konačnog izlivanja Svetog Duha koje će doneti prosvetljenje sveta posredstvom slave četvrtog anđela iz 18. poglavlja Otkrivenja Jovanovog.

Međutim, sa ovom tvrdnjom rađaju se i određeni, ne baš prijatni problemi: ako je nadahnuti vesnik (E. Vajt) imala silu da razabere pravo značenje poruke iz 1888, zašto je od tada prošlo više od jednog veka? Tri godine pre nego što će odjeknuti poruka iz 1888, Elen Vajt izjavljuje da će se, kad nastupi pozni dažd i jasni poklič, „**delo raširiti kao vatra u plastu sena**” (1. SM, str. 118). Dalje, kaže ona, „**poslednji događaji odvićaće se brzo**” (9. Svedočanstvo, str. 11). Ali, uprkos svemu, od 1892 kada je bljesnula ova čudesna izjava (o početku poznog dažda), ostvaren je tek nekakav, žalosno mali napredak. Ljudi na planeti Zemlji rađaju se mnogo brže nego što smo mi u stanju da stignemo do njih sa porukom koju treba da čuju. Svaka godina koja prođe ostavlja još veće breme dužnosti koje se moraju ispuniti.

Može li jedan pasivan stav, tipa *laissez faire*³, zadovoljiti kolektivni ponos denominacije, izražen grafikovima i izveštajima o velikom napretku? Nasuprot ovome, mnogi iskreni ali umereniji adventisti, izražavaju svoj stav da svet jednostavno nije osvetljen slavnom porukom anđela iz 18. poglavlja Otkrivenja.

Šta se dogodilo?

Četiri godine po objavljivanju čuvene tvrdnje iz 1892. godine, Elen Vajt otvoreno objašnjava šta se zbilo:

Tvrđoglavo odbijanje da se ostave prethodno formirane ideje i da se prihvati ova istina (da se „zakon” u Galatima poslanici naročito odnosi na Moralni zakon), leži u osnovi protivljenja ispoljenog u Mineapolisu, u odnosu na Božju poruku koja je data preko braće Džonsa i Vagonera. Izazvavši ovo protivljenje, sotona je u velikoj meri uspeo da udalji od našeg naroda izuzetnu silu Svetog Duha koju je Gospod želeo da nam podari. Neprijatelj ih je sprečio da zadobiju onu delot-

² Ili *Glasna vika*, kako to neki prevode.

³ Prepusti da ide samo, svojim tokom.

vornost koja im je neophodna, kako bi odneli svetu istinu na način kako su to učinili apostoli posle Dana pedesetnice. Svetlost koja je trebalo da rasvetli celu zemlju svojom slavom, odbačena je i delovanjem naše sopstvene braće, u velikoj meri zadržana daleko od sveta. (1. SM, str. 234, 235)

Analizirajmo ovaj odlomak koji je objavljen 1896. godine:

1) „**Izuzetna sila Svetog duha**“ koju je Gospod želeo da ponudi našoj braći 1888, imala je za cilj evangeliziranje sveta.

2) Poruka bi obezbedila „**delotvornost**“ u iznošenju adventne istine svetu, uključujući muslimane, budiste, hinduiste kao i paganski deo sveta.

3) Svetlost koju su doneli Džons i Vagoner, predstavljala je ispunjenje proročanstva o dolasku četvrtog anđela iz Otkrivenja 18, od čije slave zemlja treba da se zasvetli. To je biblijski izraz za „**glasni poklič**.“

4) „**U velikoj meri**,“ sotona je uspeo da spreči adventistički narod da ne primi ovu svetlost i na taj način istu je zadržao daleko od sveta. **Ova jednostavna činjenica objašnjava duhovnu sušu koja traje gotovo pola veka** (danas već 120 godina) **i koja je blokirala naš rad u svetu**, uključujući gubitak Kineskog polja i stalno rastuću nemoć i duhovno mrtvilo u drugim oblastima. Ako je pozni dažd duhovno osveženje, njegov nedostatak treba da znači duhovnu sušu.

5) Oruđa koja je sotona upotrebio za ostvarenje svog cilja bila su „**naša sopstvena braća**,“ čiji je stav delovao u pravcu pružanja otpora i odbacivanja vesti. Treba pošteno da priznamo da se izraz „naša sopstvena braća,“ pre svega odnosi na one iz vođstva Generalne konferencije i lokalnih konferencija, koji su se izjašnjavali kao predstavnici crkve, kao što je to bilo u slučaju jevrejskih vođa koji su delovali u ime nacije prilikom odbacivanja dugo očekivanog Mesije.

Kako se odnositi prema ovako uznemirujućoj stvarnosti – to je problem koji je ostao bez rešenja tokom čitavih decenija obeleženih pometnjom. Uništiti dokaze, odnosno izbeći istinu – to nije rešenje naših problema. Takav pristup nikada ne bi zadovoljio istraživačke umove. Vekovima su Jevreji imali slične probleme, pokušavajući da objasne svojoj deci zašto se obećani Mesija još uvek nije pojavio. To je zaista neprijatna situacija. Kada je Josif Volf žarko molio svoga oca da mu objasni ko je bio progonjeni sluga iz Isaije 53, ako ne Isus, ovaj mu je zabranio da ubuduće postavlja takva pitanja. Za nas je jedini siguran put da prihvatimo potpuno otkrivenje istine.

Crkva nikada neće steći onu neophodnu motivaciju za završavanje dela evangeliziranja sveta, ako jasno ne shvati zašto se Hristov dolazak odložio za toliko vremena i ako, potom, ne primi osveženje i obnovu pionirske vere koja zaista doživljava blizinu poslednjih događaja kao realnost.

Sigurno bi se mogla sastaviti podugačka lista obeshrabrujućih razloga za zakašnjenje. Međutim, jednostavno razrešenje svih tih razloga bilo bi obezbeđeno izlivanjem Duha u poznom daždu 1888, kao na Dan pedesetnice. **Odbacivanje tog jedinstvenog nebeskog rešenja predstavlja osnovni uzrok za veliko zakašnjenje i zaslužuje naročitu pažnju naše generacije;** slično kao i onaj osnovni problem koji već dve hiljade godina muči Jevreje, a odnosi se na odbacivanje Mesije.

Upoređivanje odbačene svetlosti iz 1888 sa odbacivanjem Mesije od strane Jevreja nije preterivanje. Još u toku same konferencije 1888, a i mnogo godina posle nje, Elen Vajt je, kako izgleda, bila preokupirana idejom da mi ponavljamo tragično neverstvo starih Jevreja:

Dok sam proučavala istoriju jevrejske nacije i videla na šta su se spotakli – jer nisu hodali u svetlosti - bila sam osposobljena da shvatim gde ćemo mi stići, kao narod, ako odbacimo svetlost koju nam daje Gospod. „Imate oči a ne vidite, imate uši a ne čujete.“ Vidite, braćo, svetlost je stigla i mi treba da stanemo tamo gde je možemo uhvatiti... vidim opasnost koja vam preti i želim da vas upozorim.

Ako propovednici ne prime svetlost, želim da dam šansu narodu; možda će je oni primiti... Baš kao u slučaju jevrejskog naroda. (Propoved u Mineapolisu, 24. oktobar 1888; Ms 9, 1888)

Osam dana kasnije, ona ponavlja temu:

Prvi koraci u odbacivanju Mesije od strane Jevreja bili su opasni. Kada su se kasnije sabrali dokazi da je Isus iz Nazareta zaista Mesija, oni su bili i suviše oholi da priznaju da su pogrešili. Kao i Judejci, oni (vodeća braća) smatraju da poseduju svu istinu i osećaju neku vrstu prezira prema bilo kome ko bi smatrao da ima ispravnije ideje u pogledu istine nego što su njihove. Svi izneti dokazi u njihovim očima vrede koliko jedna obična slamka, pa još i drugima govore kako ovo učenje nije dobro; zatim, pošto uvide da se ipak radi o svetlosti, s obzirom da su se toliko borili da je osude, sada su previše ponosni da bi rekli: „Pogrešio sam.“ Oni i dalje istrajavaju u sumnji i neverovanju, a oholost ih sprečava da priznaju svoju osvedočenost... Ne bi bilo mudro da se bilo ko od ovih mladića (Džons i Vagoner) potčini ma i jednoj odluci ovog sabora, gde je na dnevnom redu više zastupljeno protivljenje nego istraživanje.

Elen Vajt 1890. ponovo objašnjava pojam „baš kao Jevreji“:

Oni kojima je Hristos poverio mnogo svetlosti i koje je ohrabrio mnogim dragocenim mogućnostima, nalaze se u opasnosti ako ne budu hodili u datoj svetlosti ili ako dopuste da ih obuzme duhovna oholost i samouzvišenje, kao što je to bilo u slučaju Jevreja. (RH, 4. februar 1890)

Ne treba da koristimo sitnice ili da udaramo klinove o koje ćemo kačiti svoje sumnje u pogledu svetlosti koju nam Gospod šalje. Kada vašu pažnju privuče neka tačka učenja koju ne razumete, priđite Gospodu na kolenima, kako biste mogli da je shvatite i ne nađete se bogoborci, kao Jevreji...

Skoro dve godine smo podsticali narod da ustane i primi svetlost i istinu o Hristovoj pravdi, a narod ne zna da li da prihvati ili ne prihvati ovu dragocenu istinu. (RH 11. mart 1890)

Dokle će se držati po strani oni koji predvode delo, kada je reč o Božjoj poruci? (RH, 18. mart 1890)

Ako bismo bili u prilici da kažemo nešto Jevrejima kod Zida plača, onda bi ih svakako uputili da lično prouče postojeće izveštaje o Isusu iz Nazareta i da sagledaju u Njemu ispunjenje proročanstava, čije ostvarenje oni uzalud očekuju u budućnosti.

Isto tako, bilo bi razumno i u našem slučaju da lično proučimo sadržaj izveštaja koji postoje, a odnose se na 1888, i da dopustimo da njihova veličanstvena svetlost još danas zasija u našim srcima. Poruka iz 1888, onakva kakvu su je objavili nebeski glasnici, obiluje novim koncepcijama koje su gotovo potpuno nepoznate našoj generaciji. Ako budemo pažljivo proučavali i jasno shvatili šta je bio početak poznog dažda i jasnog pokliča, bićemo bolje pripremljeni da razumemo sadašnjost, izbegnemo falsifikate i prevare i uđemo u budućnost sa porukom isceljenja za čovečanstvo, što će ubrzati dolazak našeg Gospoda. To je cilj ove knjige.

2. ISTINSKO IZLIVANJE SVETOG DUHA

Gospod je u svojoj velikoj milosti poslao svom narodu jednu izuzetno dragocenu vest preko braće Džonsa i Vagonera. Ova poruka na još jasniji način ističe pred svetom rassetog Spasitelja, Žrtvu za grehe celog sveta. Ona poziva narod da primi Hristovu pravdu. Ovo je poruka koju je Gospod izabrao da bude odneta svetu. To je vest Trećeg anđela, koja treba da bude objavljena snažnim glasom i praćena izlivanjem Svetoga Duha u izobilnoj meri. (Elen G. Vajt, Svedočanstvo za propovednike, str. 91, 92)

Ponekad učenici imaju to neprijatno iskustvo da vredno izučavaju obimno gradivo za ispit, da bi se na kraju pokazalo da njihov test sadrži samo jedno pitanje. Međutim, radi se o tako prodornom i sveobuhvatnom pitanju, da ono samo, do krajnosti testira sposobnosti studenta.

Je li moguće da će se konačna proba na koju će Gospod staviti svoj narod, odnositi na rešavanje samo jednog problema: „*Da li prepoznajete pravo izlivanje Svetoga Duha?*“ Moguće je da ćemo se susresti sa dva ispoljavanja „Svetoga Duha“ – jedno do drugog – od kojih je jedno istinsko, a drugo falsifikovano i to na krajnje prepreden način. Pitanje na ispitu će glasiti: „*Kaži koje je pravo?*“

Još pre početka poznog dažda iz 1888. godine, Elen Vajt izjavljuje da ćemo se suočiti sa veoma uspešnim sotonskim imitacijama. Od prepoznavanja istih može zavisiti naša večna sudbina.

Pre nego što se na zemlju sruče poslednje Božje kazne u Njegovom narodu će doći do takvog buđenja i oživljavanja prvobitne pobožnosti kakvo se nije videlo od vremena apostola. Na Božju decu izliće se Njegov Duh i sila... Neprijatelj duša će nastojati da ovo delo spreči: i pre nego što vreme za takav pokret nastupi on će pokušati da ga osujeti veštım imitiranjem takvog buđenja. U onim crkvama koje bude mogao da zadrži pod svojim obmanjivačkim uticajem on će izazvati utisak kao da se na njih izliva naročiti Božji blagoslov; u njima će doći do pojave za koju će se misliti da predstavlja veliko interesovanje za veru. Mnogi će likovati što Bog tako čudesno radi za njih, dok je to ustvari delo sasvim drugog duha. (Elen G. Vajt, Velika borba, str. 469)

Ovaj paragraf se pojavljuje u poglavlju sa naslovom „Savremena buđenja“ u kojem su predstavljene mnoge pogrešne ideje zastupljene među pristalicama probuđenja iz druge polovine 19. veka. Ali nijedna slična obmana ne može prevariti one koji imaju zdravo razumevanje pravde kroz veru. U 19. veku bilo je mnogo konfuzije, a danas još i više. Subjektivizam modernih pentakostalnih pokreta ima svoj koren u buđenjima pre 1888. koja su „počistila“ moderne crkve.

Moderni pentakostalni pokret učinio je velike napore da uhvati u klopku Crkvu adventista sedmoga dana. Možemo navesti jedan primer:

„Oživljujući dah, koji čisti i daje silu, zadahnjuje današnju hrišćansku crkvu. Svaka denominacija u određenoj meri oseća uticaj ovog vetra... Harizmatško probuđenje ili Obnova, kako se češće naziva, dolazi od Boga. Nju je Bog započeo, ona napreduje pod Božjim vođstvom i potvrđena je Svetim Duhom na slavu Božju. Sveti Duh se ponovo ispoljava u istoj sili i preko istih darova koji su bili karakteristični za apostolsku crkvu.“ (Full Gospel Business Men's Fellowship Voice, mart 1967)

Jedan adventista sedmog dana ispričao je svoje iskustvo, objavljeno u časopisu „*Insight*“:

„Dve godine sam čekao to divno iskustvo i nisam ga mogao naći u mojoj crkvi. Mi ne želimo sve ono što Duh Sveti želi da nam da... znate na šta mislim, na dar govorenja jezika. Ali ja sam želeo to što Bog želi da mi da i tražio sam to. Bog mi je pomogao da uklonim sve međucrkvene barijere; išao sam i na drugu stranu. Eto... na Pashalnu nedelju (Uskrs), 29. marta 1970. godine, Bog je izlio na mene svoj duh i pružio

mi taj obećani dokaz. „Duh im davaše te govorahu“ (Dela 2,4). I pošto mi je duh omogućio da govorim, pevao sam na prelepom nebeskom jeziku.“

Autor članka u kojem je pomenuto ovo iskustvo, nastavlja da objašnjava dalji tok događaja, iz čega se zaključuje da adventisti sedmog dana treba da budu „obraćeni“:

„Jedina neobična stvar u ovom iskustvu jeste da ono pripada jednom adventisti. On je bio prisutan u Riversajdu (Kalifornija) u leto 1972. godine na jednom od sastanaka crkava Full Gospel Business Men's Fellowship International⁴. Sabor je počeo odavanjem slave Bogu za znake i čuda. Završeno je izlaganjem plana da se u krštenje Svetim Duhom, koje podrazumeva i govorenje jezika, uključi i crkva ASD. Tamo prisutni poslovni ljudi ponudili su po 2.500 hiljade dolara za distribuciju časopisa njihove organizacije „Voice“ adventističkim propovednicima širom sveta. Radi se o časopisu koji obiluje čudima, isceljenjima, nepoznatim jezicima, proročkim otkrivenjima i svim drugim pojavama karakterističnim za harizmatске pokrete.“ (Insight, 15. maj 1973)

Ako je ovaj „sveti duh“ samo imitacija, gde je Onaj pravi? S obzirom da imamo sledeća božanska obećanja, sigurno je da postoji i pravi Sveti Duh:

I biće u pošljednje dane, govori Gospod, izliću od Duha Svojega na svako tijelo, i proreći će sinovi vaši i kćeri vaše, i mladići vaši viđaće utvare i starci vaši sniće snove. Jer ću na sluge svoje i na sluškinje svoje u te dane izliti Duha svojega, i proreći će. I daću čudesa gore na nebu i znake dolje na zemlji: krv i oganj i pušenje dima. Sunce će se pretvoriti u tamu i mjesec u krv prije nego dođe veliki i slavni dan Gospodnji. I biće da će se spasti svaki koji prizove ime Gospodnje. (Dela 2,17-21)

I poslije ovoga vidjeh drugoga anđela gdje silazi s neba, koji imaše oblast veliku; i zemlja se zasnijetli od slave Njegove. I povika jakijem glasom govoreći: pade, pade Vavilon veliki, i posta stan đavolima, i tamnica sviju ptica nečistijeh i mrskijeh: jer otrovnim vinom kurvarstva svojega napoji sve narode. I carevi zemaljski s njom se kurvaše, i trgovci zemaljski obogatiše se od bogatstva slasti njezine. I čuh drugi glas s neba koji govori: iziđite iz nje, narode moj, da se ne pomiješate u grijehе njezine, i da vam ne naude zla njezina. (Otkrivenje 18,1-4)

Pre više od pedeset godina jedan bivši predsednik Generalne Konferencije priznao je svoje ubeđenje da poruka iz 1888. predstavlja početak ispunjenja proročanstva četvrtog anđela:

1888. godine crkva ASD dobila je jednu izuzetnu vest probuđenja. Ona je u to vreme nazivana „vešću opravdanja kroz veru.“ Sama poruka, kao i način na koji je stigla, ostavila je na umove pastora i naroda dubok utisak koji prohujalo vreme nije izbrisalo iz pamćenja. Mnogi od onih koji su čuli vest, od njenog pojavljivanja sve do danas, duboko su zainteresovani za istu, ali i zabrinuti u vezi nje. Kroz sve ove duge godine oni su se utvrđivali u ubeđenju i nadali se da će doći vreme kada će se ovoj vesti, za koju su verovali da je poslata od Boga, dati veliki značaj u našim redovima i da će ona učiniti delo čišćenja i obnove u crkvi. (A.G. Daniels, „Hristos pravda naša,“ str. 23)

Brat Daniels osećao se primoranim da doda: ***„Vest nikada nije primljena ni objavljena, niti joj je otvoren put onako kako je trebalo, da bi donela crkvi neizmeran blagoslov sadržan u njoj“*** (Isto, str. 47). Crkvene publikacije potvrđuju ovaj stav. Sa izuzetkom tvrdnji sadržanih u Duhu proroštva, istraživanje će pokazati činjenicu da je godinama pre, kao i posle 1926, poruka iz 1888. bila izgubljena i zakopana, kao Pompeja pod pepelom Vezuva. Može biti da imamo takozvano opravdanje verom, ali to je daleko od one svetlosti koju je Gospod dao svom narodu 1888. godine. I ne samo da je harizmatски

⁴U bukvalnom prevodu, „Međunarodno bratstvo poslovnih ljudi komplet-nog jevanđelja.“

pokret načinio pokušaj da zavede crkvu ostatka u jedno ekstremno subjektivno „jevanđelje,“ već je i druga krajnost, čisto objektivističkog, kalvinističkog „jevanđelja,“ iskoristila naše duboko neznanje u pogledu sadržaja poruke. Elen Vajt ohrabruje crkvu da veruje u to da je istinsko izlivanje Svetog Duha stiglo sa porukom iz 1888:

Gospod je u svojoj velikoj milosti poslao svom narodu jednu izuzetno dragocenu vest preko braće Džonsa i Vagonera. Ova poruka na još jasniji način ističe pred svetom rassetog Spasitelja - Žrtvu za grehe celog sveta. Ona predstavlja opravdanje kroz veru u Jemca; ona poziva narod da primi Hristovu pravdu koja se ispoljava u poslušnosti svim zapovestima Božjim. To je vest trećeg anđela koja treba da bude objavljena snažnim glasom i praćena izlivanjem Svetoga Duha u izobilnoj meri. (Svedočanstvo za propovednike, str. 91, 92; 1895)

Među onima koji su bili bliski Elen Vajt, postojalo je opšte osvedočenje da je pozni dažd otpočeo. Evo jednog primera (*govor A.T. Džonsa*):

„Skoro sam primio pismo od brata Stara iz Australije. Pročitaću vam dva-tri reda, jer se to u ovom momentu slaže sa našim proučavanjem: Sestra Vajt mi kaže da smo, od Konferencije 1888. godine, u vremenu poznog dažda.“ (Bilten GK 1893; str. 377)

Dve godine ranije *Vagoner* je svedočio:

„Kad imamo snažnu veru da Hristos stanuje u nama, možemo izaći da radimo sa silom za druge, udružujući svoj glas sa glasom nebeskih anđela; tako će poruka napredovati kao glasni poklič. Ove večeri se radujem u veri da je jasna vika otpočela.“ (Isto, str. 245, 246)

Evo jednog svedočanstva sa ponovo okupljene Generalne Konferencije, prilikom zasedanja 1893. godine. Džons pita, a prisutni odgovaraju:

„I sada braćo, kada je otpočela poruka opravdanja kroz veru među nama kao narodom? (Jedan ili dva glasa iz skupa: Pre tri-četiri godine).“ Pre koliko: tri ili četiri godine? (Slušaoci: ‘Četiri’). Gde se to dogodilo? (Slušaoci: „U Mineapolisu.“) Prema tome, šta su braća odbacila u Mineapolisu? (Neki iz skupa: ‘Glasni poklič’). Šta predstavlja ova poruka pravde? Svedočanstvo nam daje odgovor: to je jasna vika, pozni dažd. Šta su, dakle, odbacila braća u Mineapolisu, zauzevši svoj užasan stav? Odbacili su pozni dažd, glasni poklič trećeg anđela.“ (Isto, 1893; str. 183)

Pridružimo se u svojim mislima sastanku koji je te večeri održan i slušajmo pažljivo i u savršenoj tišini:

„Braćo, došlo je vreme da večeras primimo ono što smo onda odbacili. Niko od nas ne može ni da zamisli čudesne blagoslove koje je Bog spremio za nas u Mineapolisu i kojima smo se mogli radovati ove četiri godine, da su srca bila spremna da prime poruku poslatu od Boga. Bili bismo četiri godine ispred, bili bismo usred čudesa glasnog pokliča, baš ove večeri. Zar nam Duh proštva nije govorio da blagoslov lebdi nad našim glavama? (Isto)

Predsednik GK, A.O. Olsen, bio je pokrenut ovim izlaganjem. Narednog dana on je olakšao svoju dušu pred sakupljenim delegatima:

„Ovo mesto postaje sve svetije usled prisustva Božjeg. Verujem da niko od nas nije nikada prisustvovao saboru kao što je ovaj. Zaista, Gospod je veoma blizu i otkriva nam sve više od onoga što ranije nismo cenili, niti potpuno razumeli. Večeras se osećam veoma podstaknutim. Za mene je ovo mesto bilo strašno, jer je Gospod bio tu, kao i zbog uzvišenog svedočanstva koje nam je ovde izloženo... neki se možda osećaju povređeni zbog pozivanja na Mineapolis. Znam da su pojedinci pogođeni aluzijama na ovom sastanku, odnosno situacije koja je vladala tamo (u Mineapolisu).

Ali, nikada nemojmo zaboraviti da je uzrok zbog kojeg se neko tako oseća, buntovni duh s njegove strane. Čak i sama ideja da je neko povređen, trenutno dokazuje da se seme pobune nalazi u njegovom srcu.“ (Isto, str. 188)

Drugi važan govornik na konferenciji 1893, koji je u najmanju ruku shvatio šta se događa, bio je Preskot:

„Kad pomislim da smo već četiri godine mogli biti u vremenu poznog dažda, da je Bog želeo da izlije svoj Sveti Duh kako bi obnovio sve te darove i kako bi Njegovo delo napredovalo u sili, i da je želeo da u tome svim svojim srcem sarađujemo s Njim, čini mi se da smo mi predstavljali ruke koje su sprečile Njegovo delo i noge koje nisu htele da idu.“ (Isto, str. 463)

To iščekivanje neizbežnog poznog dažda šokira čoveka svaki put kad otvori istrošene stranice biltena iz 1893. godine. Još od slavnih dana ponoćnog pokliča 1844. godine srce Božjeg naroda nije kucalo u takvoj eshatološkoj nadi.⁵

„Šta bi to značilo za delo Božje na zemlji ako bi vest pravde Božje - pravde koja je od vere u Isusa Hrista - bila primljena, objavljena i podržana od strane Božjeg naroda? Malo vremena bi prošlo i delo bi se završilo.

Sad je čas da se delo brzo okonča i mi se sada nalazimo usred scene završetka istorije ovog sveta... a pozni dažd predstavlja učenje o pravdi. Kada smo mi kao narod dobili ovu vest pravde Božje? (Skup: 'Pre četiri godine!'). Gde? (Skup: 'U Mineapolisu!'). Pa ta vest pravde Hristove je jasni poklič. Ona je pozni dažd.“ (Isto, str. 243)

Možemo li zamisliti zaprepašćenje prisutnog skupa te večeri da su kojim slučajem znali da će Božji apel slušati gotovo cele naredne decenije? Od tog vremena napisane su mnoge knjige o istoriji ASD. Začudo, nijedna nije otkrila stvarno značenje poruke 1888. sa početkom Poznog dažda.

Tako su devedesete godine (19. veka - prim. prev.) obeležene ne samo izlaganjima, nego i ispoljavanjem sile pravednosti kroz veru, što je predstavljalo krunu sile jasnog pokliča koji treba da dođe, a čija se generalna proba desila onda. Gospođa Vajt na vrlo izričit način potvrđuje da je ono što se događalo zapravo početak poznog dažda⁶. Poruka iz Mineapolisa bila je dragocena za F.H. Westphal-a. „To je bila muzika za moju dušu“ kaže on. Kada se vratio kući u Pleinfeld, saopštio je svojoj crkvi da je pozni dažd počeo. Kao rezultat, jedan farmer je prodao farmu i najveći deo novca je priložio za delo, a sam je postao kolporter i kasnije bio rukopoložen za pastora. Onaj koji negira da je jasni poklič počeo da odjekuje 1888. osporava verodostojnost Duha proroštva. Svako ko tvrdi da pozni dažd nije počeo da pada u to vreme, napada integritet Božje sluškinje. Prema zaključcima svih istraživača ovih događaja, istine iz 1888. nisu dostigle svoj vrhunac onako kako je to rečeno da će se desiti, kad budemo ušli u poslednju fazu našeg rada za ovaj svet. „Poslednji događaji odvijace se veoma brzo, u punini 'Duha'; nastali pokreti odisace pravdom koja je kroz veru, a uzvišene istine iz 1888. će trijumfovati.“ (Froom, Movement of Destiny, str. 521)

„Sveta nada“ koju su podgrevali adventistički pioniri, bila je nada da će lično videti Isusa, o Njegovom ponovnom dolasku i da će biti uzeti na nebo, a da ne vide smrt. Vest 1888 ponovo je oživela tu nadu o uznesenju na nebo. Džons citira svedočanstvo broj 1, str. 187, gde se kaže: **„Oni koji izdrže svaki probu i sve savladaju, bez obzira na cenu, poslušali su savet Istinitog Svedoka, te će primiti pozni dažd i biće spremni za vaznesenje.“**

„Braćo moja, mi se nalazimo na toj tački. Vladajmo se, dakle, tako. Zahvaljujmo Gospodu što se još bavi nama, kako bi nas spasao od naših grešaka, kako bi nas izbavio od opasnosti koje nam

⁵ Nada da poslednji događaji opisani u Bibliji upravo nastupaju i da je Hris-tov dolazak sasvim blizu.

⁶ Vidi Bilten GK, str. 345.

prete, sačuvao od pogrešnih puteva i kako bi izlio na nas pozni dažd, da možemo stići svom domu. Za mene i za vas ovo je značenje poruke: „Spremni za vaznesenje.“ (Bilten GK 1893; str. 185)

Nekoliko dana kasnije bili su ponovo na istom predmetu:

Braćo moja, nije li velika radost sama pomisao da pozni dažd dolazi da nas pripremi za uzimanje na nebo? Gde on treba da se izlije i kada? Sada je vreme Poznog dažda; a kad je vreme za jasni poklič? (Glasovi: „Sada!“). Za šta nas on priprema? (Glasovi: „Za uznesenje na nebo.“). Ispunjen sam radošću kad pomislim da iskušenja kroz koja nas Gospod sada provodi jesu priprema za uznesenje na nebo. Kad nam se približi i progovori nam, to je zato što želi da nas uzme na nebo, ali ne može uzeti greh na nebo, zar ne? Onda, jedini cilj koji On ima kada nam prikazuje dubinu greha jeste taj da nas spase od istog i da nas uzme na nebo. Ako je to cilj, zar da onda budemo obeshrabreni kada nam pokazuje naše grehe? Ne, rađe Mu zahvaljujmo jer želi da nas uzme na nebo i to želi toliko mnogo, da bi hteo da nas oslobodi od naših greha što je brže moguće.“ (Isto, str. 205)

U tesnoj vezi sa idejom o pripremi za uznesenje na nebo bilo je i primereno vrednovanje vesti o zdravstvenoj reformi.

„A sada nešto drugo. Suočavamo se sa jednom drugom zastrašujućom činjenicom, a to je: ako poruka koju sada treba da izlažemo ne bude prihvaćena, ona donosi najstrašnije posledice, koje se odnose na vino gnjeva Božijeg... Delo koje vas dovodi lice u lice sa ovom činjenicom već je otpočelo. Prema tome, zar to ne bi trebalo da zdravstvenoj reformi da silu koju do sada nije imala? Kada je data Božjem narodu, reforma je definisana kao delo koje treba da pripremi narod za uznesenje... Mi moramo proći kroz sedam zala pre nego što budemo uzneti na nebo; ali ako je nečija krv nečista i puna štetnih materija, hoće li takav biti sposoban da prođe kroz ovo vreme kada će vazduh biti pun otrova? Nikako! (Isto, str. 88, 89)

Još jedan događaj od važnosti za celu naciju veoma je doprineo da period 1888 dobije nemerljiv značaj. Adventisti sedmog dana su oduvek verovali da će gotovo istovremeno sa izlivanjem Svetoga Duha u Poznom daždu doći i nedeljni dekret, u proročanstu simbolično nazvan žig zveri. U dva veka dugoj nacionalnoj istoriji, američki kongres nikada nije bio bliži proglašenju nedeljnog zakona nego u vreme snažnog interesovanja za opravdanje kroz veru iz 1888. godine. Te godine senator H.V. Bler iz Nju Hempšira predstavio je Kongresu SAD-a predlog zakona o obaveznom praznovanju nedelje u smislu bogoslužbenog dana, na teritoriji cele federacije, kao i jedan religiozno-obrazovni amandman na ustav SAD (Enciklopedija, str. 1437). Odmah po zasedanju Generalne Konferencije 1888, Elen Vajt je zabeležila:

„Vidimo kako se čine napori da bi nam se oduzele verske slobode. Problem sa nedeljom poprma velike razmere. U Kongresu se vrši pritisak za izglasavanje amandmana na ustav i kad se to desi, uslediće progonstvo.“ (RH, 18. decembar 1888)

Džons jedva da je završio svoj zadatak na zasedanju GK 1888, kada je dobio poziv iz Vašingtona, gde je pred Odborom za obrazovanje i rad američkog Senata, trebalo da ima jasno izlaganje u decembru 1888. Džonsovo uspešno osporavanje predloga „Bler,“ još više je istakla njegove propovedi o pravdi kroz veru. Nove rasprave o nedelji pokrenute su na Čikaškoj međunarodnoj berzi 1893. godine, stvarajući veliku napetost kod delegata na Generalnoj Konferenciji održanoj te godine.

„Ako hoćemo bolje da razumemo ono što dolazi treba da sagledamo situaciju koja postoji u ovom trenutku, u vladi SAD. Zato bih želeo da izložim tok sednice koja je održana u Vašingtonu. Kada je Kongres doneo to ograničenje - odlučivši da direktori potpišu konvenciju po kojoj će se Međunarodna berza zatvoriti u nedelju, „hrišćansku subotu“ kako oni zovu nedelju, pre nego što

iko primi ma i jednu paru - oni su time sebi dali pravo odluke po kojoj uprava berze potpisuje sporazum o hrišćanskom krštenju kojem se potčinjava, a da prethodno nisu stekli neophodne osnove. Ako Kongres može da definiše šta je to hrišćanska subota, onda oni mogu propisati ma šta drugo u vezi hrišćanske religije. To je nešto od onoga što se odigrava pred našim očima. Kada budu izrazili to onako kako kaže svedočanstvo, mi ćemo videti i spoznati potrebu za Svetim Duhom, potrebu da se On prepozna, primi i predstavi narodu. Problem je u sledećem: Hoćemo li tražiti od Boga silu Njegovog Svetog Duha? (Isto, str. 52)

Oni pripadnici našeg naroda koji su bili budni, osetili su se pokrenuti, što je i bilo normalno. Kongres je objavio nedelju kao „hrišćansku subotu.“ Predstavnici klera su izražavali svoju spremnost da bace pod noge ubeđenja onih koji drže subotu. U našem narodu sve prisutnija bila je poznata misao iz Psalma 119: „***Vreme je da Gospod radi jer oboriše zakon Tvoj.***“ Džons je uputio jedan snažan apel:

„Nije li ovo molitva koju je Gospod stavio na naše usne u ovo vreme? Živimo li svakodnevno svesni te strašne činjenice, da je vreme da Gospod radi, da Njegov integritet treba da bude odbranjen pred celim svetom? Ova situacija traži od nas takvo žrtvovanje o kojem niko od nas nije ni sanjao ranije, takvu predanost koja će nas držati u čvrstoj vezi sa Bogom, sa strašnom mišlju da je vreme da Ti Gospode radiš, jer su oborili (obezvredili) Tvoj zakon.“ (Isto, str. 73)

Pravda kroz veru nema nikakvog smisla ako ne dovodi do posvećenosti i požrtvovanog rada. Poruka Vagonera i Džonsa imala je praktičnu vrednost, s obzirom na to da podstiče na potpuno posvećenje.

„Mi treba da upozorimo narode sveta o ovoj sili (zveri i njenoj ikoni)... i da ih privučemo iz njene ruke ka Gospodu. Da li ću ja to biti u stanju da učinim, bez obzira koliko sam silan, ako imam ma i najmanju vezu sa svetom? (Skup: 'Ne!'). Ako imam u sebi svetski duh, svetske sklonosti, hteo bih da znam kako ću moći da opomenem ljude da se potpuno odvoje od sveta? Kako bi u mojim rečima moglo da bude dovoljno sile koja bi nagnala nekog da donese takvu odluku? Nije bitno da li ste pastor ili ne, da li ste adventista ili neko ko to samo ispoveda. Zanima me kako ćete izvesti da to ispovedanje iole vredi ili da ima neku silu nad ljudima, ako ste u ma kakvom pogledu vezani za ovaj svet u duhu, mišljenju, željama ili sklonostima? Ne, jedna vlas sa glave... veza sa svetom tanka kao vlas sa glave, lišće vas sile koja mora da prati ovaj poziv koji će opomenuti svet u pogledu ove sile (zveri i njene ikone).“ (Isto, str.123)

Poruka je došla na kriznu tačku. Jednostavnim i jasnim rečima vesnici su pozivali na potpuno posvećenje Gospodu.

„Bila je to sjajna zamisao koju nam je predstavio brat Porter: naime prorok traži pogledom one koji nose vest, ali gleda prenisko. Anđeo je rekao: „Pogledaj naviše.“ Slava Gospodu, oni su iznad sveta. Tamo je njihovo mesto. Iznad sveta, na temelju koji im je sam Gospod odredio. Ako se neko nalazi tako nisko da ga treba tražiti među svetom kako bi bio primećen, onda takav ne može nositi poruku trećeg anđela. Mi moramo biti iznad sveta. Zato, odvojte se od njega braćo!“ (Isto)

Apeli slični ovom koji sledi, učinili su da jedan farmer iz Pleinfilda, Viskonsin, proda svoju farmu i uđe u rad na Božjem delu.

„Braćo, najgora stvar koja se množe desiti jednom adventisti sedmog dana koji ima materijalna sredstva, jeste da pored njega Gospod mora da prođe da bi našao nekog drugog, koji će dati ono što je neophodno. Adventista sedmog dana prepušten svojoj sopstvenoj volji predstavlja nešto najgora što može da postoji u ovom svetu. Došlo je vreme kada Gospod očekuje od nas da upotrebimo sve što imamo. Ako verujemo ovo onda ćemo mi sami, kao i naš novac, služiti Njegovom

delu. Ono će se uskoro završiti i tada nam više neće trebati ta materijalna dobra. Upravo je sada ta situacija.“

Nije se videlo još od ponoćnog pokliča 1844, da su srca tako duboko pokrenuta kao što je to bilo tada. Pozni dažd i jasni poklič upravo su počinjali. Ne treba se čuditi što je predsednik Generalne Konferencije rekao: „**Ovo mesto postaje sve svetije zbog prisustva Božjeg. Pretpostavljam da nijedan od nas nije prisustvovao sastanku kakav je ovaj ovde.**“ Kako bi se vi osećali slušajući ovakve reči:

„Došlo je vreme da poruka trećeg anđela dođe do svake nacije na planeti. Jeste li spremni da pođete? Ako je to poruka koju treba nositi, nije li vreme da svako ko ispoveda istu bude spreman da ide do na kraj sveta, ako Bog od njega traži da ide? Svako ko bi ustuknuo od Božjeg poziva da ode u bilo koji kraj sveta, dokazuje da je nedostojan poverenja koje mu Gospod ukazuje poverivši nam poruku Trećeg anđela. Ovo nanovo pred nas stavlja neophodnost požrtvovanja kakvo se dosad nije videlo među adventistima sedmog dana. Takvo požrtvovanje podrazumeva da naša kuća, porodica, materijalna dobra, sve bude predato u Božje ruke, kako bi On mogao poslati bilo nas, bilo naša sredstva, tamo gde On smatra za dobro, čineći sa nama šta Mu je drago..Ono kako nam se sada predstavljaju stvari ima toliko veliki uticaj na praktičnu veru kakav nikada do sada nismo imali. To se odnosi na svakoga. Odnosi se i na mene. Sve što mogu da kažem, braćo, jeste: pokorimo se tom uticaju.“ (Isto, str. 110, 111)

Na istom zasedanju brat S.N. Haskel imao je isto ubeđenje. Posle ovoga on je otišao na kraj sveta.

„Šta bi dakle činili ukoliko bi ova milost bila u nama? Ja mislim da bismo ostavili kuće. Smatram da bismo bili srećni da ostavimo svoje domove i posvetimo se delu Gospoda našega Isusa Hrista, kao sredstva preko kojih će poruka biti odneta do kraja sveta. Ako je naš interes ograničen, uputićemo nekoliko molitava - što neće biti loše; razdelićemo nekoliko časopisa - ni to nije loše; ali koliko nas nudi sebe samog, ostavljajući svoje prioritete i dopuštajući da naš život do te mere bude utkan u delo Božje, da naša praksa dođe u potpuni sklad sa tim delom koje pripada našem Gospodu i Spasitelju Isusu Hrisu?“ (Isto, str. 131)

Neki su prihvatili potpuno posvećenje žrtvujući sve Isusu Hristu. Poruka je imala silu. Čak su i posvećeni pastori bili nanovo kršteni. Ova vrsta posvećenja predstavlja usrdan apel radnicima.

„Nije bitno ko je veći na konferenciji, ili ko će imati bolju poziciju u crkvi, ili u odboru Konferencije. Sve to nije važno. Važno je ko će se najviše približiti Hristu. Braćo, došli smo do tog trenutka.“ (Isto, str. 169)

Jesmo li i mi došli u tu poziciju? Hoćemo li mi, ova generacija, videti slavu Božju otkrivenu u završnici Njegovog dela?

Šta je bio sadržaj poruke iz 1888, kad je ona imala takvu moć da pokrene srca?

Sve se može svesti na jednu reč: **Hristos.**

Prvi put su dva pastora, adventisti sedmog dana, izložili poruku koja treba da postane naša velika tema koju valja otkriti svetlu.

„Među onima koji ispovedaju hrišćanstvo, adventisti sedmog dana treba da budu prvi koji će uzdizati Hrista pred svetom... grešnika treba dovesti u položaj odakle će moći da gleda na Golgotu; sa detinjim poverenjem on treba da se pouzda u zasluge Spasitelja, prihvatajući Njegovu pravdu, predajući se Njegovoj milosti.“ (Elen G. Vajt, Sluge jevandolja, str. 156, 157)

3. HRISTOS – CENTAR PORUKE

Džons i Vagoner su bili postojani u iznošenju predstave o Hristu kao Božanstvu. Njihova zrela izlaganja nisu bila umrljana nikakvim kolebanjem koje bi težilo da zakine Hristu od Njegove večnosti, preegzistencije i jednakosti sa Ocem. Zapazite kako Vagoner izlaže temu o Hristu u „*Dobrim vestima*” (*The Glad Tidings*, str. 141):

Hristos je bio Posrednik pre nego što je došao na svet i biće Posrednik sve dok ne prestane postojanje greha u svemiru i dok ne bude više bilo potrebe za praštanjem. On predstavlja samo obličje Očevog bića. On nije postao Posrednik tek pošto je čovek pao, nego je prava istina da ni jedno stvoreno biće ne može doći Ocu osim kroz Hrista.

Džons je bio uz Vagonera u objavljivanju Spasiteljevog božanstva, u punom smislu reči:

U prvom poglavlju Jevrejima poslanice Hristos je predstavljen kao Bog i to imenom „BOG,” jer je On po prirodi Bog. Njegova priroda je u potpunosti Božja priroda, tako da predstavlja obličje Božjeg bića.

Upravo takvog Hrista – Spasitelja imamo: On je Duh od Duha i Biće iz Bića Očevog. Ovo je od suštinske važnosti za razumevanje Njegove ljudske prirode koja je objašnjena u drugom poglavlju Jevrejima poslanice. (A.T. Džons, Otvoreni put do hrišćanskog savršenstva, str. 16)

Sadržaj poruke iz 1888 bio je oživljavanje novozavetnog opravdanja verom. Vesnici su uspeli da otklone „smeće” koje se godinama nagomilavalo u jednom viševekovnom oštrm sporenju. Njihovo razumevanje trostruke anđeoske poruke iz Otkrivenja 14, ali u svetlosti čišćenja Svetinje, gotovo da je sasvim obnovilo apostolsku koncepciju u cilju pripreme jednog naroda za ponovni Hristov dolazak.

Pravednik će od vere živ biti (ili živeti verom). Koliko od našeg života treba da je ispunjeno pravdom? Sve, svaki trenutak, jer će pravednik živeti kroz veru.

Nijedno delo koje činimo kroz zakon ne može biti pravedno. Ljudi i njihova dela ne mogu biti pravedni osim kroz veru. Zakon sudi čoveku po njegovim delima, ali zakon je toliko visok da se ni jedno ljudsko biće ne može uzdići do njegove visine. Postoji, dakle, potreba za Posrednikom preko kojeg može doći opravdanje, jer su sva ljudska dela pokvarena.

U Hristu se nalazi savršena pravda zakona, ali, takođe, i milostiva ponuda koja se verom prima - dar Njegove pravednosti. O ovome svedoče i proroci, jer su oni propovedali opravdanje kroz veru...

Na ovom svetu postoji samo jedna suštinska stvar za kojom čovek ima potrebu. To je opravdanje i ono je jedna činjenica (nešto što već postoji, što je već učinjeno), a ne obaveza. Ono predstavlja Jevanđelje (Radosnu vest)... Pravda se ne može dosegnuti osim kroz veru; prema tome, sve što je vredno propovedati treba da vodi opravdanju kroz veru. Imamo potrebu za pravdom Hristovom kako bi ona opravdala našu sadašnjost, jednako koliko nam je potrebna za opravdanje naših nesavršenih dela iz prošlosti. Čudimo se da ma ko može pretpostaviti da učenje o opravdanju verom ruši Božji zakon... Naprotiv, opravdanje verom je potpora zakonu... Ono utvrđuje zakon u srcu. Opravdanje je zakon otelovljen u Hristu i stavljen u čoveka, tako da sada biva otelovljen i u čoveku. Hristos nudi Svoju pravdu; On uzima greh i na njegovo mesto postavlja Svoju pravdu, što dovodi do radikalne promene u čoveku. (Bilten GK 1893, str. 75, 85)

Kao što ćemo videti u narednom poglavlju, veza koju Vagoner pravi između opravdanja i zakona, ni u kom slučaju nije ponavljanje greške jednog falsifikovanog Jevanđelja sa rimokatoličkog Koncila u Trentu. Vizija opravdanja kroz veru iz 1888 treba da pripremi jedan narod za koji će Gospod reći: „To

su oni koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.”

Ova dvojica vesnika bili su očarani Hristom. Vagoner nas podstiče da gledamo neprestano i inteligentno (razumno) na Hrista, onakvog kakav je On zaista. Da bismo Ga videli takvog kakav On zaista jeste, neophodna nam je uravnotežena predstava o Hristu kao zameniku i Garantu i, takođe, kao Uzoru ili Modelu. Nemoguće Ga je ceniti kao božanskog Zamenika ako Ga ne vidimo kao Onoga ko je i naš Uzor. Ovo drugo čini slavnim ono prvo, dok prvo daje efikasnost drugom.

Treba Ga uzdizati u svoj Njegovoj lepoti kao „Gospoda sa nama,“ kako bi Njegova neodoljiva privlačnost sve privukla Njemu. (Isto, str. 6)

Činjenica da je Hristos jednim delom svoje ličnosti Bog, posedujući sve božanske attribute - jednak sa Ocem u svakom pogledu kao Tvorac i Zakonodavac - predstavlja jedinu silu na kojoj se zasniva pomirenje. Ako Hristos ne bi bio Božanstvo, onda bismo imali samo ljudsku žrtvu. On ne bi imao pravdu koju bi mogao da dodeli drugima. (Isto, str. 43, 44)

Grešnikova sigurnost u potpuni i darovani oproštaj, nalazi se u činjenici da je sam Zakonodavac, Onaj protiv koga se grešnik pobunio prezrevši Ga, Sebe predao za nas. (Isto, str. 45)

Džons i Vagoner postavili su čvrst i jasan temelj poruci koju su nosili. Taj temelj se sastoji u ideji da je Hristos naš Zamenik i da dodeljuje svoju pravdu grešniku koji veruje. Ovaj temelj – da se naše izmirenje sa Bogom u potpunosti zasniva na Hristovoj zameničkoj ulozi, a nikako, ni u najmanjem, na našim delima – postavili su još reformatori 16. veka.

S obzirom da i najbolji napori jednog grešnog čoveka nemaju nikakvog efekta u postizanju pravde, jasno je da ostaje samo jedan put kojim se ista može dobiti, a to je dar... Pravda je dar koji vodi u večni život, život koji predstavlja nagradu za pravednost i koji je takođe dar Božji kroz Isusa Hrista, našeg Gospoda. Hristos je još ranije bio izabran da bude Onaj kroz kojeg se može dobiti oproštaj za grehe, a oproštaj se sastoji jedino u objavi pravde radi oproštenja greha. Bog „koji je bogat u milosti“ (Efes. 2,4) i koji u istoj nalazi zadovoljstvo, postavlja svoju sopstvenu pravdu na mesto greha grešnika koji veruje u Isusa. Sigurno da ovakva zamena za grešnika predstavlja privilegiju na koju on uvek može da računa... Bog spušta svoju pravednost na grešnika. On ga pokriva njome, tako da se greh više ne vidi... Na kraju, grešnik umoran od uzaludne borbe kojom je želeo da zadobije zakonsku pravdu, sluša Hristov glas i trči u Njegove raširene ruke. Sakriven u Hristu, on je pokriven Njegovom pravdom i, eto, kroz veru u Hrista dobio je ono za šta se uzalud borio... Taj dobijeni dar je autentičan (stvaran), uzet sa samog izvora pravde. U ovoj razmeni nema ničeg pogrešnog. Bog ostaje pravedan i u isto vreme opravdava onog koji veruje u Isusa. U Isusu je sva punina Božanstva; On je jednak sa Ocem u svakom pogledu. Prema tome, otkup koji je u Njemu - sposobnost da ponovo zadobije izgubljene duše - beskonačan je. Čovekova pobuna usmerena je protiv Sina isto koliko i protiv Oca, jer su Oni jedno. (Isto, str. 60-63)

Međutim, ono što reformatori nisu učinili, Džonsu i Vagoneru je pošlo za rukom. Oni su na tom temelju sazidali jednu veličanstvenu građevinu od istine koja je jedinstvena i karakteristična za adventiste sedmog dana, u cilju upotpunjavanja reformacije koja je započela mnogo ranije. Oni su gradili vest o pravdi kroz veru paralelno i spojeno sa jedinstvenom adventističkom istinom **o čišćenju Svetinje**. „Vest o Hristovoj pravdi” koja će obasjati zemlju svojom slavom, ostvaruje se u Svetinji nad svetinjama, u nebeskom hramu, gde Hristos, naš Veliki Prvosveštenik, završava svoje delo pomirenja.

Sve navedeno čini da jasna vizija Hristove pravde - pravde koja se ostvaruje u ljudskom telu, na način koji nikada ranije nije bio moguć - postane nešto bez čega se ne može.

Naredno poglavlje obrađuje jednu od najvažnijih ideja koju su Džons i Vagoner iznosili („Hristos kušan kao i mi”). Postoje dokumenti koji pokazuju da je Vagoner (po ovom pitanju) držao istu poziciju, pre i posle mineapoliske konferencije, čak i kada je bio suočen sa jednom snažnom opozicijom. Nemoguće je zamisliti, s obzirom na tako jedinstveno učenje o Hristovoj pravdi, da je Vagoner istu

propustio da iznese na konferenciji 1888, tim pre što ovo učenje čini sastavni deo poruke koju su on i Džons kasnije izlagali uz podršku Elen Vajt.

4. HRISTOS KUŠAN KAO I MI

Tvrdooglavo odbijanje da se ostave prethodno formirane ideje i da se prihvati ova istina (da se „zakon“ u Galatima poslanici naročito odnosi na Moralni zakon), leži u osnovi protivljenja ispoljenog u Mineapolisu u odnosu na Božju poruku koja je data preko braće Džonsa i Vagonera. Izazvavši ovo protivljenje, sotona je u velikoj meri uspeo da udalji od našeg naroda izuzetnu silu Svetoga Duha, koju je Gospod želeo da nam podari. (1. SM, str. 234)

Krenuvši od osnovnih ideja koje čine poruku o Hristovoj pravdi jedinstvenom i delotvornom, držaćemo se što je moguće bliže onim paralelnim komentarima Elen Vajt koji se odnose na ovu poruku i pripadaju, istorijski gledano, ovoj epohi.

Opisujući sastanke koji su doneli duhovno oživljavanje u Južnom Lankasteru, početkom 1889. godine, Elen Vajt nas vodi do same srži Džonsove i Vagonerove poruke:

I slušaoci i govornici učestvovali su u izobilju Božjih blagoslova. Svako srce osetilo je snažan, dubok uticaj Svetog Duha. Jednodušno svedočanstvo svih prisutnih bilo je da su doživeli iskustvo koje prevazilazi sve što su do tada poznavali. Nikada do sada nisam videla da delo probuđenja napreduje sa takvom silom, a da je pri tom slobodno od svakog neprimerenog uzbuđenja. Nije bilo nikakvih naročitih apela. Ljudi nisu pozivani da izađu napred,⁷ ali je zato duboko shvaćena istina da Hristos nije došao da zove na pokajanje pravednike, već grešnike. Činilo se da udišemo atmosferu neba... Kakva je to divna slika za nebeska bića kada mogu da posmatraju kako ljudi i žene, pali u greh, bivaju promenjeni gledajući u Hrista, dok se Njegov lik formira u njihovim dušama... Ljudi su sami sebe videli kao iskvarene i degradirane u srcu... To potčinjava gordost srca i raspinje ljudsko „Ja.“ (RH 5. mart 1889)

Džonsova i Vagonerova ideja da je Hristos – božanstven i večan, prapostojeći – došao da spase čoveka tamo gde se on nalazi, uzevši našu grešnu prirodu preko svoje bezgrešne, i osetivši u svojoj duši sva naša iskušenja, bila je centralna tačka njihove poruke. To je delotvorna i slavna pravda Hristova, plod jednog života koji je u celini bio borba do konačne smrti na krstu (Filibljanima 2,8). Govoreći o istom sastanku, Elen Vajt izražava svoju radost na ovaj način:

U subotu posle podne, mnoga srca bila su pokrenuta i mnoge duše nahranjene Hlebom koji dolazi sa neba... Gospod se veoma približio i osvedočio duše o njihovoj velikoj potrebi za Njegovom milošću i ljubavlju. Osećali smo potrebu da predstavimo Hrista kao Spasitelja koji nije daleko od nas, već na dohvat ruke. (Isto)

Ključ za razumevanje poruke iz 1888, nalazi se u rečima: „***Spasitelj koji nije daleko od nas, već nadohvat ruke.***“ On koji je „***Put, Istina i Život,***“ otkrio se mladima na koledžu upravo kao Onaj koji je „***nadohvat ruke,***“ „***Emanuilo... Gospod s nama,***“ ne samo s Njim već i „***s nama***“ (Mat. 1,23).

Ko je Isus Hristos?

On nam se Lično predstavlja kroz poruku 1888 na jedan izuzetan način. Međutim, ponižavajuća istorija ove vesti (iz 1888), predstavlja deo velikog sukoba između Hrista i sotone. Dopustimo li da Hristos bude prikazan u svoj Svojoj punini, sotona će se istog trena podići da bi se suprotstavio. Da li je Hristos zaista „u svemu kušan kao i mi,“ spolja i iznutra? Ili je, pak, u toj meri bio drugačiji u odnosu na nas, da nije mogao da oseti naša unutrašnja iskušenja? Da li je mogao da oseća onako kako mi osećamo? Je li zaista, u stvarnosti, bio čovek? Da li je kušan onako kako smo i mi kušani?

⁷ Kao što to biva na našim većim sastancima, kada govornik na kraju pozove one koji „žele u potpunosti da se predaju Bogu“ ili „koji hoće da učine zavet sa Bogom,“ da izađu pred celi skup.

Osnovni ključ za rešenje problema nalazi se u tvrdnji koju je iznela Elen Vajt, kada je na pomenutom sastanku 1889. godine rekla da je Hristos otkriven u poruci kao Onaj koji je „**na dohvat ruke.**“ U rečima: „**Osećali smo potrebu da tako predstavimo Hrista,**“ Elen Vajt se celim srcem pridružuje Vagoneru i Džonsu u njihovim izlaganjima.

To je bilo nešto što je impresioniralo njenu dušu u vreme pomenutog „dela probuđenja.“ I studenti i profesori „**gledali su u Hrista.**“ To je bilo jedno autentično opravdanje verom, jer ono „**potčinjava gordost srca i raspinje ljudsko 'Ja'.**“

Šta je opravdanje verom? To je delo Božje da ljudsku slavu baci u prah i učini za čoveka ono što on ne može učiniti za sebe. (Vera po kojoj živim, str. 3)

Bacimo pogled na sažet i jednostavan primer onoga što su u svojoj poruci Džons i Vagoner istakli na temu: „**U obličju tela grehovnog**“⁸ (Rimlj. 8,3). Vagoner objašnjava ono što je verovao, kako pre, tako i posle konferencije:

Uručena su mi dva pitanja i želeo bih da ih sada pročitam. Jedno od njih glasi ovako: „Da li je 'Ono što je sveto' (Hristos – Luka 1,35) i rođeno od devojke Marije, bilo rođeno u grešnom telu i da li je to telo imalo iste zle tendencije⁹ kao što su naše? ... “

Dobro, ja ne znam ništa o ovom problemu osim onoga što čitam u Bibliji; a to što nalazim u Bibliji tako je jasno i određeno da mi daje večnu nadu (glasovi: 'Amin !').

I ja sam imao periode razočaranja, deprimiranosti i maloverja, ali zahvaljujem Gospodu što je to prošlo. Ono što me je godinama obeshrabrivalo, ono posle čega bih pokušavao da, kao i drugi, revno i savesno služim Bogu, ono što me je na kraju dovelo do toga da odustanem u svom srcu i da kažem: 'Nema nikakvog smisla. Ne mogu!' - bila je svest (u određenoj meri) o slabosti mog sopstvenog tela (prirode) i pomisao da su ti ljudi koji su po mom mišljenju činili dobro, kao i sveti ljudi o kojima čitam u Bibliji, sazdana drugačije nego ja, tako da mogu da čine dobro. Otkrio sam kroz mnoga tužna iskustva da ja ne mogu činiti ništa drugo sem zla...

Pitam vas sada: ako je život Isusa Hrista, koji je izabran od Oca da bude Spasitelj sveta i koji je došao ovde da mi pokaže put spasenja - jedini u kojem se nalazi nada, ako je, dakle, Njegov život bio uobrazilja, gde je tu onda nada? (glas: 'Nema je.'). Ali, reći ćete vi: 'Naprotiv! Njegov život nije uobrazilja, ako prihvatamo da je On u svemu bio svet, tako svet da nikada nije imao nikakvo zlo protiv kojeg bi se borio.'

Upravo sam na ovo mislio. Čitam da je On bio kušan u svemu, kušan kao i mi, ali bez greha. Čitam da se molio po celu noć. Čitam da se molio u takvoj agoniji da su kapi krvavog znoja padale sa Njegovog lica; ako sve to nije bilo drugo do pretvaranje, ako je sve bilo samo teatar, ako u svemu kroz šta je prošao nije bilo ničeg stvarnog (nikakvog cilja), ako nije bio zaista kušan, već se pretvarao da se moli,¹⁰ onda kakva mi je korist od svega toga? Ostavljen sam u goroj situaciji nego što je ona od ranije.

O, ali ako je postojao Neko - i ovo „ako“ ne koristim da bi izrazio ma i najmanju senku sumnje, pa ću pre reći „otkad postoji Neko“ - Neko ko je prošao kroz sve ono kroz šta bih ja ikada mogao biti pozvan da prođem, Neko ko je još u većoj meri odolevao svemu onome čemu moja ličnost može biti pozvana da odoleva (glasovi: 'Amin!'), ako je imao iskušenja jača nego što su ona sa kojima sam se ja ikada susreo, a pri tom je u svakom pogledu bio sazdan kao i ja, dok su okolnosti u kojima se nalazio bile teže nego što su moje, suočavajući se sa svom silom kojom je đavo mogao da deluje kroz ljudsko telo i pri tom da ne pozna greha, onda moje srce može da zatreperi od velike radosti (glasovi: 'Amin!')... I to što je učinio pre 1900 godina, On je još uvek u stanju da učini, i čini sa svima koji veruju u Njega.“ (Bilten GK 1901, str. 403, 404)

⁸ U Bakotićevom prevodu ovog teksta stoji: „...poslavši (Bog) Sina svojega u puti (telu) jednakoj puti greha...“

⁹ Tendencija = težnja, težnje, sklonost, smer, stremljenje, namera, cilj – vidi 'Vujaklija'

¹⁰ U jednom drugom prevodu stoji: „...već je to bio samo gest molitve.“

Pre nego što krenemo dalje, obratimo pažnju na ono što je Vagoner želeo da kaže:

1) Hristos je zaista kušan kao i mi. On se molio, jer je imao potrebu da se moli; On je sačinjen u svakom pogledu kao i ja, osim činjenice da nije poznao greh; susreo se (osetio je) svu silu koju je đavo mogao da primeni kroz ljudsko telo (kroz unutrašnja i spoljašnja iskušenja).

2) Ipak, Hristos „ne pozna greha,“ ispoljivši u Svom telu i životu apsolutnu pravdu.

3) Svi koji veruju u Njega, zaista će spoznati Njegovu silu kojom ih može izbaviti od njihovih greha.

Ali, ako hoćemo da budemo korektni, saslušajmo ono što Vagoner još ima da kaže. On nastavlja razmatranjem rimokatoličkog stava po pitanju Hristove telesne prirode:

„Da li je Hristos - ono ‘Sveto’ (Mat. 1,20), rođeno od devojke Marije” - rođen u grešnom telu? Jeste li ikada čuli za rimokatoličku dogmu zvanu „konceptija imakulata”? Zna li šta ona nalaže? Neki među vama su možda, čuvši nešto slično, pomislili da se radi o tome da je Isus Hrist rođen bez greha. Međutim, nije to predmet ove katoličke dogme. Učenje „imakulata” jeste da je Marija, Isusova majka, bila rođena bez greha. Zašto? Na prvi pogled da bi se uzdigao Isus; to je zaista đavolsko delo da napravi beskrajn jaz (ponor) između Isusa - Spasitelja ljudi i grešnika koje je došao da spase, kako nijedna strana ne bi mogla da priđe onoj drugoj. (Vagoner, Bilten GK 1901, str. 404)

Ovaj ogroman ponor upravo je ono što je sestra Vajt zapazila kao grešku „za koju smo osećali da je treba izbeći”, u svojoj tvrdnji iz marta meseca 1889.¹¹

U nastavku svog govora, na GK 1901. godine, Vagoner dokazuje da razume prirodu opozicije prema poruci iz 1888:

Svako od nas ponaosob mora odlučiti da li je istupio iz Rimske crkve ili nije. Postoje mnogi koji ne razumeju ovo; ali ja sam ubeđen u jedno, a to je da svaka duša koja je prisutna ovde večeras, želi da upozna put istine i pravde (Skup: ‘Amin!’) i da ne postoji niko među nama ovde ko bi svesno podržavao papske dogme i ko ne bi želeo da ih se oslobodi.

Zar ne zapažamo da ideja po kojoj Isusovo telo nije bilo kao naše (jer znamo da je naše telo grešno), obavezno podrazumeva „konceptiju imakulata” device Marije? Zapazimo činjenicu da u Njemu nije bilo greha, već tajna Božja otkrivena u telu... savršeno ispoljavanje Božjeg života, u svoj njegovoj savršenoj čistoti, ali u sredini koju predstavlja naše grešno telo (Skup: ‘Amin!’). O, ovo je čudesno, zar ne ?!

Pretpostavimo da je ispravna ideja po kojoj je Isus bio u toj meri različit u odnosu na nas, da nije imao ničega u svom telu protiv čega bi se borio, tj. da je to telo bilo bez greha. U tom slučaju, kao nešto obavezno, podrazumeva se rimokatolička dogma „imakulata.” Ali, zašto da ovde stanemo? Ako je Marija rođena bez greha, onda je svakako i njena majka imala sveto telo. Ali, ne zaustavljajte se ovde. Treba da idemo dalje, do Marijine babe, pa zatim njene majke i tako dalje, do Adama - i šta je krajnji rezultat? Greha nikad nije ni bilo. Adam nikada nije sagrašio. Na taj način, kako vidite, idući ovim putem, pronalazimo suštinsku sličnost između katolicizma i spiritizma. (Isto, str. 404, 405)

Hristos je bio kušan u telu, patio je u telu, ali Njegov um nikada nije pristao na greh... On je potvrdio Božju volju u telu i potvrdio činjenicu da ona (Božja volja) može biti ostvarena u svakom grešnom ljudskom telu.

Bog je svako telo, vaše ili moje, pripremio, tako da Hristos može da čini Božju volju u njemu. (Isto)

¹¹ Ceo pasus glasi: „U subotu posle podne, mnoga srca bila su pokrenuta i mnoge duše nahranjene hlebom koji dolazi sa neba... Gospod se veoma približio i osvedočio duše o njihovoj velikoj potrebi za Njegovom milošću i ljubavlju. Osećali smo potrebu da predstavimo Hrista kao Spasitelja koji nije daleko od nas, već na dohvat ruke.” – RH, 5 mart 1889.

Jednostavna ideja koju Vagoner ovde izlaže, sastoji se u tome da ono što je Hristos učinio, pobedivši ovde na zemlji u svom telu, On može da ponovi u telu onih koji zaista veruju u Njega. Obratite pažnju na zaključak koji sledi:

Kada Bog da svedočanstvo svetu o svojoj sili koja spasava na potpun i savršen način, o svojoj izbaviteljskoj moći kojom izbavlja grešna stvorenja, kao i svedočanstvo o savršenom životu koji je proživljen u grešnom telu, tada će On odstraniti naše slabosti i dati nam jednu mnogo bolju sredinu (preobraženo telo - prim. prev.) za život. Ali pre toga, ovo spasenje mora biti ostvareno u grešnim ljudima, ne samo u ličnosti Isusa Hrista, već u Isusu Hristu reprodukovanom i umnoženom u hiljadama Njegovih sledbenika. Na taj način će savršeni Hristov život biti ispoljen pred svetom ne samo u nekoliko izolovanih slučajeva, već u telu cele crkve; to će biti završno delo koje će ili spasti, ili osuditi ljude.

Sada, pošto smo razumeli ovo, imaćemo zdrav život u smrtnim telima i hvalićemo se slabostima svojim. Mogao bih da budem potpuno zadovoljan i da ne doživim nikakvu radost veću od ove koju nam Isus daje - iskustvo Hristove sile u grešnom telu, sile kojom potčinjava to grešno telo Svojoj kontroli i Svojoj volji. To je radosno i pobedničko iskustvo koje će u zboru spasenih izmamiti jedan pobednički poklič.

Od poraza on stvara pobedu; iz najvećih dubina On nas uzdiže na površinu i postavlja zajedno sa Hristom na nebeske visine. On može uzeti jedno dete koje je rođeno u grehu i koje je možda isključivo proizvod požude, i učiniti da ono stoji zajedno sa dostojanstvenicima naroda Božjeg. Bog nam je pokazao ovo, ne sakrivši od nas svoju sopstvenu genealogiju.¹² Plakali smo zbog nasleđenih zlih sklonosti, grešne prirode, čak smo padali u očajanje što nismo u stanju da raskinemo sa tim zlim nasleđem, niti da odolimo sopstvenoj težnji ka grehu. Isus Hristos bio je „po telu rođen od semena Davidova“ (Rimlj. 1,3). Isus se nije stideo da grešne ljude nazove svojom braćom. Iz ovoga možemo videti da ma kakvo bilo naše prirodno nasleđe, Duh Božji ima istu silu nad telom, tako da u potpunosti može preokrenuti situaciju i učiniti nas učesnicima u božanskoj prirodi...

O, neka bi Gospod pomogao da uvidimo ponešto od veličanstvenih mogućnosti koje se nalaze u Jevanđelju... tako da možemo reći: „Hoću činiti volju tvoju, Bože moj, i zakon je tvoj meni u srcu“ (Ps. 40.8), otkrivajući na taj način silu radosne vesti, upravo u svom smrtnom telu, na večnu pohvalu i u slavu Njegovoj milosti. (Isto, str. 406-408)

Ove ideje o Hristovoj pravdi jednake su onim koje je Vagoner iznosio pre i neposredno posle Konferencije 1888. Osnovna misao ostala je jasna i nepromenjena. Zapazite šta on piše u pismu upućenom Batleru (tadašnjem predsedniku GK), 10. februara 1887, a objavljenom krajem 1888:

Čitajte Rimljanima 8,3 i razumećete prirodu tela kojom je „Reč“ postala;¹³ Bog je osudio greh u telu, poslavši, radi greha, svog Sina „u telu jednakom telu greha...“¹⁴

(Zatim Vagoner citira Filibljanima 2,5-7 i Jevr. 2,9). Ovi tekstovi pokazuju da je Hristos uzeo na Sebe čovekovu prirodu i da je samim tim bio podložan smrti. On je došao na svet sa ciljem da umre; i tako je od početka svog zemaljskog života bio u istom položaju kao i ljudi za koje je umro, da bi ih spasao.

A sada, pročitajte Rimljanima 1,3: „(Jevanđelje Božje) o Sinu svojem, koji je po telu rođen od semena Davidova.“ Kakva je bila priroda Davidovog tela? Grešna, zar ne? David kaže: „Gle, u bezakonju rodih se i u grehu zatrudnje mati moja mnom“ (Ps. 51,5).

Ne sablažnjavajte se! Ja ne govorim da je Hristos bio grešnik... (citira Jevr. 2,16.17).

Činjenica da je bio sazdan kao i Njegova braća, sinonim je za - „biti sazdan u telu“, „postavši

¹² Rodoslov, rodoslovlje, nauka o poreklu i razvitku porodica.

¹³ Prirodu koju je Hristos - Reč preuzeo prilikom utelovljenja (vidi Jovan 1,14).

¹⁴ Engleski, rumunski, kao i Bakotićev prevod.

kao i drugi ljudi.“ Među saznanjima koja najviše ohrabruju i koja nalazimo u Bibliji, jeste to da je Hristos uzeo na Sebe čovekovu prirodu, a znamo da su Njegovi preci po telu bili grešnici. Dok čitamo o detaljima iz života Hristovih predaka, zapažamo da su svi oni imali iste slabosti i požude koje imamo i mi, i shvatamo da nijedan čovek nema pravo da opravdava svoje grehe na osnovu (lošeg) nasleđa. Da Hristos nije bio sazdan baš kao i Njegova braća, Njegov život bez greha ne bi predstavljao nikakvo ohrabrenje za nas. Mogli bi da Ga posmatramo sa divljenjem, ali sa divljenjem koje ne može ništa da izrodi sem beznadežnog očajanja...

(Citira 2. Kor. 5,12). Pa dobro, kada je to Hristos učinjen grehom nas radi? Moralo bi da bude da je učinjen grehom onda kada je postao telo i kada je počeo da podnosi iskušenja i slabosti koja su svojstvena grešnom telu. On je prošao kroz svaku fazu ljudskog iskustva, „koga je u svačemu kušan kao i mi, osim greha.“¹⁵ On je bio „bolnik i vičan bolestima... A On bolesti naše nosi i nemoći naše uze na se“ (Isaija 53,3.4). Matej kaže da se ovaj stih ispunio mnogo pre raspeća (vidi Matej 8,17).

Zbog svega ovoga kažem da se Isus rodio pod zakonom, jer se to nužno podrazumeva u činjenici da je rođen u telu jednakom telu grešnome; On je uzeo na Sebe Avramovu prirodu. On je sazdan kao što je i čovek sazdan, kako bi mogao da prođe kroz patnju smrti. Od Njegovog najranijeg detinjstva, krst je bio jednako pred Njim.

Vi kažete: „Da je (Hristos) dobrovoljno uzeo na sebe grehe sveta prilikom prinošenja samoga sebe, kao velike žrtve na krstu - mi (Generalna konferencija i uredništvo časopisa Pregled i Glasnik) to priznajemo; ali, On nije rođen pod osudom zakona. S obzirom da je bio čist i da nije počinio nikakav greh u celom svom životu, bilo bi zapanjujuće izopačenje svake ispravne teologije tvrditi da je On rođen pod osudom zakona.“ (Batler, „Zakon u Galatima,“ str. 58)

Moguće je da je to izopačenje teologije, ali je upravo to u skladu sa Biblijom, a to je ono najvažnije...

Vi ste šokirani idejom da je Isus rođen pod osudom zakona, jer (kako kažete) nije učinio nikakav greh u toku svog života. Ali, Vi priznajete da je On bio pod osudom zakona na krstu. Da li je On tada počinio nekakav greh? Nipošto!

Zaista, ako je Isus bio pod osudom zakona u jednoj tački svog života, a da ipak bude bez greha, ne vidim nijedan razlog zbog kojeg On ne bi mogao biti pod osudom istog tog zakona u drugoj tački svog života i da opet, pri tom, bude bez greha.

Prosto i jednostavno, ja ne mogu da razumem kako je Bog mogao da se otkrije u telu jednakom grešnom telu... Ja ništa drugo ne činim osim što prihvatam tvrdnje Pisma koje kažu da je samo tako mogao da bude Spasitelj ljudi; i radujem se ovom saznanju, jer zato što je On učinjen grehom, ja mogu da budem učinjen pravdom Božjom u Njemu. (Vagoner, „Poslanica Galatima,“ str. 60-62, 1888)

Ono što dodatno čini interesantnim ovo poduže obrazloženje u vezi sa Hristovom prirodom, jeste to da ga je Vagoner objavio tek 1888, sačekavši godinu dana, verovatno zato da bi ovaj predmet dovoljno sazreo u njegovom umu.

Iz intervjua koji je Frum (*Froom*) napravio sa Vagonerovom suprugom, saznajemo da je ona stenografisala izlaganja svoga muža na konferenciji u Mineapolisu 1888, a zatim ih prepisala. Vagoner je objavio te beleške kao članke u časopisu „*Znaci vremena*,“ nešto kasnije u knjizi „*Hristos i Njegova pravednost*,“ a takođe i kao delove nekih drugih knjiga.¹⁶ Vagoner jedva da je imao vremena da raspakuje svoje kofere posle održane konferencije, krajem 1888, kada je početkom naredne godine, 21. januara 1889, u časopisu „*Znaci vremena*“ objavljen njegov članak, verovatno napisan na osnovu beležaka sa konferencije:

¹⁵Samo što nije sagrešio - prevod Lj. Rupčića

¹⁶Vidi, Frum, „*Pokret sudbine*,“ str. 200, 201.

Za svakoga koji hoće da razume dovoljno je sledeće: ako je Hristos uzeo ljudsku prirodu na Sebe da bi iskusio smrt, to je morala biti grešna priroda čoveka po čijem uzoru je On bio sačinjen, jer jedino greh može da proizvede smrt... Smrt ne bi mogla imati nikakvu silu nad Hristom, da naš Gospod nije preuzeo na Sebe bezakonja svih nas. Osim toga, činjenica da je Hristos uzeo telo ne nekakve bezgrešne osobe, već jednog grešnog čoveka, dakle činjenica da je Njegovo telo imalo sve slabosti i grešne sklonosti kojima je potčinjena pala ljudska priroda, demonstrirana je i u rečima na kojima se zasniva ovaj članak: On je „po telu rođen od semena Davidova“ (Rimljanima 1,3).

Čak i ako je Njegova majka bila čista i pobožna žena, što je i bilo za očekivati, niko ne može dovesti u sumnju činjenicu da je Hristova ljudska priroda bila mnogo podložnija slabostima tela, nego što bi bila da je rođen pre nego što se ljudska rasa do te mere iskvarila u fizičkom i moralnom pogledu... (Citira Jevrejima 2, 16-18; 2. Korinćanima 5,21). Ovo je daleko jači iskaz nego onaj, da je On učinjen „jednakim telu grehovnom.“¹⁷ On je bio rođen da bude greh... Bez greha, pa ipak, ne samo da se ubrajao među grešnike, već je u stvarnosti uzeo na Sebe grešnu prirodu. (Citira Galatima 4,4.5). Isus je proveo cele noći sa Svojim Ocem u molitvi. Zar bi to bilo potrebno da Ga neprijatelj nije mučio preko nasleđenih telesnih slabosti. On „od onoga što postrada nauči se poslušanju“ (Jevr. 5,8), što ne znači da je pre toga bio neposlušan, jer On nije iskusio greh; ovo zapravo znači da je, kroz ono što je propatio u telu, naučio šta ljudi moraju da pobede (čemu da se suprotstave) ako žele da budu poslušni...

Neko može pomisliti, čitajući ovaj članak, da mi omalovažavamo Hristov karakter, spuštajući Ga na nivo grešnog čoveka. Naprotiv, mi uzvisujemo božansku silu našeg blagoslovenog Spasitelja, koji se dobrovoljno spustio do nivoa grešnog čoveka, da bi ga mogao uzdići do Svoje savršene čistote koju je sačuvao i pod najtežim okolnostima...

Njegova ljudskost pokrivala je Njegovu božansku prirodu, koja je bila više nego sposobna da uspešno odoli grešnim željama tela. Celokupan Njegov život bio je borba. Telo, podsticano od neprijatelja svake pravde, uputilo bi se ka grehu, međutim, njegova božanska priroda ni za trenutak nije prihvatila (nije pristala na) ma kakvu, pa i najmanju grešnu želju. Njegova božanska sila nijednog časa nije odstupila. Postradavši u telu, u svemu onome u čemu ljudi stradaju, On se vratio Očevom prestolu isto tako neokaljan, kao i onda kada je napustio dvorove slave. Neka se, dakle, ohrabre umorne duše pritisnute grehom. Neka pristupe prestolu milosti, gde mogu biti sigurne da će naći milost i pomoć za vreme kad im one budu zatrebale, jer istu potrebu osećao je i naš Spasitelj u Svoje vreme.

Pažljivi čitalac će zapaziti da Vagoner nije rekao da je „Hristos imao grešnu prirodu.“ On kaže da je „**Hristos uzeo našu grešnu prirodu,**“ prirodu koja je u sebi imala sve mogućnosti da bude kušana iznutra i spolja, prirodu kao što je naša, sa svim posledicama našeg nasleđa. Međutim, Isus nije popustio ni za trenutak.

Da li je Elen Vajt podržala ovaj koncept pravde Gospoda Isusa Hrista? Upravo na konferenciji 1888, ona kaže:

„Vidim lepotu istine u prezentovanju Hristove pravde u vezi sa zakonom, tako kako nam je doktor (Vagoner) to izložio... Ono što smo slušali savršeno se slaže sa svetlošću koju je Gospod našao za shodno da mi otkrije u toku svih ovih godina mog iskustva.“ (Ms 15, 1888)

„Hristova pravda u vezi sa zakonom“ svakako se ne odnosi na nekakvo Njegovo „sveto utelovljenje“ (uzimanje svetog tela), već na Njegov sveti karakter i žrtvu koja se ispoljila u uzimanju tela „jednakom telu greha.“ Tako je, kao što smo videli, Vagoner na jasan način objasnio bratu Batteredu svoje verovanje da je Hristos rođen pod zakonom, kao nešto što obavezno proizilazi iz činjenice da je rođen u telu koje je istovetno sa grešnim telom, kao i iz činjenice da je primio Avramovu prirodu.

¹⁷U Karadžićevom prevodu stoji: „...u obličju tela grehovnoga.“

Nije moguće da je Elen Vajt podržala Vagonerovo učenje Hristove pravde u vezi sa zakonom, videvši u tome lepotu istine, a da to učenje, pri tom, nije obuhvatalo izuzetnu ideju po kojoj je Hristos uzeo našu grešnu prirodu i uprkos tome, razvio jedan savršeni karakter bez greha.

Zapravo, ona je bila oduševljena tim konceptom:

Brat Vagoner je izložio ove ideje u Mineapolisu i to je bilo prvo jasno predavanje na ovu temu, koje sam čula da silazi sa ljudskih usana, ne računajući razgovore koje smo vodili moj suprug i ja. Govorila sam sebi: „Vidim ovaj predmet tako jasno, jer mi je Gospod to otkrio u viziji, ali oni (braća iz opozicije) to ne mogu sagledati tako jasno jer im to nije tako predloženo kao meni.“ Ali kada je neko drugi izložio ovaj predmet, svaka struna moga srca rekla je: „Amin!“ (MR 5, 19. jun 1889)

Zar bi Elen Vajt mogla da kaže nešto slično, ako bi bilo tačno da je Vagoner samo razvijao luteranske i kalvinističke ideje?

5. ELEN VAJT PODRŽAVA IDEJU DŽONS - VAGONER

Ovakav koncept Hristove pravde nije se dopao bratu Batleru, predsedniku Generalne konferencije, koji je bio u sporu sa Vagonerom. Ovo učenje nije bilo omiljeno ni kod drugih pripadnika našeg naroda koji su pisali sestri Vajt, žaleći se na ideje Vagonera i Džonsa.

Ona im je, međutim, energično odgovorila u jednoj propovedi, prilikom jutarnje službe u Batl Kriku, pod naslovom „*Kako raspraviti spornu tačku učenja*“:

Primila sam pisma u kojima se tvrdi da „Hristos nije mogao imati istu prirodu kao i čovek, jer ukoliko bi ta priroda bila ista, onda bi On podlegao istim iskušenjima kojima podleže čovek.“

Da nije imao istu prirodu, On ne bi mogao da nam bude primer. Da nije bio učesnik u ljudskoj prirodi, ne bi mogao biti kušan tako kako se čovek kuša. Da nije postojala mogućnost da podleagne iskušenju, On ne bi mogao da bude naš Pomoćnik. Uzvišena je istina da je Hristos došao da vodi bitke umesto čoveka. Njegova iskušenja i pobjede govore nam da ljudi treba da kopiraju model; čovek treba da postane učesnik u božanskoj prirodi. Ljudi mogu imati silu da odole zlu, silu koju ni smrt, ni pakao ne mogu nadvladati; silu koja će ih staviti u poziciju da mogu da pobjede onako kako je Hristos pobjedio. (1. SM, str. 408, 409)

U toku cele 1890 godine, Elen Vajt jasno i nedvosmisleno pruža podršku ovoj ključnoj ideji poruke iz 1888. U nebrojenim priznanjima ovoj poruci, nije postojao ni najmanji trag rezerve prema onom što je osnovni karakter poruke. U februaru 1894, ona objavljuje brošuru sa naslovom „*Hristos kušan kao i mi,*“ u kojoj kaže:

Ali mnogi kažu da Isus nije bio kao i mi, da je bio svet, pa prema tome, mi ne možemo pobediti tako kako je On pobjedio. Međutim, to nije tačno; jer On nije uzeo na Sebe anđeosku prirodu, već Avramovu... „jer u čemu postrada i iskušan bi (budući kušan - drugi prevodi) u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju.“ - Jevrejima 2,18 („Hristos kušan kao i mi,“ str. 3, 4)

Šta ona hoće da izrazi kada kaže (citirajući Bibliju) da je Hristos bio kušan kao i mi? Ona upravo misli to što kaže:

Hrišćanin treba da ima na umu da on ne pripada sebi... najsnažnija iskušenja dolaze iznutra jer on mora da se bori protiv sklonosti telesnog srca. Gospod poznaje naše slabosti... Svaka borba protiv greha... jeste Hristovo delo u ljudskom srcu, koje On sprovodi preko svojih odabranih sredstava. O, kada bi razumeli šta Isus predstavlja za nas, i šta mi Njemu značimo! (Isto, str. 11)

U „*Čežnji vekova,*“ na 49. strani (originala), ona pred celim svetom izražava svoja uverenja zapisana u periodu posle 1888. godine. Ni u jednom svom ranijem delu ona ne izražava tako jasno ovu ideju:

Za Sina Božjeg bilo bi gotovo beskrajno poniženje da je uzeo na Sebe čovekovu prirodu, čak i onda kada je Adam još bio nevin u Edemskom vrtu. Međutim, Isus je primio na Sebe ljudski oblik u vreme kada je ljudski rod bio oslabljen grehom koji je postojao već četiri hiljade godina. Kao svako Adamovo dete, On je primio posledice uticaja velikog zakona nasleđa. Kakve su bile te posledice - to pokazuje povest Njegovih zemaljskih predaka. Sa takvim nasleđem On je došao da učestvuje u našim patnjama i iskušenjima i da nam pruži primer bezgrešnog života. (Čežnja vekova, str.49)

Da li je Hristos uzeo Adamovu bezgrešnu prirodu kakva je ona bila pre pada? On je „po telu bio rođen od semena Davidova“ (Rimlj. 1,3).

On je, kao Adamova replika, stvoren od prača zemaljskog i duha životnog koji je udahnut Adamu kroz nos. On je bio „*kao svako Adamovo dete*“, primivši „*posledice uticaja (delovanja) velikog zakona nasleđa*.“ Ovaj veličanstveni paradoks vredi razjasniti, tako da on ostane kristalno čist u našem umu:

Obučen u odeću ljudskosti, Sin Božji sišao je (ponizio je sam Sebe) do nivoa na kojem su bili oni koje je želeo da spase. U Njemu nije bilo greha, ni krivice; On je uvek bio čist i neokaljan; pa ipak, On je uzeo na Sebe našu grešnu prirodu. (RH, 15. decembar 1896)

Naglasak koji se daje u njenim spisima posle 1888 je ubedljiv. Evo još jednog primera:

Nemoguće nam je da se sopstvenim silama suprotstavimo zahtevima svoje pale prirode. Sotona će pokušati da nas tim putem dovede u iskušenje. Hristos je znao da će se neprijatelj približiti svakom ljudskom biću da bi iskoristio naslednu slabost i da bi lažnim savetima obmanuo sve koji nemaju dovoljno puzdanja u Boga. Prošavši putem kojim čovek mora da ide, Spasitelj ga je prokrčio i time nam omogućio pobedu...

U Njemu nije bilo ničega što bi bilo podložno lukavstvima sotoninim. On nije pristajao na greh. Nije popuštao iskušenjima čak ni u svojim mislima. Tako može da bude i sa nama. (Čežnja vekova, str. 122, 123)

Iskušenje je pobeđeno onda kada čovek, iako snažno podstican da učini greh, znajući da ga može učiniti, verom pruža otpor, oslanjajući se na božansku prirodu. To je bila proba kroz koju je Hristos prošao. (Učitelj za mlade, 20. jul 1899)

U ovom sukobu, Hristova ljudska priroda bila je na takvom kušanju kakvo niko od nas neće nikada osetiti... To su bila prava iskušenja, a ne uobrazilja. Božji Sin se kao čovek borio protiv onih istih, naizgled nepobedivih vatrenih iskušenja, koja saleću čoveka: iskušenje popuštanja apetitu, iskušenje drskog (lakoumnog) izlaganja opasnostima u koje nas nije dovelo Božje providenje, kao i iskušenje žrtvovanja večne sreće radi zaslepljujućih zadovoljstava ovoga sveta. (Pismo 116, 1899; 1. SM, str. 94, 95)

Zabluda uvek razjedinjuje. Džons i Vagoner su međusobno bili u savršenoj slozi dok su iznosili vest o Hristovoj pravdi. To je zaista fenomen da su dva čoveka sa potpuno različitim temperamentom, pronašla put kroz lavirint teoloških zamki koje vrebaju istraživače ove teme, a da, pri tom, održe jedinstvo u vitalnim tačkama. Oni su verovali u jedinstvo, apelovali su na jedinstvo crkve i pokazali zavidljujuću međusobnu usklađenost u periodu tokom kojeg je njihova poruka bila predmet sa kojim se crkva suočavala u razmatranju njegove verodostojnosti. Nisu tražili „dlaku u jajetu,“ u teološkom smislu, niti su postavljali semantičke zamke.¹⁸ Oni su u prvom redu bili vesnici, reformatori, evangelisti, okupirani završetkom Božjeg dela za života svoje generacije. Njihovo učenje imalo je za svoj cilj pripremu jednog naroda za Gospodnji dolazak.

S obzirom da je u svemu bio kao mi, u svojim kušanjima osećao je isto što i mi kada smo kušani i zato On zna sve o tome. Zato može da pomogne i da u potpunosti spase sve koji Ga prime. Po svom telu, dakle, On sam u telu, bio je isto tako slab kao i mi i sam od sebe nije mogao ništa činiti (Jovan 5,30). Dok je nosio „bolesti naše i nemoći naše“ (Is. 53,4) i bio kušan kao i mi, osećajući kao mi, On je sve to pobeđio kroz svoju svetlu veru i Božjom silom, primljenom putem iste vere koju je doneo i u naše telo. Prema tome, Njegovo ime je Emanuilo, što znači „Gospod s nama,“ ne samo Gospod s Njim, već i Gospod s nama. (A.T. Džons, Otvoreni put do hrišćanskog savršenstva, str. 26)

Džons bazira svoja uverenja o Hristovoj prirodi i Njegovoj pravdi upravo na Isusovim rečima. Baš te reči koje je Isus izgovorio, a koje smo mi često zanemarivali, zaslužuju da ih detaljno proučimo:

¹⁸ Nisu ostavljali mogućnost za različita tumačenja onoga što su govorili.

„Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe; kako čujem onako sudim i sud je moj pravedan; jer ne tražim volje svoje nego volju Oca koji me je poslao” (Jovan 5,30).

Da li je Džons ispravno razumeo ovaj stih?

U ovim rečima krije se „žir istine” iz kojeg je izrastao veliki hrast – vest iz 1888. Na taj način je Gospod otkrio unutarnju borbu koja se vodila između Njegove duše i tela, razjašnjavajući na taj način pojam „pravde Hristove” i čineći ga bitnim kada je reč o potrebama palog čoveka. To je suština Vagonerove ideje izražene već pomenutom rečenicom: **„Ceo Njegov život bio je borba.”** (Hristos i Njegova pravednost, str. 28, 29)

Isus je neprestano morao da čini ono za čim Adam, u svom bezgrešnom stanju, nije imao potrebe – da se odriče unutarnje volje („volje svoje” – vidi Jovan 5, 30) koja je bila u stalnoj potencijalnoj opoziciji prema volji Očevoj. Ova borba imala je svoj vrhunac u Getsimaniji; On se u agoniji molio: **„Ne kako ja hoću, nego kako ti” (Matej 26,39).** Takvu unutarnju borbu mogao je imati samo onaj ko je spoznao **„zahteve naše pale prirode”** (vidi Čežnja vekova, str. 122, 123).

Viđena u takvom svetlu, Hristova pobjeda se pred Džonsom i Vagonerom pojavila kao dinamična i slavna pravda, kao plod borbe i sukoba, a ne kao nešto pasivno, nasleđeno i neminovno (prirodno), kako to obično biva predstavljeno.

Da pogledamo glavne tačke Džonsovog izlaganja o slavnoj Hristovoj pravdi:

Ukoliko ne bi imao isto telo kao i oni koje je došao da otkupi, onda ne bi imalo nikakvog smisla to što je On postao telo. Još više od toga; ako je jedino telo koje postoji u ovom velikom svetu - ono koje je razlog Njegovog dolaska i predmet Njegovog otkupljenja - to ljudsko, grešno, izgubljeno telo koje je svojstveno svim ljudima na svetu, i ako dakle, to nije telo kojim je On postao („Reč postade telo” - Jovan 1,14), onda On zapravo nije ni došao na ovaj svet koji je imao potrebu za iskupljenjem. Da je došao u ljudskoj prirodi, drugačijoj od onog što ljudska priroda jeste, onda, sve i da je bio na svetu, sa ma kojom praktičnom i dobrotvornom namerom prema čoveku, On bi isto tako udaljen bio, kao i da uopšte nije došao. U tom slučaju, On bi u svojoj ljudskoj prirodi bio tako daleko od čoveka i isto toliko „s drugog sveta,” kao da faktički nije ni došao na ovaj svet. (Isto, str. 35)

Vera Rima u pogledu Hristove, Marijine i naše ljudske prirode, proizilazi iz naivnog koncepta po kojem je Bog isuviše čist i presvet da bi stanovao sa nama i u nama, u našoj ljudskoj grešnoj prirodi; jer grešni - takvi kakvi smo, previše smo udaljeni od Njega, Njegove čistote i svetosti, da bi On mogao da dođe i spusti se do nas takvih kakvi smo.

Prava vera - vera Isusova - kaže da ma koliko da smo u svojoj grešnosti bili udaljeni od Boga, On je, u našoj ljudskoj prirodi koju je preuzeo, došao tamo gde smo mi bili; jer koliko god da je on čist i svet, i koliko god da smo mi grešni, uniženi i izgubljeni, Bog će u Hristu, preko Svetog Duha stanovati sa nama i u nama da bi nas spasio i očistio, da bi nas učinio svetima.

Vera Rima nalaže da moramo biti čisti i sveti da bi Bog boravio u nama. Vera Isusova je da Bog mora boraviti sa nama i u nama, kako bismo postali sveti i čisti. (Isto, str. 39)

Džons veoma jasno vidi činjenicu da se Pavlova fraza „u telu”, iz Rimljanima poslanice 8,3 odnosi na Hristovo telo i da je Hristos zaista osudio greh u Svom telu, osudivši ga tako i u svakom drugom telu. U istom kontekstu, Džons podrazumeva pod rečju „nalik”¹⁹ mnogo više od samo površnog značenja.

On je mogao da obuhvati greh jedino pokoravajući se zakonu nasleđa u punoj i pravoj meri. U svakoj osobi na različit način postoji sklonost da se učini greh, nasleđena od prethodnih generacija. Ova sklonost (dok ostaje „samo” sklonost) još uvek nije dostigla najvišu tačku jednog čina, ali ona je uvek spremna da izbije kao učinjeni greh kada se za to pojavi prilika.

¹⁹ U drugim prevodima Rimljanima 8,3 stoji: „Posla Bog sina svojega u telu nalik telu grehovnom.” Opet, u nekim drugim prevodima kaže se: „...U telu jednakom telu grehovnom.” U Karadžićevom prevodu piše: „U obličju tela grehovnog.”

Toj naslednoj težnji ka grehu se treba suprotstaviti i potčiniti je... ova nasledna sklonost²⁰ da pogrešimo, bila je stavljena na Njega kada je postao telo. Tako se On suprotstavio grehu u telu koje je uzeo i pobedio ga, kao što je i pisano: „Bog posla sina svojega u obličju tela grehovnoga i... osudi greh u telu.” (A.T. Džons, Otvoreni put do hrišćanskog savršenstva, str. 40, 41)

Tako je On kroz nasleđe i kroz ono što Mu je pripisano, uzeo na Sebe grehe sveta, do krajnje mere opterećen nepovoljnim položajem, i izašao kao pobednik u iskušenju u kojem je prvi par sagrešio, a da pri tom nije imao nikakvu povoljnost (ma kakvu olakšavajuću okolnost)... Osudivši greh u telu, ukinuvši sukob u Svom telu, On nas oslobađa od sile zakona nasleđa; na taj način može, u pravdi (ostajući pravedan), da dodeli svoju božansku prirodu i moć koja se uzdiže iznad zakona, da bi održao iznad zakona svaku dušu koja Ga prima. (Isto, str. 43)

Sledi snažan evanđeoski apel, na osnovu kojeg je Elen Vajt zaključila da je „**to poruka koju je Gospod izabrao da bude odneta svetu.**” (Svedočanstvo za propovednike, str. 91, 92)

Bog je poslao Svoga Sina u obličju tela grehovnog; Hristos je uzeo našu prirodu sa njenom bedom (zlom) i degenerisanošću, a Bog je ipak boravio u Njemu, dok je On bio u takvoj prirodi. Na taj način, Bog je jednom zasvagda pokazao ljudima da na ovom svetu nema čoveka tako opterećenog grehom ili tako izgubljenog, da u njemu ne bi mogao da stanuje Bog i to sa zadovoljstvom, kako bi ga spasao od greha i vodio putem Božje pravde. Zato je s pravom Njegovo ime Emanuilo, dakle „Gospod s nama.” (Isto, str. 44)

Sasvim je jasno da se ova vest u potpunosti oslanja na Sveto Pismo. Isusove reči zapisane u Matejevom i Jovanovom Jevanđelju, otkrivaju nam prirodu Njegove unutarne borbe protiv iskušenja (vidi Jovan 5,30; 6,38; Matej 26,39). On je prihvatio da ima volju koja će stalno biti opovrgavana, kako bi dao mesta volji Svoga Oca; taj sukob bio je tako snažan u Getsimaniji, da je Njegov znoj postao kao krv. Pavle dodaje da se On odrekao samoga sebe.

To objašnjava način na koji je On bio poslat u „**obličju tela grehovnog.**” Pavle obrazlaže kako „**bijasmo pod stihijama sveta zarobljeni...**,” ali „**posla Bog sina svojega, koji je ...pokoren zakonu** (u mnogim drugim prevodima: „**...koji je pod zakonom**“), **da iskupi one koji su pod zakonom**“ (Galati-ma 4,4.5). Hristos je bio poslan da reši problem greha tamo gde se greh nalazio. Ušavši u tu sferu gde se borio u bliskoj borbi sa neprijateljem, On je osvojio njegovu teritoriju i pobedio. Isus je uzeo palu ljudsku prirodu koja je bila osvojena silom zlog i izvojevao pobedu za nas, na teritoriji koju je neprijatelj bio okupirao. Izraz „**rođen... pod zakonom,**” ne može da se odnosi na jevrejski ceremonijalni zakon, jer bi to značilo da su Jevreji jedini ljudi koje je On došao da otkupi. Hristos je spoznao naš sukob sa našom sopstvenom voljom i tamo gde smo mi bili savladani, On je pobedio.

On nas je pomirio „**u jednom telu krstom**” (Efescima 2,16). Autor Poslanice Jevrejima napreduje korak po korak, obrazlažući ovaj predmet. Samo je najveća prevara lukavog neprijatelja mogla skrivati te tako jasne i nadahnute ideje u mraku tokom dve hiljade godina duge istorije hrišćanstva:

Jer i onaj koji osvećuje, i oni koji se osvećuju, svi su od jednoga; zaradi toga uzroka ne stidi se nazvati ih braćom.

Govoreći: objaviću ime tvoje braći svojoj, i posred crkve zapjevaću te.

I opet: ja ću se u Njega uzdati. I opet: evo ja i djeca moja koju mi je dao Bog.

Budući pak da djeca imaju tijelo i krv, tako i on uze dijel u tome, da smrću satre onoga koji ima državu smrti, to jest đavola.

I da izbavi one koji god od straha smrti u svemu životu biše robovi.

Jer se zaista ne prima anđela, nego se prima sjemena Avraamova.

Zato bješe dužan u svemu da bude kao braća, da bude milostiv i vjeran poglavar sveštenečki pred Bogom, da očisti grijehe narodne.

²⁰ Tendencija koja je u nama; naša predispozicija, nastrojenost, prirodna sklonost.

Jer u čemu postrada i iskušan bi u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju (Jevrejima 2,11-18).

Jer nemamo poglavara sveštenečkoga koji ne može postradati s našijem slabostima, nego koji je u svačemu iskušan, kao i mi, osim grijeha.

Da pristupimo dakle slobodno k prijestolu blagodati, da primimo milost i nađemo blagodat za vrijeme kad nam zatreba pomoć (Jevrejima 4,15.16).

Neki su čitali neobjavljeno pismo Elen Vajt i pronašli u njemu nekakav ezoterični²¹ smisao, protivurečan u odnosu na celokupnu masivnu građu njenih spisa koji govore o Hristovoj pravdi, ispoljenoj u Njegovom životu dok je bio u obličju našeg grešnog tela. U pomenutom pismu, ona se obraća jednom nepoznatom evanđelisti sa Novog Zelanda i upozorava ga da „*bude veoma pažljiv kada govori o Hristovoj ljudskoj prirodi.*”

„Ne prikazuj Ga narodu kao čoveka sklonog grehu... u Njemu ni za trenutak nije postojala sklonost ka zlu... Izbegavaj svako pitanje ili raspravljanje u pogledu Hristove ljudske prirode koje bi moglo pogrešno da se shvati. Istina i nagađanje, a često i prekoračivanje dozvoljenog, veoma su blizu jedno drugom. U raspravljanju o Hristovoj ljudskoj prirodi, čuvaj se prejakih izraza, kako svojim rečima ne bi davao značenje koje one nemaju, i kako ne bi na taj način izgubio ili zamaglio jasnu predstavu o Njegovoj ljudskoj prirodi, kombinovanoj sa božanskom... Nikada i ni na koji način nemoj ostavljati ni najmanji utisak na ljudski um o prljavštini ili pokvarenosti koja bi se našla na Hristu, ili o tome da je na bilo koji način podlegao izopačenosti... Nijednom Hristos nije zakoračio na sotonino tle (nije odgovorio mnogobrojnim sotonimskim kušanjima), pruživši mu na taj način neko preimućstvo. U Njemu sotona nije našao ništa čime bi na bilo koji način bio ohrabren u svojim napadima. (Pismo 8, 1895; Biblijski komentar ASD, Tom 5, str. 1128)

Više bitnih faktora čine smernice za razumevanje ovog svedočanstva:

1) Opomena u pogledu neopreznog ili nepreciznog izražavanja svima nam je neophodna. U pitanju je predmet od životnog značaja koji traži tačnost u korišćenju nadahnutih reči. Na primer, nije ispravno reći da je Hristos „imao grešnu prirodu,” jer to može da znači više nego što ovaj predmet (tako kako je razjašnjen u Duhu proroštva i vesti iz 1888.) sadrži. Pravilan izraz bio bi: „On je preko Svoje bezgrešne prirode uzeo našu grešnu prirodu, kako bi mogao spasiti one koji se kušaju.” (E.G. Vajt, „Medicinska služba,” str. 1)

2) Namera s kojom je pismo napisano lako se prepoznaje iz samog konteksta. Ne postoji valjani razlog da se izvlačenjem iz konteksta pismo upotrebi za osudu vesti iz 1888, ali vesti koja je autentična, onakva kako su je izlagali opunomoćeni vesnici, Džons i Vagoner. Zapravo, parafrazirano, autorka pisma kaže Bejkeru⁵ da će biti siguran ako sledi primer Džonsa i Vagonera. Ovo sledi, između ostalog, iz činjenice da je ona koristila gotovo identičnu terminologiju i izraze koje je upotrebljavao i Vagoner, sedam godina ranije.

Stavimo dve tvrdnje jednu do druge – jednu Vagonerovu i drugu koju je izrekla Elen Vajt; obe opisuju Hristovu borbu sa iskušanjima u telu i Njegovu savršenu pobedu:

E.J. Vagoner, ST, 21. januar 1889:

„Njegova ljudskost samo je pokrivala Njegovu božansku prirodu, koja je bila više nego u stanju da uspešno odoli grešnim željama tela. Njegov život bio je neprekidna borba. Telo, podsticano od nepri-

Elen G. Vajt, Pismo 8, 1895:

„Ali Hristos je jednorodni Sin Božji. On je uzeo na Sebe ljudsku prirodu i bio kušan u svemu u čemu se ljudi kušaju (u svemu, tako kako se kuša ljudska priroda). Mogao je da sagrađi i da padne, ali u Njemu ni za

²¹ Ezoteričan = tajni, nerazumljiv svakome.

⁵ Bejker (*Baker*), osoba kojoj je pismo bilo upućeno.

jatelja svake pravde, sagrešilo bi, ali Njegova božanska priroda ni za trenutak nije prihvatila ma kakvu zlu želju, nije ni za trenutak pokazala nesigurnost... On se vratio Očevom prestolu isto tako neokaljan, kao i kada je napuštao predvorje slave.”

trenutak nije postojala sklonost ka zlu... Nikada i ni na koji način nemojte ostavljati ni najmanji utisak na ljudsku um o prljavštini ili pokvarenosti koja bi se našla na Hristu, ili o tome da je na bilo koji način podlegao izopačenosti... Ni u jednoj prilici on (sotona) nije našao odgovor na svoja mnogobrojna kušanja. Nijednom Hristos nije zakoračio na sotonino tle.“

3) Ideja po kojoj je Elen Vajt pisala pisma Bejkeru da bi indirektno ukorila Džonsa i Vagonera besmislena je za svakoga ko ispravno ceni otvorenost i iskrenost, čime se Elen Vajt odlikovala. Ona bi vrlo dobro znala kako da im se obrati, da je morala da ispravlja njihovo učenje. Nikada, ni u jednoj svojoj prepisci ona nije tako postupala.

4) Ona nije pokušala da objavi ovo pismo za vreme svog života (zapravo, pismo je prvi put objavljeno tek 1950. godine). Da je osetila da će učenje Džonsa i Vagonera dovesti celokupnu crkvu (na globalnom planu) u zabludu, teško bi bilo poverovati da u tom slučaju Elen Vajt ne bi objavila ovo pismo.

5) Preskot je posetio Australiju malo pre nego što je napisano pismo Bejkeru. On je tamo održao vrlo jasne propovedi u oktobru mesecu, na sastanku pod otvorenim nebom, u Armadejlu, gde je prisustvovala i Elen Vajt. Njegova koncepcija Hristove prirode bila je praktično ista kao Džonsova i Vagonerova. Evo šta je Elen Vajt napisala o Preskotovim propovedima u Armadejlu:

Hristos je bio propovedan u svakom izlaganju. I dok su velike i tajanstvene istine o Njegovom prisustvu i delovanju u ljudskom srcu bile razjašnjavane, divna svetlost osvedočavala je mnoga srca. Narod je ozaren govorio: „Ove večeri slušali smo istinu!” Po podne, profesor Preskot izložio je pouku, vrednu i dragocenu kao zlato. Istina je bila oslobođena od zablude, a Sveti Duh je učinio da ona zablista poput dragog kamenja. Gospod radi silno preko svojih slugu koji objavljuju istinu i On je dao bratu Preskotu naročitu vest za narod. Istina dolazi sa ljudskih usana kao ispoljavanje Božjeg Duha i sile. (RH, 7. januar 1896)

6) Nikada Džons i Vagoner nisu pred narodom predstavljali Hrista kao čoveka koji ima inklinacije ka grehu. Oksfordski rečnik nalazi etimologiju reči „*inklinacija*” u latinskoj reči „*propendere*,” što znači: ljuljati se, klatiti se napred-nazad. Reč „*inklinacija*” podrazumeva „odgovor na gravitaciju”, voljno kolebanje, umesto pružanje otpora; ona, u određenom smislu, znači učestvovanje u grehu. Kada Elen Vajt kaže: „***Ne prikazuj Ga narodu kao čoveka sklonog grehu***”, ona ispravno koristi reč *inklinacija*, u duhu engleskog jezika.²²

7) Nije korektno smatrati da su inklinacije ka grehu isto što i činjenica da je Hristos uzeo preko Svoje bezgrešne prirode našu grešnu prirodu. I pored toga što smo mi rođeni sa inklinacijama ka neposlušnosti koje su sastavni deo nas samih – grešnih bića koja, kao takva, imaju grešne inklinacije, takođe je istina da ne moramo i dalje da negujemo nijednu svoju inklinaciju ka zlu, iako još uvek imamo tu staru grešnu prirodu. Elen Vajt na ovom mestu pravi razliku između, s jedne strane inklinacija, a sa druge strane tendencija,²³ koje svi imamo kao posledicu velikog zakona nasleđa kojem se Hristos takođe potčinio, kada je uzeo palu ljudsku prirodu, da bi se uhvatio u koštac sa iskušenjima sa kojima se i mi borimo. Na drugom mestu (Biblijski komentar ASD, Tom 7, str. 930), Elen Vajt koristi reč „*inklinacija*,” ali sa drugačijim značenjem, kada tvrdi da je Isus morao da odoli inklinaciji da upotrebi Svoju božansku silu koju je posedovao kao Drugo Lice Božanstva, kako bi izbavio Sebe od opasnosti).

Čak i ako uzmemo u obzir činjenicu da neki rečnici određuju reči „*inklinacija*” i „*tendencija*” kao sinonime, etimološki koreni su ipak različiti; u drugom slučaju, kada govorimo o tendenciji, u pitanju je

²² U srpskom je teško naći drugu reč za inklinaciju sem „sklonost.”

²³ U srpskom jeziku i jedno i drugo se uglavnom prevodi sa „sklonosti,” ali bitno je šta uzimamo za konotaciju, tj. značenje izraza.

samo kapacitet (realna sposobnost ili mogućnost) da se oseti izvršeni pritisak, ali to ne podrazumeva kao obavezno i potvrdni odgovor na taj pritisak (popuštanje pritisku). Zaista treba da budemo oprezni, veoma oprezni.

Uprkos svemu, u celoj eri 1888 (koja je trajala nekih petnaestak godina), postojali su razni uticaji od kojih su neki dovodili u pitanje prihvatanje poruke spasenja. Džons daje odgovor na jedan od takvih izazova:

U Isusu Hristu susrećemo Onoga čija je svetlost oganj koji proždire greh... Ognjena čistota te svetosti ukloniće svaki trag greha i bezakonja iz čoveka koji vidi Boga u Isusu Hristu. Na taj način, Hristos, u Svojoj istinskoj svetosti, može da priđe i prilazi grešnim ljudima tamo gde se oni nalaze i to preko grešnog tela.

Neki su u Svedočanstvima pronašli tvrdnju da Hristos „nije imao strasti kao što su naše.“ Takva tvrdnja postoji. Svako je može naći. (vidi 2. Svedočanstvo za crkvu, str. 508-509)

Nema, dakle, nikakvih nejasnoća ni u jednoj od ovih studija, od početka do kraja, samo ako ostanete strogo na onom što je rečeno, ne prelazeći granicu onoga što je kazano i ne dodajući ono što nije izgovoreno. (Bilten GK 1895, str. 312)

A sada, u vezi činjenice da Hristos nije imao „strasti kao što su naše.“ U Spisima je On svuda predstavljen kao i mi, i sa nama, po telu. On je bio učinjen jednakim grešnom telu, ali ne i jednakim grešnom umu. Njegovo telo je bilo naše telo, ali misao je bila misao Isusa Hrista. Da je imao naš um, kako bi nam se u tom slučaju mogao uputiti apel: „Ovo da se misli među vama što je i u Isusu Hristu?“ (Bilten GK 1895, str. 312, 327)

Jasno je svakom ko nema predrasuda, da Džons (kao i Duh proroštva) tvrdi kako Hristos ni za trenutak nije podlegao grehu, niti je pristao da učestvuje u njemu. On koristi reč „**um**“ (ili „**misao**“) u najjasnijem „pavlikanskom“ smislu, kao mogućnost izbora (slobodne upotrebe volje).

Trebalo bi da gledamo preko zbunjujućih rasprava koje se pojavljuju u našem vremenu, kako bismo ugledali jednostavnu, ali privlačnu poruku iz 1888, u njenoj originalnoj lepoti.

Jedne noći, posle oživljavajućih sastanaka koji su usledili nakon Generalne konferencije u Mineapolisu, Elen Vajt nije mogla da zaspi od sreće. Sveti Duh je delovao na srca mladih u koledžu, upravo posredstvom predavanja na temu pravde Hristove:

Sastanci održani na koledžu, bili su izuzetno interesantni (ako opravdanje verom nije interesantno, onda nešto nije u redu s njim - prim. autora). Hrišćanski život koji im se ranije činio nepoželjnim i punim nedoslednosti, sada se pojavio u svojoj pravoj svetlosti, u izvanrednom skladu i lepoti. Onaj ko im je pre toga ličio na šibljiku izniklu iz suve zemlje, bez obličja i lepote, sada je postao Ljubljeni. (RH, 12. februar 1889)

Završavajući svoje izlaganje o Hristovoj pravdi koja se javila u obličju grešnog tela, Vagoner snažno podstiče naša srca:

Ali neko može reći: „Ne vidim u tome nikakvu utehu za sebe. Imam jedan Primer koji ne mogu da sledim, jer nemam tu silu koju je Hristos imao. On je bio Bog, čak i ovde na Zemlji; ja sam samo čovek.“

Da, ali i vi možete imati istu snagu koju je On imao, ako to želite. On je bio pritisnut našim bezakonjem, pa ipak nije sagrešio. Neka se, zato, slabe i grehom opterećene duše ohrabre. Učinite da one dođu do prestola milosti, gde će sigurno naći milost koja će im pomoći u vreme nevolje, jer je istu nevolju osetio i naš Spasitelj. (E. J. Vagoner, Hristos i Njegova pravednost, str. 29, 30)

Sigurno, i mi danas treba da osećamo tu istu „**potrebu za prikazivanjem Hrista kao Spasitelja koji nije daleko od nas, već na dohvata ruke.**“

6. VESNICI NE PONIŠTAVAJU VEST

Dok počinjemo da shvatamo vest 1888 kao početak poznog dažda i jasnog pokliča, odmah nam se nameće jedno uznemiravajuće pitanje: *Šta se desilo sa vesnicima?*

I Džons i Vagoner su imali ozbiljnih problema u poslednjem delu svog života. Zbog toga su mnogi pretpostavljali da ta činjenica ukazuje na neistinitost njihove poruke. Iako se nije nikada odrekao adventne vesti, Džons je napustio crkvu ponajviše zbog sukoba sa braćom. Vagoner je ostao do kraja hrišćanski džentlmen, ali pretrpeo je strašan poraz na porodičnom planu i pao kao žrtva panteističkih ideja.

Oni koji su se usprotivili poruci iz 1888, tražili su opravdanje u pokušaju da na nosioce ove vesti primene Hristove reči: **„Eda li se bere s trnja grožđe, ili s čička smokve? Tako svako dobro drvo rodove dobre rađa, a zlo drvo rodove zle rađa.“** (Matej 7,16.17) Primenjujući površno ove Isusove reči na Džonsa i Vagonera, mnogi su godinama odbacivali njihovu poruku.

Pero nadahnuća, međutim, kaže da je takvo rasuđivanje ne samo neprimereno, nego i da predstavlja **„fatalnu obmanu.“** U rešavanju ovog problema treba uzeti u obzir jedan osobiti i veoma važan faktor koji mnogi gube iz vida. Odbaciti vest zbog kasnijih problema koje su Džons i Vagoner imali, bilo bi isto što i odbaciti adventnu vest zbog jednog nedoličnog člana crkve. Mnogi ljudi odbacuju istinu zbog ovakvih subjektivnih motiva, ali postupajući na takav način oni gube velike blagoslove. Odbacivanje poruke iz 1888. na osnovu takvog razmišljanja znači odgoditi do u beskraj blagoslove poznog dažda, to jest jasnog pokliča.

Želeli bismo da su Džons i Vagoner časno završili svoj život. Da je tako bilo, danas niko ne bi mogao naći „klin“ na koji će kačiti svoje sumnje u pogledu poruke. Posle istorije duge devedeset (danas više od devedeset - *prim. prev.*) godina, bili bismo primorani da verujemo. Lični problemi ove dvojice mladića su veliko razočaranje u istoriji 1888, isto kao što je 22. oktobar (1844) bio veliko razočaranje na početku istorije našeg pokreta. I jedan i drugi momenat su neugodni i oba traže razumevanje, jer bi u suprotnom došlo do ozbiljnih grešaka. Čini se da ih je Gospod dopustio, što je neminovno dovelo do zbunjenosti i postalo kamen spoticanja za sve one koji su tražili opravdanje za odbacivanje istine.

1) Zablude u kasnijem iskustvu Džonsa i Vagonera nisu posledica greške ili nedostatka koji bi bili sastavni deo njihove vesti. Još je 1892. Elen Vajt predskazala mogućnost pojave izvesnih problema u budućnosti, objašnjavajući to na jasan način, u smilu da, *„ako dođe do tako žalosne situacije, to neće obesnažiti njihovu poruku.“*

„Vrlo je verovatno da braća Džons i Vagoner budu savladani iskušenjem neprijatelja; ali ako se nešto slično desi, to neće značiti da njihova poruka nije bila od Boga ili da je delo koje su vršili bilo pogrešno.“ (Pismo 54-24, 1892)

Ako Božji vesnici, pošto su izvesno vreme junački stajali na strani istine, podlegnu iskušenju i obeščaste Onoga koji im je poverio delo, hoće li to biti dokaz da poruka nije istinita? Ne... greh koji čini vesnik Božji priuštiće radost sotoni, a oni koji odbacuju vest i vesnike likovaće; međutim, On (Bog) neće obrisati krivicu onih koji su odbacili Njegovu poruku.“ (Pismo, 0-19, 1892)

Zašto su, dakle, Džons i Vagoner zašli s pravog puta? Ako u njihovoj poruci nije bilo nikakve greške i ako su zaista bili opunomoćeni od Boga za objavljivanje jedne tako dragocene vesti – početka jasnog pokliča – zar su bilo kakvi uticaji ili iskušenja mogli biti tako jaki da ih obore? Sledeći argumenti bacaju svetlost na ovo razborito pitanje.

2) Džons i Vagoner bili su primorani da podnose od svoje braće jedno **„nehrišćansko progovstvo,“** koje ih je izložilo pritisku kakav niko drugi nije bio pozvan da podnese u nekoj sličnoj situ-

aciji:

„Volela bih da oni (opozicija - prim.prev.) mogu videti kako duh koji je odbio Hrista i svetlost koja razgani moralnu tamu, nije iščezao u našem vremenu...

Neki će reći: „Ja ne mrzim na svog brata, nisam baš tako zao“. Međutim, kako malo oni poznaju svoja srca. Oni mogu verovati da ih vodi revnost za Boga, dok se protivne svome bratu čije se ideje u nečemu razlikuju od njihovih; ali bila su ispoljena osećanja koja nemaju nikakve veze s ljubavlju... Oni se mogu svim silama usprotiviti svome bratu, a da ipak ovaj bude oruđe koje nosi Božju poruku za narod, baš onu svetlost koja nam je sada potrebna. Oni korak po korak napreduju na pogrešnom putu, sve dok ne dođu dotle da nemaju kud osim da idu napred, verujući da imaju prava da budu oštri prema svojoj braći. Hoće li Božji vesnik izdržati pritisak koji se nad njim vrši? Ako uspe u tome, onda će to biti zato što je Gospod učinio da ta osoba stoji u božanskoj sili i brani istinu koju Bog šalje... Duboko sam ožalošćena kada vidim kako jedna reč ili jedno delo braće Džonsa i Vagonera postaju predmet kritike. S kakvom lakoćom mnogi prelaze preko svega dobrog koje je učinjeno preko njih poslednjih godina, ne uviđajući nikakav dokaz da Bog radi kroz ova oruđa. Oni love nešto što bi osudili, dok njihov stav prema ovoj braći koja revnosno rade na jednom dobrom delu, otkriva da u srcu postoje gorčina i neprijateljstvo... Prestanite da nadzirete svoju braću sa podozrenjem.“ (Pismo 0-19, 1892)

Analizirajmo situaciju u kojoj su se našli Džons i Vagoner. To je jedinstven slučaj i teško da bi se sličan primer mogao naći u celokupnoj svetoj istoriji:

a) Oni su znali da je poruka došla od Gospoda.

b) Znali su da ista predstavlja početak poznog dažda.

c) Bili su osvedočeni da su u objavljivanju ove vesti sledili Božja uputstva, kroz okolnosti koje su se prirodno razvijale.

d) Bolno su osećali ono što je Elen Vajt nazvala „**mržnjom, osudom, oštrinom i odbacivanjem**“ od strane braće u veri. To su njene reči. Datumi na pismima koja su gore pomenuta, međutim, pokazuju da su braća gajila takva osećanja čak i nakon svojih ispovesti sa suzama pokajanja, u periodu 1890-1891.²⁴ Pero nadahnuća otkriva da su ovi „pokajnici“ nastavili sa opozicijom,²⁵ nastavljajući putem odbacivanja vesti na koji su zagazili na Konferenciji 1888.

e) U poređenju sa Džonsom i Vagonerom, Luter je imao relativno lak problem, budući suočen sa zagriženom opozicijom papstva i katoličke hijerarhije ispoljene prema njegovoj vesti. Zaista je mržnja koju je morao podnositi bila otvorena i žestoka u fizičkom i verbalnom smislu. Međutim, ono što je pomoglo Luteru „**da podnese pritisak kojem je bio izložen**“ (da pozajmimo reči Elen Vajt koje ona koristi kad govori o Džonsu i Vagoneru), bilo je jasno razumevanje proročkih poruka iz Knjige Danilove i Otkrivenja. On je sagledao Rim kao „**zver**“, „**mali rog**“ i „**bludnicu**.“ Tajanstvena opozicija sa kojom se morao boriti, bila je na taj način shvaćena i objašnjena u svetlosti otkrivenja Božje reči.

f) Božji vesnici iz perioda 1888. nisu se mogli radovati sličnom biblijskom razjašnjenju koje bi im olakšalo pretrpljeni pritisak. Oni su bezrezervno verovali da je Crkva adventista sedmog dana nesumnjivo prava crkva ostatka iz biblijskog proročanstva. Verovali su u načela organizacije po kojima je Generalna konferencija najviši autoritet. Uvažavali su svoju braću kao vođe koje je Nebo izabralo za rad u Božjem delu. Razumeli su da nebeska bića sa velikim interesovanjem posmatraju tok drame.

Obojica su bili angažovani po pitanju verskih sloboda kao nacionalnog interesa, kada je Kongres SAD-a dospeo tako blizu izglasavanja nedeljnog zakona - nikada bliže u celokupnoj američkoj istoriji. Bio je to snažan i podsticajan dokaz da je svet tada bio spreman za jasni poklič koji je trebalo da na-

²⁴ Vidi „*Trough Crisis to Victory*,” 1888-1891, str. 82-114.

²⁵ Vidi publikacije u kojima se Urija Smit protivi Vagoneru: *Pregled i Glas-nik*, 10. maj, 1892. i druge članke tokom niza godina u kojima je napadan Džons; E.G. Vajt, *Pismo 5-24, Pismo 9. januar 1893*; druga svedočanstva iz 1897. iz kojih se vidi da je opozicija nastavljena.

stupi u sili koja se dotad nije videla. Takođe, znali su da njihova generacija egzistira u vreme čišćenja Svetinje i istražnog suda, kada „slepoća“ i neverstvo prethodnih generacija ne mogu biti ponovljeni.

Pa ipak, na njihovo čuđenje, istorija nije zabeležila sramniji neuspeh Božjeg naroda da iskoristi ovu ogromnu priliku za okončanje velike borbe. Čini se da je reč o neverstvu i protivljenju bez prese-dana kada je u pitanju moderni Izrael. Dok su srca vesnika treperila od nebeske ljubavi koju do tada nisu poznavali, presrela ih je ledena mržnja od strane braće koju je Bog pozivao da se pridruže njihovoj misiji.

Džonsu i Vagoneru se činilo da je to konačan i potpun poraz Božjeg programa. Šta je moglo uslediti? Bilo je to obeshrabrujuće iskustvo.

g) Gore citirana pisma E.G.Vajt je napisala 1892. godine, što je značajno s obzirom na činjenicu da je iste godine Vagoner poslat u Englesku, gde je živio u uslovima krajnje oskudice. Godinu dana ranije Elen Vajt je poslana u Australiju, bez „**ikakve svetlosti od Boga**“ koja bi pokazala Njegovo odo-bravanje njenog premeštaja; jedini osnov za takvu promenu bio je zahtev Generalne konferencije. Na taj način je razbijena ekipa koja je objavljivala vest Hristove pravde na sastancima pod otvorenim nebom, u skupštinama, na koledžima, propovedničkim sastancima i kroz lični rad. Džons i Vagoner trebalo je da budu nešto više od ljudskih bića, pa da ne dožive kao žestok šamar jedno tako jasno od-bijanje njihove jedinstvene poruke i njihovog dela.

3) Elen Vajt ocenila je celokupno delovanje reakcije kao moguće progonstvo:

„Mi bismo biti poslednji ljudi na svetu koji bi, makar i u najmanjoj meri, dozvolili da ih vodi duh progonstva protiv onih koji nose Božju poruku svetu. To je najružasnija crta nesličnosti sa Hristom koja se ispoljila među nama od Mineapolisa do danas. Jednom će to biti sagledano u pravoj svetlosti, sa svom težinom nesreće kao posledicom onoga što je ovde započelo.“ (Bilten GK, 1893, str. 184)

Lako je nama da kažemo kako su vesnici morali izdržati pritisak koji je na njih vršen:

„Hoće li Božji vesnik izdržati pritisak koji se na njega vrši? Ako izdrži, onda je to zato jer je Gospod učinio da opstane u Njegovoj sili, braneći istinu koju Bog šalje.“ (Pismo 0-19, 1892)

Izgleda da je baš u tome Božja beskrajna mudrost, što je On odlučio da vesnici prihvate istinu da su poslani od Boga, ali ne na osnovu ma kog subjektivnog dokaza. Čini se da je Njegova volja da današnja generacija procenjuje ovu poruku isključivo na bazi objektivnih dokaza izloženih u poruci, bez ikakvih površnih uticaja koji bi se uzimali kao ubedljivi dokazi. Današnja generacija trebalo bi da razmatra poruku tako kako je ona predstavljena generaciji iz 1888; kamen na koji se spotiče sve što je iskvareno u ljudskom biću, ponovo treba postaviti kako bi se svima koji u tajnosti žele da sumnjaju, pružila mogućnost – klin na koji će kačiti sve svoje sumnje. Izgleda da se vera ne može usavršiti na drugi način.

4) Elen Vajt, nasuprot onome što se obično pripisuje Džonsu i Vagoneru, iznosi jedan sasvim drugačiji uzrok koji je „**u velikoj meri**“ doveo do njihovog pada:

„Nije nebesko nadahnuće to koje nekog pokreće da bude podozriv, loveći jednu priliku, da bi se zatim bacio na svoj plen, dokazujući da ova braća koja se razlikuju od nas u nekom tumačenju Svetih Spisa, nisu zdravi u veri. Postoji opasnost da ovakvo postupanje proizvede predviđeni (an-ticipirani) rezultat;

U tom slučaju krivica će u velikoj meri biti na onima koji gaje zle sumnje...“

Protivljenje iz naših redova pritislo je vesnike Božje (Džonsa i Vagonera) kao težak teret koji satire dušu, jer su se oni morali suočiti sa teškoćama i preprekama koje nije trebalo da postoje...

Ljubav i poverenje daju moralnu snagu koja bi ujedinila naše skupštine i osigurala har-moniju u akciji; ali hladnoća i nedostatak poverenja doneli su neslogu koja nam uzima svu sna-

gu.“ (Pismo, 6. januar 1893; Bilten GK 1893, str. 419)

Kad oni koji moralno posrnu, napuste Božji narod, odričući se učenja koja su nekad ispovedali, uobičajeno rezonovanje je da **„od nas iziđoše, ali ne biše od nas; kad bi bili od nas onda bi ostali sa nama“ (1. Jovanova 2,19)**. Ali u slučaju Džonsa i Vagonera ovaj stih se ne može primeniti. Oni su bili od nas, jer im je Bog poverio izuzetno dragocenu vest. Mi smo u velikoj meri krivi, jer je nehrišćansko progonoštvo proizvelo predviđene posledice.

5) Ako dopustimo sebi, u ovom poodmaklom vremenu, da gajimo predrasude i duh protivljenja u odnosu na vest iz 1888. zato što su vesnici pali, ući ćemo u **„fatalnu obmanu.“**

„Sasvim je moguće da braća Džons i Vagoner padnu pod naletima neprijateljevih iskušenja; ali, ako se nešto slično desi, to neće značiti da njihova poruka nije od Boga, ili da je delo na kojem su radili bilo pogrešno. Ako se, međutim, tako nešto dogodi, koliko mnoštvo će zauzeti upravo takav stav, upadajući na taj način u fatalnu zabludu, jer nisu pod kontrolom Duha Božjeg... Znam da će, ako samo jedan od ove dvojice padne, mnogi zauzeti takav stav; molim se za ove ljude na koje je Bog stavio teret jednog svečanog dela, da mogu dati jasan ton trubi, proslavljajući Boga na svakom koraku; molim se da njihova staza bude sve svetlija do kraja vremena.“ (Pismo 24, 1892)

Nažalost, njena molitva nije bila uslišena na način koji je očekivala. Sotona se radovao, a oni koji su odbacili vest i vesnike, likovali su. Tokom godina, mnogi su upadali u fatalnu zabludu, osećajući se opravdanim, dok su zapostavljali ili odbacivali one elemente istine koji po Božjem planu čine početak poznog dažda i jasnog pokliča.

Vreme je za jedno objektivnije razmatranje dokaza, jer **„vremena već neće biti... svršiće se tajna Božja“** u našoj generaciji.

7. KAKO SU VESNICI IZ 1888. RAZUMELI OPRAVDANJE VEROM

„Svetlost koja će obasjati sav svet svojom slavom, bila je odbačena i delovanjem naše braće u velikoj meri zadržana daleko od sveta.”

Elen Vajt, 1. SM, str. 235

Ako je poruka opravdanja verom iz 1888 bila ujedno i početak poznog dažda i jasnog pokliča, razum nas obavezuje na priznanje da je u tom slučaju istina otkrivena mnogo jasnije u odnosu na generacije Božjeg naroda koje su nastale posle izlivanja ranog dažda na Dan pedesetnice. Elen Vajt, govoreći o dekadi 1888 i u kontekstu poruke Džons – Vagoner, ističe:

Velike istine koje su ležale sakrivene i neshvaćene još od Dana pedesetnice, treba da zasijaju iz Božje Reči u svoj svojoj prirodnoj čistoti. Onima koji ljube Boga, Sveti Duh će otkriti istine koje su bile obrisane iz uma, a pokazaće im, takođe, i one istine koje su sasvim nove. (FE, str. 473)

Kako bi vest iz 1888. mogla biti samo obično ponavljanje koncepcija iz XVI veka, ma kako značajne one bile za reformatore i njihovu generaciju? Elen Vajt kaže da je vest opravdanja verom iz 1888. *„u stvarnosti (u pravom smislu reči) poruka trećeg anđela”* (RH, 1. april 1890). Ako je vest iz 1888 ona ista koju je propovedao Luter, onda L.R. Konradi ima pravo kada kaže da je Luter u svoje vreme propovedao vest trećeg anđela, pa stoga ne postoji ni jedan razlog za postojanje adventističke crkve (vidi L.R. Konradi, *„Osnivači denominacije ASD,”* str. 60-62).

S obzirom da je vest iz 1888 priznata kao treća anđeoska poruka **u stvarnosti**, to znači da ona mora sadržati nešto jedinstveno, što je razlikuje od popularnih evangelističkih ideja. Ako bi se radilo o istoj poruci koju propovedaju teolozi i jevanđelisti crkava koje drže nedelju, onda problem postaje veoma ozbiljan. Šta bi u tom slučaju bila svrha postojanja adventističke crkve? Zar ona nema nikakav doprinos kada je reč o opravdanju verom? Ili se, možda, njena osobenost odnosi samo na dobra dela? Da li je Gospod stavio u dužnost samo evangelističkim crkvama da objavljuju Jevanđelje, a adventističkoj da propoveda Zakon? Da li je adventistička crkva samo još jedan od konkurenata na „berzi jevanđelja,” koji reklamira iste proizvode kao i ostali, poput današnjih fabrika automobila čije su limuzine praktično iste, sa razlikom u imenu?

Poruka Džons-Vagoner prepoznaje **dve faze opravdanja**: 1. **zakonsko, ili sudsko**, koje je ostvareno za sve ljude, sasvim bez našeg učešća (bez ikakvog našeg udela), i 2. **realni (stvarni) preobražaj srca kod onih koji veruju** u takvo opravdanje verom.

Elen Vajt se radovala zbog jedinstvenog karaktera njihove poruke, razumevši da ona prevazilazi okvire učenja srednjovekovnih reformatora, kao i savremenih hrišćana:

Gospod je u svojoj milosti poslao jednu izuzetno dragocenu vest svome narodu preko braće Vagonera i Džonsa... Ona predstavlja opravdanje verom u Jemca; ona poziva narod da primi Hristovu pravdu koja se ogleda u poslušnosti svim zapovestima Božjim... To je vest trećeg anđela koju treba objaviti snažnim glasom (glasnim pokličom) i koju će pratiti neizmerno izlivanje Njegovog Duha. (E.G. Vajt, Svedočanstva za propovednike, str. 91, 92)

Da vidimo ukratko, kako su to oni razumeli opravdanje verom.

Ispravnost tvrdnje (apostola Pavla, Rimlj. 2,13) da „će se oni opravdati koji ga (zakon) tvore,” je očigledna. Opravdati nekoga, znači učiniti ga pravednim. Dela koja čini grešna osoba ne mogu je učiniti pravednom, već naprotiv, proizilazeći iz zlog srca, ona su zla i nadodaju se na mnoštvo prethodnog bezakonja. Iz zlog srca ne može izaći ništa osim zla, a zlo koje se umnožava ne može učiniti nikakvo dobro delo; to je uzaludan pokušaj kada zla osoba veruje da može postati

pravedna kroz svoje lične napore. Ona najpre mora biti učinjena pravednom da bi mogla činiti dobro koje se od nje očekuje i koje ona sama želi da čini...

Apostol Pavle, pošto je dokazao da smo svi sagrešili i da smo izgubili slavu Božju (jer se kroz dela zakona niko neće opravdati pred Njim), nastavlja tvrdeći da smo mi „opravdani (uračunati u pravednike) samo kroz milost... Ubrojeni u pravednike bez plate (zabadava).” A kako bi moglo biti drugačije?

Istina je da Bog ni u kom slučaju neće smatrati krivca za pravednika; On ne može to da učini, a da ipak ostane pravedan Bog.

On, međutim, čini nešto mnogo bolje: On uklanja krivicu, tako da krivac nema više potrebu da bude opravdan; on je opravdan tako kao da nikad nije pogrešio...

Uklanjanje prljavih haljina (iz Zaharijinog 3. poglavlja), isto je što i uklanjanje bezakonja neke osobe. Tako otkrivamo da kada nas Hristos pokriva haljinama svoje pravde, on ne nudi ogrtač kojim sakriva greh, nego nam simbolično pokazuje da taj greh On zapravo uklanja. To znači da oprostaj greha jeste nešto više od obične forme, nešto više od proste informacije o poništenju greha koja je upisana u nebeske knjige...

Oprostaj oslobađa čoveka od krivice; i kada je oslobođen krivice, odnosno opravdan, učinjen pravednim, on je sasvim sigurno pretrpeo jednu radikalnu promenu... Besplatan i potpun oprostaj greha nosi u sebi jednu čudesnu promenu koja se zove novorođenje. Ono daje novu prirodu, ili drugim rečima kazano, novo srce.

Šta nam, dakle, donosi ovakvo opravdanje, to jest oprostaj greha? Vera. Upravo ovakva upotreba vere čini jednu osobu Božjim detetom. (E.J. Vagoner, Hristos i Njegova pravednost, str. 51-67)

A.T. Džons se sasvim slaže sa ovim:

Opravdanje kroz veru, to znači pravda kroz veru, jer opravdati nekog znači ubrojiti ga u pravednike... Opravdanje verom je, prema tome, opravdanje koje dolazi kroz Božju Reč... Božja reč se sigurno ispunjava... Božja Reč koju izgovara Isus Hristos, može da stvori nešto što nije postojalo pre izricanja Reči... U čovekovom životu ne postoji pravednost... Ali Bog je odabrao Hrista da objavi pravdu za sve ljude. Hristos izgovara Reč, i u praznom i mračnom čovekovom životu pojavljuje se pravda, za sve one koji je prime... Božja Reč, primljena verom, stvara pravdu u čoveku, u njegovom stvarnom životu, u kojem ništa slično do tada nije postojalo, baš kao što je to bilo prilikom stvaranja (sveta), na početku.

Opravdavši se, dakle, verom (oslanjajući se, dakle, isključivo na Božju Reč), imamo mir s Bogom, kroz Gospoda svojega Isusa Hrista. (RH, 7. mart 1899)

Ovo je Božja Reč, Reč pravde, Reč života, za tebe, sada i ovde. Hoćeš li da postaneš pravednik kroz Njega sada? Hoćeš li da živiš kroz Njega sada? To je opravdanje verom. To je pravda kroz veru. Najjednostavnija stvar na svetu. (RH, 10. novembar 1896)

Odmah se postavlja pitanje: Da li je ispravna tvrdnja vesnika iz 1888, koju oni stalno ponavljaju i podvlače, **da opravdanje verom znači stvaranje pravednika?** Ili je to, u stvari, oživljavanje rimokatoličke koncepcije, koja nije ništa drugo do prurušeno opravdanje delima?

Jedni tvrde da nije moguće da onaj koji veruje, postane pravednik (da bude učinjen pravednikom). Po njima, on se samo smatra pravednikom, dok u stvarnosti on to nije. Učenje po kojem opravdanje znači „**učiniti pravednim,**“ bilo je etiketirano kao amblem katolicizma.

Međutim, kada ocenjujemo ovu vest (1888), mi imamo posla sa onim što je Elen Vajt nazvala „**porukom trećeg anđela u stvarnosti (u pravom smislu)**“; to je srce vesti iz 1888. Ako je ona prurušeni katolicizam, onda je Elen Vajt bila naivni entuzijasta i neobaveštena osoba, a adventistička crkva ostaje u tom slučaju u stanju tragične konfuzije. Molim vas da ne gubite iz vida to da je Elen Vajt videla jedan jedinstveni element u ovoj poruci:

„Ona predstavlja opravdanje verom u Jemca; ona poziva narod da primi Hristovu pravdu koja se otkriva u poslušnosti svim Božjim Zapovestima... Zato je Gospod dao svojim slugama svedočanstvo koje predstavlja istinu kakva je ona u Isusu, poruku trećeg anđela izloženu u jasnim i određenim predstavama... Ona prikazuje Zakon i Jevanđelje kao jednu jedinstvenu i savršenu celinu.“ (E.G. Vajt, *Svedočanstva za propovednike*, str. 91-94)

Džonsov i Vagonerov koncept opravdanja verom – „stvaranje pravednika,“ nije bila rimokatolička ideja o nekakvoj pravdi koja je „ubrizgana,“ uneta u „sveca,“ koja u njemu stvara ličnu zaslugu, čineći da njegovi neprekidni gresi prestaju da budu grešni zbog njegovih zasluga. Rimokatolička ideja (prihvaćena od mnogih) podrazumeva da greh prestaje da bude greh u „svecu,“ požuda, na primer, više nije greh za osudu, pošto je nastupilo sakramentalno (ili zakonsko) opravdanje.

Učenje Džonsa i Vagonera, da istinsko opravdanje verom čini pravednim onoga koji veruje, znači **da opravdani postaje poslušan izvršitelj Zakona**. Kao što smo gore videli, oni su jasno razumeli da milioni godina provedenih u poslušnosti od strane nekog pokajanog vernika, ne bi mogle da iskupe njegov greh. On nema, niti će ikad imati i najmanju zaslugu. Međutim, Isusova vera ga oslobađa ropstva neposlušnosti Zakonu i prenosi ga na put poslušnosti. Vera koja deluje u pravom opravdanju verom je aktivna vera, a pomirenje sa Bogom ne može biti pravo ako ne ostvaruje usaglašavanje sa Božjim karakterom, Njegovim svetim Zakonom. Svako opravdaje koje smatra pravednim čoveka koji nastavlja slobodno da krši Božji Zakon je prevara, jer izvrće i opravdanje i veru, ne shvatajući ni jedno ni drugo.

Da dozvolimo vesnicima iz 1888. da razjasne ovaj predmet:

Svi sagrešiše i svi su izgubili slavu Božju; opravdaće se²⁶ (učinjeni su pravednima; tvorcima tj. izvršiteljima zakona) zabadava, blagodaću Njegovom... Niko u sebi nema ništa od čega bi se mogla stvoriti pravda. Zato je Božja pravda usađena u sve koji veruju. Oni su pokriveni njome i isto tako ispunjeni njome. Oni zapravo postaju „pravda Božja“ - u Isusu Hristu (vidi 2. Kor. 5,21). Kako se to ostvaruje? Bog je dao Svoju pravdu onom koji veruje. Dati pravdu, znači izgovoriti je (objaviti je). Dakle, Bog govori grešniku i izriče: ‘Ti si pravedan’. Istog časa onaj koji veruje prestaje da bude grešnik i postaje pravda Božja. Božja Reč koja objavljuje pravdu, u sebi samoj poseduje pravdu i čim vernik poveruje, on prima tu Reč u svoje srce putem vere, imajući istog trena Božju pravdu u srcu; i s obzirom da iz srca izlaze izvori života, to znači da je on započeo jedan novi život. Taj život je život poslušnosti Božjim zapovestima. (Vagoner, „Jevanđelje u Stvaranju,“ 1894, str. 26-28)

Gospod ne greši u ovom postupku. Kada je Avramova vera priznata kao pravda, ona je zaista bila pravda. Kako to? Računajući na Boga, Avram je računao na večnu pravdu... On je postao jedno sa Bogom, pa je Božja pravda bila njegova pravda. (Isto, str. 35)

Opravdanje ima veze sa zakonom. Ovaj pojam znači „učiniti pravednim.“ U Rimlj. 2,13. kaže nam se ko su pravednici: „Jer pred Bogom nisu pravedni oni koji slušaju zakon, nego će se oni opravdati (nego će se oni smatrati pravednima - u dr. prevodima) koji ga tvore.“ Prema tome, pravedan čovek je onaj koji drži zakon. Biti pravedan znači biti neokaljan (čist, bez mane). Ako je pravednik onaj koji drži zakon, onda opravdati nekog čoveka znači učiniti ga izvršiocem zakona. Biti opravdan verom znači, dakle, biti učinjen osobom koja ispunjava zakon kroz veru... Bog opravdava grešnike. Ne treba li tako da bude? Naravno da treba. To, opet, ne znači da On zatvara oči pred čovekovim gresima da bi ga mogao uvrstiti među pravedne, iako je ovaj i dalje grešnik. Ne, to jednostavno znači da On čini (stvara) tog čoveka izvršiteljem zakona. U momentu kada Bog proglašuje nekoga pravednim, on istog trena biva učinjen izvršiteljem zakona. To je jedno dobro, pravedno i milostivo delo koje čini Bog.

Vidimo, dakle, da ne postoji uzvišenije stanje nego što je stanje opravdanosti. Ono obuhvata

²⁶U drugim prevodima: „...i svi su opravdani“ – vidi Novi engleski prevod, Rupčićev prevod.

sve što Bog može da učini za čoveka, osim besmrtnosti koja se dobija prilikom vaskrsenja... Vera i potčinjavanje Bogu se neprestano moraju upražnjavati (vežbati), kako bi čovek zadržao Njegovu pravdu i ostao u stanju da ispunjava zakon. Ovo nam pomaže da shvatimo snagu izraza: „Kvarimo li, dakle zakon verom? Bože sačuvaj, nego ga još utvrđujemo (Rimlj. 3,31). Umesto da kršimo zakon i učinimo da on bude bez dejstva u našem životu, mi ga verom utvrđujemo u svom srcu. To je tako zato što vera dovodi Hrista u srce, a Božji zakon je u Hristovom srcu... Zato kao što neposlušanjem jednog čoveka postaje mnogi grešni, tako će i poslušanjem jednoga biti mnogi (učinjeni – u nekim prevodima) pravedni“ (Rimlj. 5,19). Taj jedan koji je bio poslušan jeste Isus Hristos, a Njegova poslušnost ostvaruje se u u svakom onom koji veruje. I zato što će kroz Njegovu poslušnost svi ljudi biti učinjeni izvršiteljima zakona, Njemu pripada slava u sve vekove. (Vagoner, Znaci vremena, 1. maj 1893)

Počinjemo da shvatamo zašto je Elen Vajt sa takvom radošću primila ovu vest. Ona je razumela da se u ovoj poruci nalazi ključ za Otkrivenje 14, gde je opisan Božji narod u poslednjim danima, koji drži „**zapovesti Božje**.“ Ona je upravo to razumela kada je govorila o Hristovoj pravdi koja nam se pripisuje putem vere. Vajtova nije govorila o zamišljenom poravnanju (poravnanju „dugova“ u nebeskim knjigama), već o nečem što je stvarno (realno), o veri koja „**radi kroz ljubav**.“ Kada je napisala manuskript pod naslovom „**Opasnost od lažnih teorija o opravdanju verom**,“ ona nije mislila na poruku Džonsa i Vagonera, jer je nju, sasvim suprotno, branila, dok se suprotstavljala idejama o zamišljenom (zakonskom) opravdanju, koje su zastupali protivnici mineapoliske vesti.

Ponovo i ponovo mi je ukazivano na opasnost od lažnih (netačnih, pogrešnih) ideja u pogledu opravdanja verom, među nama kao narodom. Mnogo godina mi je predočavano da će sotona raditi na jedan naročit (izuzetan) način, kako bi napravio zbrku po ovom pitanju... Moja pažnja je godinama bila upravljena na Hristovu pripisanu pravdu... To sam učinila predmetom svake svoje propovedi koju sam iznosila pred narod. Analizirajući svoje spise iz poslednjih 15-20 godina, mogu da zaključim da je ovaj predmet izložen na isti način... kao živi princip praktične pobožnosti...

Propovednici bi ovaj predmet – jednostavnost istinske pobožnosti – trebalo da stalno drže pred očima naroda u svakom svom izlaganju. Ljudi imaju običaj da slave i uzdižu ljude. Zadrhtim kad vidim ili čujem tako nešto, jer mi je mnogo puta otkriveno da je porodični ili intimni život tih ljudi bio pun egoizma. Oni su puni iskvarenosti, oskrnavljeni (uprljani) i zli; nijedno njihovo delo ne može ih uzdići u Božjim očima, jer je sve što oni čine, pred Njim odvratno. Nema pravog obraćenja bez odricanja od greha i bez razumevanja (spoznaje) njegovog opakog karaktera.

Postoji opasnost od takvog shvatanja opravdanja verom gde se zasluge pripisuju veri... Šta je vera? To je jedna saglasnost (pristanak) na shvaćene reči Božje, čime se srce veže (obavezuje, pokorava) za dragovoljnu i posvećenu službu Bogu; to daje razumevanje, pokreće srce, privlači naše misli i tera nas na duboko promišljanje i saživljavanje sa Hristom na krstu...

Zakon jedinstva između ljudske i božanske prirode, čini od onoga koji primi ovaj zakon, Božjeg saradnika. On dovodi čoveka u poziciju u kojoj je ovaj ujedinjen sa Božanstvom i čini Božja dela. Božanska sila ujedinjena sa ljudskim sredstvom, predstavljaće potpuni uspeh, jer Hristova pravda sve ostvaruje. (E.G. Vajt, Rukopis 36, 1890)

Ovde imamo jedno izlaganje koje je u potpunom skladu sa onim što su izneli vesnici iz 1888. Elen Vajt je prepoznala da nova svetlost, poslana od Boga, treba da pripremi jedan narod za Hristov dolazak. Ona je jasno shvatila da opravdanje verom koje ispovedaju crkve koje drže nedelju, predstavlja izopačenje onog pravog (autentičnog) opravdanja verom:

Dok jedna kategorija ljudi izvrće učenje o opravdanju verom, zanemarujući da prihvati uslove izložene u Božjoj reči: „Ako me ljubite, držite zapovesti moje“ – druga grupa ljudi pravi

drugu veliku grešku, tvrdeći da veruju i drže Božje zapovesti, dok se u isto vreme protive dragocenim zracima (za njih) nove svetlosti, koja sija sa krsta na Golgoti... Neobraćeni ljudi stali su za propovedaonicu. Njihova srca nikada nisu iskusila, putem žive i praktične vere, taj blaženi dokaz da su im gresi oprošteni. Kako oni mogu da propovedaju Božju ljubav i praštanje greha? Kako mogu da kažu: „Gledaj i živi“? Gledajući na krst sa Golgote, imaćete želju da poneste krst... Može li neko da posmatra žrtvu dragog Božjeg Sina, a da njegovo srce ne bude omekšano i razbijeno, dovodeći čoveka do odluke da Bogu preda i srce i dušu.

Ovu tačku treba jasno utvrditi u svakom umu. Ako primimo Hrista kao Iskupitelja, moramo Ga primiti i kao Gospodara. Ne možemo imati sigurnost i potpuno poverenje u Hrista kao Spasitelja, dok Ga ne priznamo kao našeg Cara i ne poslušamo sve Njegove zapovesti... Tada imamo garanciju prave vere, jer je to živa vera. Ona radi kroz ljubav. (Isto)

Da li je ovakav stav o opravdanju verom ispravan sa biblijskog stanovišta? Obratimo pažnju na nekoliko stihova:

1. Postoji zakonsko (ili sudsko) opravdanje koje se primenjuje na „sve ljude“:

Jer Bogu tako omilje svijet da je i sina svojega jedinorodnoga dao... Jer Bog ne posla sina svojega na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spase kroza nj... vidjelo dođe na svijet (Jovan 3,16-19). U njoj bješe život, i život bješe vidjelo ljudima... Bješe vidjelo istinito koje obasjava svakoga čovjeka koji dolazi na svijet (Jovan 1,4.9). Jer Bog bješe u Hristu, i svijet pomiri sa sobom ne primivši im grijeha njihovijeh, i metnuvši u nas riječ pomirenja (2. Kor. 5,19).

...Spasitelja našega Isusa Hrista, koji raskopa smrt, i obasja (izvede na svetlost – u drugim prevodima) život i neraspadljivost jevanđeljem (2. Tim. 1,10). Ako jedan za sve umrije, to dakle svi umriješe. Hristos za sve umrije, da oni koji žive ne žive više sebi... (2. Kor. 5,14.15).

Jer Hristos još kad slabi bjesmo umrije u vrijeme svoje za bezbožnike... Jer kad smo se pomirili s Bogom... dok smo još bili neprijatelji... (Rimlj. 5,6.10). Jer svi sagriješiše i izgubili su slavu Božiju, i svi su opravdani (novi engleski; Rupčić; rumunski) zabadava blagodaću njegovom, otkupom Isusa Hrista (Rimlj. 3,23.24).

Bilo bi dobro da analiziramo ove stihove u svetlu u kojem su ih razumeli Džons i Vagoner:

a) Kada je Sebe dao za svet, Hristos je uradio nešto za svako ljudsko biće. Njegova beskrajno velika žrtva donela je dva dara: život i besmrtnost.

b) Život je dat celokupnom ljudskom rodu, svakom koji dolazi na svet, bez obzira da li veruje ili ne veruje u Hrista, da li zna ili ne zna za Njega. Jedan je umro za sve i da nije bilo tako, svi bi umrli. Svaki dah ma kog ljudskog bića koje je živelo od Adamovog pada na ovamo, moguć je zahvaljujući Hristovoj žrtvi. Fizičko postojanje ljudi zasluga je Hristova; oni su Njegovi večiti dužnici za apsolutno sve što imaju, sa jednim jedinim izuzetkom, a to je grob. Ovo poslednje je naše jedino pravo, jedino što smo mi zaslužili. „Krst Golgote utisnut je na svakom hlebu; njegov odblesak se može videti na vodi svakog izvora“ (Čežnja vekova, str. 660).

c) Kako dar života ne bi bio moguć bez Hrista, On i u tom smislu predstavlja pravo Videlo koje obasjava svakog čoveka. Niko – ni svetac, ni grešnik – nije doživeo trenutke prave sreće i radosti na ovom svetu, a da to nije zasluga Hristove krvi, nezavisno od toga da li čovek zna ili ne zna za Izvor te svoje sreće. „Gospod pusti na nj bezakonja svih nas; i zato kar bješe na njemu našega mira radi i ranom njegovom mi se iscelismo“ (Is. 53,5.6). „Jer on zapoveda svome suncu te obasjava i zle i dobre, i daje dažd i pravednima i nepravednima“ (Mat. 5,45).

d) Ljudi ne zaslužuju ništa sem osude i smrti. Zato je život ponuđen isključivo „kroz Božju blagodat.“ Hristova žrtva postala je delotvorna (stvarna, činjenična) za sve ljude, jer „kad bijasmo grešnici (neprijatelji), umrije (Hristos) za nas.“ Prema tome, sve što je Adam preneo potomstvu, Hristos je poništio. On je umro za grešnike. To je jedini razlog što se život dalje nastavlja.

e) Na isti način kako se greh umnožio, tako je, na sve ljude, došla i odluka o oprostaju. „*New English Bible*“ ispravno prevodi reči apostola Pavla: „*I svi su opravdani...*“²⁷ (Rimlj. 3,24).

f) Jevanđelje ne poručuje ljudima da će biti opravdani ako najpre učine nešto, čak i ako to „nešto“ podrazumeva veru. Jevanđelje govori svim ljudima da su oni, zakonski to jest sudski, već opravdani. „Jer Bog bješe u Hristu i pomiri svet sa sobom ne primivši im greha njihovijeh“ (2. Kor. 5,19), pa je nama preostao jedini posao da završimo ovo dobro delo i da pričamo ljudima o tome. On jedini nam je poverio reč pomirenja; objavljivanje radosne vesti da se pomirenje već desilo.

g) Iz ovoga sledi da je jedina razlika između svetog čoveka i bezbožnika u tome što je prvi čuo i poverovao u vest, a drugi ili nije čuo, ili nije verovao istu tu vest. Bog je aktivan u spasavanju svih ljudi, jer On želi „da se svi ljudi spasu“ (2. Tim. 2,4). Svi koji se ne budu protivili, biće privučeni Njemu. (Naravno, protivljenje je moguće; mnogi upravo to čine i biće, nažalost, zbog toga izgubljeni.)

2. Džons i Vagoner su zasnivali učenje o pravdi kroz veru na istini koja nalaže da ispravna spoznaja i iskreno poštovanje Hristove žrtve i dara, istog trenutka deluje i menja život.

Ova promena srca, međutim, ni u kom slučaju nije spasavanje delima. Ona, takođe, nije ni takozvana „ulivena“ ili „ubrizgana“ pravda, sa koncila u Trentu (XVI vek). Vera ima za posledicu promenu srca, izmirenje sa Bogom. Kroz veru, Božji neprijatelj postaje prijatelj. Razumevanje vere iz poruke 1888, temelji se na Isusovoj definiciji:

„Jer Bogu tako omilje svet da je i sina svojega jedinorodnoga dao da nijedan koji ga veruje ne pogine“ (Jovan 3,16). „A sad se nezavisno od zakona pojavila pravda Božja... Naime, u Božjem maniru je da popravi zlog kroz veru u Isusa; i to važi za sve koji imaju ovu veru, za sve bez izuzetka. Jer su svi sagrešili i izgubili su slavu Božju, i svi su opravdani zabadava, darom milosti Njegove, aktom (činom) oslobođenja, u ličnosti (kroz ličnost) Isusa Hrista. Jer je Bog odlučio da On bude sredstvo (posrednik) za oprostaj greha, kroz svoju izmiriteljsku smrt (smrt kojom su namireni dugovi), koja se verom usvaja. Na ovaj način, Bog je rešio da pokaže svoju pravdu, jer je On u svojoj strpljivosti (sazaljenju), opraštao grehe učinjene u prošlosti, da bi svoju pravednost pokazao u sadašnje vreme, na taj način da On sam ostaje pravedan, a da može još i da opravda svakoga koji veruje u Isusa“ (Rimlj. 3,21-26, prevod teksta iz Nove engleske Biblije).

Verova Avram Bogu i primi mu se (uračunalo mu se) u pravdu... A onome koji ne radi a veruje onoga koji pravda bezbožnika, prima se vera njegova u pravdu... Zato se i primi njemu (vera) u pravdu (Rimlj. 4,3.5.22). Opravdavši se dakle verom, (budući kroz veru ubrojani, primljeni u pravednike – rumunski prevod), imamo mir s Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Hrista (Rimlj. 5,1; pročitaj i Rimlj. 10,6-17; Galat. 2,16.19-21; 3,7.23.24; 5,5.6).

Analizirajmo ove stihove u stilu Džonsovog i Vagonerovog tumačenja:

a) Vera je jedini prikladan odgovor ljudskog srca na Božju ljubav. Vera ne može biti samo intelektualno prihvatanje ispravnog učenja, ili sebična potraga za sigurnošću. Vera proizilazi iz objavljivanja „reči krsta“; ona predstavlja iskreno prihvatanje poziva: „*Pomirite se sa Bogom,*“ kao direktan odgovor na božanski čin izmirenja kroz žrtvu Hristovu. Božji deo jeste ljubav i žrtva; naš udeo je vera.

b) Odavde sledi da je duboko poštovanje zakonskog (pravnog, sudskog) opravdanja, ponuđenog kroz Žrtvu koja je naša zamena, zapravo ono pravo opravdanje verom. Hristos je doneo svoj život za sve ljude, ali samo oni koji u to veruju, imaće besmrtnost.

c) Takva vera predstavlja raspinjanje našeg „JA“ zajedno sa Hristom na krstu, ne misleći, pri tom, ni na kakva dela. Nema nikakve očajničke borbe u cilju odbacivanja svoga „JA,“ već se

²⁷ Ne „...i opravdaće se...“, kako stoji u Karadžićevom prevodu.

to automatski podrazumeva u jednom činu poistovećivanja sa Hristom na krstu. Dozvolimo da ljubav Božja zrači; dopustite Jevanđelju da bude objavljeno u svoj svojoj čistoti, i duša koja veruje neće smatrati nikakvu žrtvu teškom, niti tako velikom da je ne bi mogla podneti.

d) Kada Bog opravda grešnika, On ne ostavlja srce onog koji veruje u stanju neprijateljstva i otuđenosti u odnosu na Samog Sebe. Vera podrazumeva promenu srca. Ta promena dešava se u trenutku kada osoba poveruje. Verovati, znači imati promenjeno srce. Kada je grešnik opravdan verom, njegovo srce biva omekšano: „*Zato ako je ko u Isusu Hristu, nova je stvar (stvorenje - u drugom prev.); staro prođe, gle, sve novo postade.*“ Ova rečenica iz 2. Korinćanima poslanice opisuje opravdanje.

Džons i Vagoner su prevazišli verziju takozvane reformacije, po kojoj je opravdanje verom zakonsko poravnanje koje se dešava negde, milionima svetlosnih godina daleko i koje nema nikakve veze sa srcem vernika. Ma koliko opravdanje verom zavisilo od onog dela koje čini Zamenik - Isus Hristos (bez ikakvog učešća vernika), njegova suština jeste promena u samom verniku. Zasluga za opravdanje kroz veru nije na strani vernika, ali to opravdanje postaje vidljivo u njemu. „*S Hristom se razapeh,*“ (Gal. 2,19). Opravdanje verom se razlikuje od zakonskog opravdanja, iako zavisi od njega.

e) Vera se prima u pravdu. Vera obuhvata celokupnu Hristovu pravdu. Sve što Bog očekuje od grešnika jeste prava iskrena vera, dok mu On daje svu Hristovu pravdu. Konceptija 1888 ne izjednačava veru i pravdu, već kaže da Bog prima veru (računa je) kao pravdu. Vera predstavlja mnogo više od proste zakonske nagodbe (namirenja dugova na papiru). „*Vera je pak tvrdo čekanje onoga čemu se nadamo i dokazivanje (dokaz) onoga što se ne vidi*“²⁸ (Jevr. 11,1). Ova definicija vere može se pravilno shvatiti u svetlu pripisane Hristove pravde. Ukoliko grešnik ima veru, Bog je prihvata kao avans (predujam, kaparu) onoga čemu se nadamo od Njega. Ovaj dar (pripisane pravde) može biti delotvoran jedino ako je shvaćena prava priroda novozavetne vere.

Bog, međutim, bez ikakvog doprinosa ma kakvog našeg dela, može biti pravedan i da opravda grešnika koji veruje, jer je vera pravilno razumevanje i duboko poštovanje pravde Božje, koja od Hrista čini žrtvu pomirenja kroz veru u Njegovu krv. Ako ne bi postojala krv, odnosno krst, ne bi bilo ni zakonske osnove za opravdanje i ne bi moglo biti vere od strane grešnika. Krv ostvaruje kako objektivno, tako i ono subjektivno izmirenje.

U veri, kao u semenu gorušičinom, postoji nepokolebljivo poverenje u ono čemu se nadamo, snažna ubeđenost u ono što se ne vidi. Bog uživa (raduje se) u njoj. „*Dovoljno je,*“ kaže On, priznavajući veru kao pravdu. U ime Spasiteljovih zasluga, Bog proglašava pravednikom grešnika koji veruje i koji svoju veru upravlja na zasluge Zamenika.

f) Pozicija reformacije bila je ograničena jednim sebičnim interesom koji je u ono vreme preovladavao. Prihvatajući papsko učenje o besmrtnosti duše, reformatori (XVI veka) nisu uspeli da izađu iz tog ograničavajućeg kruga. Džons i Vagoner uspeli su po prvi put u istoriji adventizma i verovatno prvi put u hrišćanskoj istoriji (u najmanju ruku prvi put posle apostola) da se oslobode ograničenja nametnutog sebičnim interesom, zapažajući jedan širi interes sagledan u istinskoj hristocentričnoj viziji. Taj širi pogled oni nisu dobili istraživanjem komentara i knjiga protestantskih reformatora, ili evangelističkih pisaca, već kroz dublju spoznaju jasno određenog i jedinstvenog (osobitog) stava adventizma sedmog dana po pitanju očišćenja Svetinje. Sve što su imali da učine to je da povežu gotovo sterilnu (neplodnu) doktrinu o očišćenju Svetinje sa novozavetnim učenjem o opravdanju kroz veru i tako su otkrili poruku koja je naterala Elen Vajt da oduševljeno uzvikne: „*Svaka struna mog srca rekla je 'Amin!'*“ (Rukopis 5, 1889)

²⁸ „*Vera je supstancija* (materija, nešto što je vidljivo i opipljivo, ili pak, suština) *stvari kojima se nadamo, dokaz onoga što se ne vidi*“ – Jevrejima 11,1 – engleski prevod

g) Iako dela, posmatrano s jedne strane, nemaju ništa zajedničko sa opravdanjem kroz veru, ona su nerazdvojni deo takve vere. Vera radi kroz ljubav. Džons i Vagoner su izričiti u tvrdnji da se čovek spasava samo kroz veru, ali vera koju su oni isticali, *radi*, tako da dela u ovom slučaju nisu imenica nego „glagol.“ Ako neko poseduje ovaj veoma bitan glagol u svom hrišćanskom iskustvu, onda nema kraja „imenicama“ (dobrim delima), koje postaju njegov „objekat,“ noseći takvog vernika (kao i kolektivno telo verne crkve) napred, sve do potpune spremnosti za dolazak Gospodnji i nebo.

h) U stvarnosti opravdanja kroz veru posvećenje biva neprekidno i sve dublje. Nema potrebe da „cepamo dlaku na četiri dela“ (da sitničarimo) kako bismo zapazili najsitnije razlike između njih, da bismo, potom, anatemisali „neprijatelje“ – one hrišćane koji se ne slažu sa nama. Niko ne može tvrditi da je potpuno svet kroz veru, jer takav stav momentalno poništava stvarnost (realnost) njegovog opravdanja kroz veru. U svakom trenutku, na dugačkom putu od obraćenja do slavnog iskustva susreta sa Gospodom, prilikom Njegovog drugog dolaska, vernik se oslanja isključivo na pripisanu Hristovu pravdu.

Vest Džonsa i Vagonera bila je početak poznog dažda i jasnog pokliča i kao takva, ona je progutala sebičnu nesigurnost (stalnu opsednutost pitanjem: „*Hoću li biti spasen?*“) svojim shvatanjem širokogrudne zainteresovanost za Hristovu čast i rehabilitaciju u završnici velike borbe. Naglasak se premešta sa pitanja lične sigurnost, pri čemu se računa na pripisanu pravdu, ka želji da Hristos dobije zadovoljenje, kada bude video ispoljavanje dodeljene pravde u Svom narodu. Komentarišući vest iz 1888, Elen Vajt je rekla da je prva (pripisana pravda) „*pravo na nebo,*“ a da druga predstavlja „*podobnost za nebo*“ (RH, 4. juli 1895). Veliki Božji časovnik svečano najavljuje jedno vreme, nepoznato reformatorima šesnaestog veka; on otkucava pozne časove i po njemu je blizu trenutak kada će jedan glas povikati: „*Svršeno je!*“

Dolazeći smerno do podnožja krsta na kojem je umro Isus, mi smo kao kakva deca koja naivnim pogledom prate otkrivenje slavnog značenja ovog događaja. Velika lična i klasna gordost (u smislu pripadnosti određenoj crkvi) koja prožima naš celokupan život, sve nas kao pojedince i kao Crkvu, zatim, stalna težnja da uzdižemo ljude podložne greškama, nerazumna ljubav prema zadovoljstvima i stvarima ovoga sveta – sve su to znaci koji govore da tako malo razumemo i cenimo pravo opravdanje kroz veru.

Lek nije u tome da činimo neka nova ili mnoga dela, **već da verujemo**, a niko ne može verovati ako njegovo srce nije razbijeno. Naša prošla i sadašnja istorija govore da još uvek nismo naučili lekciju koja je toliko važna (vidi Gal. 6,4; 1.Kor. 2,1.2).

BELEŠKA:

S obzirom da Elen Vajt mnogo govori o „pripisanoj“ pravdi, površno se zaključilo da ona podržava kalvinističku poziciju „nove teologije“ o prostoju zakonskoj objavi, sasvim nezavisno (izvan) grešnika. Na tu temu želimo da damo objašnjenje:

1. Ozbiljni istraživači koji su dovoljno proučavali spise Elen Vajt, zapažaju da ona često koristi pojmove „*pripisana*“ i „*dodeljena*“ u istom značenju (smislu). Ovo je lako dokazati.

2. Ona koristi reč „*pripisana*“ tako da ne ograničava njeno značenje samo na jednostavnu zakonsku objavu sa kojom vernik nema ništa. Evo jednog primera njenog stava iskazanog u vreme oduševljenja porukom iz 1888:

„Hristova pripisana pravda znači svetost, čestitost, čistotu. Sve dok nam se ne pripíše Hristova pravda, ne možemo doći do pokajanja koje je prihvatljivo (ne možemo imati ni pokajanje koje nebo prihvata). Pravda koja u nama boravi putem vere, sastoji se u ljubavi, strpljenju, smernosti, svim hrišćanskim vrlinama. Hristova pravda je prihvatljiva i ona postaje deo našeg bića. Svi

koji imaju ovu pravdu, činiće dela Božja...

Haljina pravde Hristove nikako ne pokriva grehe koji se gaje. Niko neće ući na večeru svadbe Jagnjetove bez svadbene haljine, koja predstavlja Hristovu pravdu.“ (Pismo 1, 14. novembar 1890)

Važno je da definisanje njenih pojmova bude učinjeno u skladu sa kontekstom u kojem se isti pojavljuju u njenim radovima.

3. Izraz koji ona često koristi kada govori o Hristu kao našem „Zameniku i Jemcu,“ ne znači podršku poziciji „nove teologije,“ koja je ograničena na jednu zakonsku, pravno-sudsku zamenu:

„Ne treba da izolujemo Hristovu poslušnost kao nešto zašta je On bio pripremljen na specijalan način, kroz svoju božansku specifičnu (osobenu) prirodu; On je stajao pred Bogom kao čovekov Predstavnik i bio je kušan kao njegov Zamenik i Jemac.“ (Rukopis 1, 1892)

U ovom kontekstu, Elen Vajt čvrsto podržava stanovište Džonsa i Vagonera u pogledu opravdanja verom.

8. ŽIVOT BEZ GREHA – DA LI JE MOGUĆ?

Postavljanje pogrešnog pitanja u pogrešno vreme zasigurno dovodi do zabune. Kad god se povede rasprava o životu bez greha, nađe se neko da pita (ujedno, želeći time da zaokruži raspravu): „*Hoćete da kažete da ste vi bez greha? Da ste savršeni? Možete li mi pokazati nekoga, osim Hrista, ko je savršen?*“ Ovakva pitanja obično prati podrugljivi osmeh sa dozom omalovažavanja, ispunjavajući tišinu koja potom nastaje.

Takva pitanja su, međutim, nevažna u odnosu na predmet ovog poglavlja. I malom detetu je jasno da nijedan pravi hrišćanin neće osećati, niti tvrditi da je savršen. Nije gordi farisej, već skrušeni carinik taj koji je opravdan (naravno, verom, jer drugi način ne postoji). On se molio: „*Bože, budi milostiv meni grešnome*“ (vidi Luka 18,10-14). Sve dok Isus ne proslavi svete prilikom drugog dolaska, oni znaju da u njima, to jest u njihovom telu (prirodi) „*ne stanuje ništa dobro*“ (Rim. 7,18 - rumunski prevod). Nijedan istinski hrišćanin neće ići preko onoga što je rekao apostol Pavle (vidi Filib. 3,12.13).

Dokle god smo na ovom svetu, nikako se ne smemo oslanjati na sebe i osećati se sigurnim od svakog iskušenja... Naša jedina sigurnost nalazi se u stalnom nepoverenju u sebe i neprekidnom poverenju u Hrista. (Hristove očigledne pouke, str. 155)

Odricanje od oholosti i poverenja u sebe (samopouzdanja), nije nešto što treba učiniti samo jednom, na početku hrišćanskog života. To treba iznova činiti na svakom koraku, na putu do neba... Ukoliko smo bliži Isusu, utoliko ćemo jasnije uočavati svu rugobu greha i manje osećati želju za uzdizanjem sebe samih. (Isto, str. 159, 160)

Mi imamo da se borimo sa grehom koji je unutra; postoji, takođe, i borba protiv greha koji je spolja. (RH, 29. novembar 1887)

Trebalo bi da počnemo već jednom sa postavljanjem pravih pitanja u pravo vreme. A najbolje vreme je ono u toku kojeg se čisti nebeska Svetinja, dok naš Prvosveštenik završava svoje delo konačnog pomirenja. Hristos će ostvariti onaj jedinstveni cilj u pogledu ljudske prirode, koji postoji od ulaska greha u svet. Iako nijedno Božje dete neće reći da je ono pobedilo greh, niti možemo kazati da je iko, u prošlosti ili sadašnjosti pobedio kao što je Hristos pobedio, to ipak ne znači da će Hristova služba u Svetinji nad svetinjama ostati bez rezultata. Mada nismo sasvim uspeli da pobedimo u prošlosti (kao što to još uvek, ni u sadašnjosti ne uspevamo), tvrditi kako je nemoguće da greh pobedimo verom u Otkupitelja, znači opravdati i podupirati greh, stavljajući se tako na stranu neprijatelja.

Ispravno pitanje koje je trebalo postaviti, glasi: „*Da li su žrtva Hrista kao Jagnjeta i Njegovo prvosveštenskičko delo, dovoljno moćni da izbave Njegov narod od njihovog greha (ne u grehu)? Da li je On u stanju da u potpunosti spase one koji se kroz Njega približe Bogu? Da li će On uspeti da očisti sinove Levijeve, kao što se čisti zlato i srebro, kako bi prinosili Gospodu darove u pravdi (vidi Malahija 3,3)? Hoće li Hristos naći, kada bude došao po drugi put, jedan narod za koji će zaista moći da se kaže: „Ovo su oni koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu?“* (Otkrivenje 14,12)

Gospod bi, da hoće, mogao stvoriti „*nešto novo na zemlji,*“ kako kaže Jeremija (vidi 31,32). Njegova želja je, međutim, da pripremi narod za Svoj drugi dolazak. Prvi put u istoriji grešnog čovečanstva, nebo će moći da objavi: „*Ovde je trpljenje svetih koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.*“ Odmah zatim sledi najveći događaj svih vremena – Hristov ponovni dolazak (Otkrivenje 14,14).

Reći kako sveti zapravo ne drže zapovesti, a da, pri tom, Bog ipak tvrdi da oni to čine – to bi bilo narušavanje konteksta trostruke anđeoske vesti. Nebo izjavljuje da su te osobe „*devstvenici, oni idu za jagnjetom kud god ono pođe... i u njihovim ustima ne nađe se prevara, jer su bez mane pred prestolom Božjim* (Otkr. 14,4.5). Mi znamo da su oni po svojoj prirodi grešnici, jer „*svi sagrešiše i*

izgubili su slavu Božju“ (Rimlj, 3,23). Ali gore pomenuta nebeska izjava dobija pravi smisao kada shvatimo da je „**vera Isusova**,“ u slučaju pripadnika ove posebne grupe, postala tako delotvorna da su oni prestali da greše. Oni su pobedili kao što je Hristos pobedio (Otkr. 3,21). Ukoliko bismo pokušali da ovaj proročki odsek primenimo na nekakav pobednički narod koji bi živeo posle drugog Hristovog dolaska, time bi sasvim izopačili kontekst razmatranih stihova. Iz Otkrivenja 15,2 jasno je da ova grupa zadobija pobedu pre okončanja vremena milosti.

Prethodne generacije nisu uspele da jasno shvate tajnu hrišćanskog savršenstva, a da ne upadnu u zabludu perfekcionizma, jer nije bilo došlo vreme za očišćenje nebeske Svetinje. Ali kad dođu dani „**glasa sedmog anđela, kad zatrubi, onda će se svršiti tajna Božja, kao što javi svojim slugama prorocima**“ (Otkr. 10,7). To je specifični doprinos adventista sedmog dana u upotpunjavanju reformacije i završetku zadatka (uloge) Jevanđelja. Treba da se dogodi ujedinjenje istine o čišćenju svetinje sa pravom istinom o opravdanju kroz veru. Tek tako možemo početi da shvatamo istinsko značenje poruke iz 1888, koju je Gospod poslao Svom narodu.

Vest 1888 bila je slavna nada, bez fanatizma i zablude perfekcionizma. Oba nosioca ove vesti, još od samog početka ere 1888, bili su jasni i izričiti u tvrđenju da je život bez greha moguć i da Božji narod može da pobedi kao što je Hristos pobedio, a da je ključ ove slavne pobede vera Njegovog naroda u službu Velikog Prvosveštenika u Svetinji nad svetinjama.

Prve tri rečenice, na petoj stranici Vagonerove knjige „*Hristos i Njegova pravednost*,“ predstavljaju siže njihovog (Vagonerovog i Džonsovog) viđenja života bez greha. One su nešto poput žira iz kojeg se kasnije razvio veliki hrast.

U prvom stihu trećeg poglavlja Jevrejima poslanice, nalazimo podsticaj koji sadrži sve obaveze jednog hrišćanina. „Zato, braćo sveta, zajedničari zvanja nebeskog, poznajte (u drugim prevodima: „pogledajte,“ „promatrajte“) poslanika i Vladiku (Prvosveštenika), kojeg mi priznajemo (propovedamo), Isusa Hrista.“ Činiti to, gledati stalno i inteligentno (sa promišljanjem), sagledati Ga onakvog kakav On jeste – to preobražava posmatrača u savršenog hrišćanina; jer se posmatrajući menjamo.

Čvrsto utemeljeni na Luterovom učenju o opravdanju verom, Džons i Vagoner su uneli tri suštinska elementa u trostruku anđeosku vest. U ovim tačkama poruka iz 1888. prevazilazi ono dokle su dosegнули reformatori šesnaestog veka:

1) Vernik je pozvan da gleda u Načelnika vere (u drugim prevodima „u Prvosveštenika“), ***dok On vrši svoje delo očišćenja nebeske Svetinje, u stvarnom Danu pomirenja, koji je počeo 1844. godine.***

2) Posmatrati Isusa neprestano i inteligentno (sa promišljanjem), znači proučavati Novi Zavet koji kaže da je Njegova uloga Zamenika i Uzora, ***zahtevala da On uzme prirodu palog čoveka, dakle jednu grešnu prirodu, da bi mogao pomoći onima koji se kušaju.***

3) Vera u takvog Spasitelja i Prvosveštenika, preobrazice posmatrača u savršenog hrišćanina. Zapazite izraz „***preobraziti.***“ ***Pravi vernik neće biti samo zakonski smatran pravednim, već on u stvarnosti postaje savršeni hrišćanin, kroz veru.***

Pokazaćemo u nastavku, da je Džonsovo učenje bilo u potpunom skladu sa Vagonerovim. U knjizi „*Otvoreni put do hrišćanskog savršenstva*,“ najpre objavljenoj u formi članaka za „*Pregled i Glasnik*,“ 1898 i 1899, on jednostavno izjavljuje:

Došavši u zemaljskom telu, budući načinjen u svemu kao i mi, On se identifikovao (poistovetio) sa svakom ljudskom dušom tamo gde se ona nalazi. I tu, od mesta (iz stanja) gde se nalazi svaka ljudska duša, On je otvorio (posvetio) jedan novi i živi put, kroz sve tegobe i iskustva koje život sa sobom može nositi, čak i kroz smrt i grob, pa sve do Svetinje nad svetinjama, do mesta sa desne strane Bogu, i to je On učinio jednom za sva vremena... Ovaj put je otvoren (posvećen) za nas. Postavši jednak nama, On je od svog puta načinio naš put. Ponudio je svakoj duši uzvišeno

pravo da ide tim otvorenim putem: i s obzirom da je On Sam hodao istim tim putem u zemaljskom telu – u našoj prirodi – učinio je mogućim, dajući svoju garanciju, da svako može ići tim putem, uz sve što taj put podrazumeva. Ovaj put omogućava potpuno besplatan ulazak u Svetinju nad svetinjama... On (Hristos) je ostvario i otvorio put na kojem, u Njemu, svaki vernik na ovom svetu može živeti život svetosti i nevinosti, bez mrlje greha, i to sada, ovoga časa i zajedno sa Njim, iznad nebesa. (Otvoreni put do hrišćanskog savršenstva, str. 83, 84)

Odmah se nameće pitanje: Da li je ovde reč o jeresi zvanoj „perfekcionizam“? Džons jasno tvrdi da nije:

Savršenstvo! Savršenstvo karaktera je hrišćanski cilj; savršenstvo dostignuto u zemaljskom telu, na ovom svetu. Hristos je to i takvo savršenstvo dostigao u zemaljskom telu i na ovom svetu, i tako otvorio put kojim, u Njemu, svaki vernik može dostići isto savršenstvo. On je postao naš Prvosveštenik i kroz svoje delo u pravoj Svetinji, vodi nas do savršenstva. (Isto, str. 84)

Trebalo bi da jasno uvidimo razliku između „savršenstva karaktera... dostignutog u zemaljskom telu“ i perfekcionističkog fanatizma koji savršenstvo pripisuje **i zemaljskom telu**. Perfekcionizam je jeres koju odlikuje jedna ili više pogrešnih ideja:

1) Iskorenjivanje čovekove grešne prirode pre proslavljenja, koje treba da se desi prilikom drugog Hristovog dolaska.

2) Savršena obnova moralnih, **ali i fizičkih** sila, u vreme dok je čovek još uvek smrtnan.

3) Savršenstvo tela.

4) Život bez Božje milosti.

5) Nadahnuće po unutarnjoj zaslugi; uzdanje u ličnu vrednost ili pravednost.

6) Polaganje prava na spasenje zahvaljujući jednoj superiornoj svetosti.

7) Polaganje prava na posedovanje takvih **osećanja i utisaka** koji prevazilaze Reč (koji nemaju temelj u Reči Božjoj).

8) Verovanje da je **nemoguće da zgrešiš ili otpadneš** od milosti.

9) Pretpostavka da je neko duhovno osiguran na osnovu zakonskog (pravno-sudskog) opravdanja, **iako nastavlja da živi u neposlušnosti prema Božjem zakonu.**

10) Pretpostavka da **greh prestaje da bude greh** u onom ko je spasen ili posvećen.

U vesti iz 1888. nema nijedne od ovih pogrešnih ideja. U njoj nalazimo jasan poziv na pripremu za drugi dolazak. Elen Vajt je prihvatila poziv. Govoreći o poruci Džonsa i Vagonera, ona kaže:

Ova poruka treba da na još jasniji način istakne pred svetom raspetog Spasitelja, Žrtvu za grehe celog sveta. Ona predstavlja opravdanje verom u Jemca; ona poziva narod da primi Hristovu pravdu koja se ispoljava u poslušnosti prema svim Božjim zapovestima; to je vest trećeg anđela koja treba da bude objavljena snažnim glasom i praćena neviđenim izlivanjem Svetog Duha. (Svedočanstva za propovednike, str. 91, 92)

Elen Vajt je često izjavljivala da je pravi motiv za odbacivanje poruke bila **tajna (skrivena) ljubav prema grehu**. Vagoner kaže da je dužnik Luteru i Vesliju za ovo shvatanje, jer je Vesli jasno propovedao mogućnost življenja bez greha u smrtnom telu. Nemilosrdno protivljenje kojem je Vesli bio izložen, preteča je one opozicije na koju će kasnije naići Džons i Vagoner. Evo šta je Vesli govorio o sukobu iz svog vremena.

U Svetim Spisima se teško može naći izraz koji bi više uznemiravao od ovoga. Mnogi ne mogu da podnesu reč „savršen.“ Čak im je i njeno značenje odvratno. Tako oni koji propovedaju savršenstvo, u smislu da se ono može dostići u ovom životu, preuzimaju strahovit rizik da ih tretiraju gore nego neznabošce ili carinike. (Veslijeva dela, Tom VI, str. 1)

„Ne“ – kaže jedan veliki čovek (Zinzendorf) – „to je zabluda nad zabludama; mrzim je iz

dna duše. Goniću je po celom svetu sa mačem i ognjem!" O zašto smo tako nagli i žustri? Zašto su oni koji se protive spasenju od greha (sa izuzetkom nekolicine njih), tako revni, ili bolje reći, tako besni (pomamni)?... Za ime Boga, zašto vam se toliko sviđa greh? Kakvo dobro vam je on doneo? Šta on to može učiniti za vas, bilo na ovom svetu, bilo na onom budućem? Zašto ste tako okrutni prema onima koji se nadaju oslobođenju od njegove sile? (Isto, str. 424)

Verovatno da Vesli, u ono vreme, nije uspeo da shvati problem u njegovoj krajnjoj perspektivi. Oni, međutim, koji će živeti u poslednjim danima, razumeće da se „**razgnevi zmija na ženu i ode da se pobije sa ostalim semenom njezinim koje drži zapovesti Božje i ima svedočanstvo Isusa Hrista.**“ Ono što će razbesneti sotonu, to je činjenica da će postojati jedan narod koji zaista drži Božje zapovesti.

Božji zakon je oduvek bio centralni predmet sukoba, jer on (sotona) neprestano tvrdi za palog čoveka da njemu nije moguće da ispuni zahteve zakona. Vesli je imao da se bori sa onim što će se, kako kaže Elen Vajt, podići i protiv nas, a to je jedna „**čudna sila koja se protivi i pomisli o zadobijanju savršenstva koje Hristos nudi**“ (Biblijski komentar, Tom VI, str. 1098). Kao u Veslijevo vreme, mnogi pastori i danas šire sotonine laži.

Sotona tvrdi da sinovima i kćerima Adamovim nije moguće držati zakon Božji, optužujući na taj način Boga za nedostatak mudrosti i ljubavi. Ako oni ne mogu da tvore zakon, onda je krivica na strani Zakonodavca. Ljudi koji se nalaze pod kontrolom sotone, ponavljaju te optužbe – da ljudi ne mogu ispunjavati zakon – usmerene protiv Boga. Međutim, Hristos je uzeo na Sebe ljudsku prirodu i došao da plati sve dugove prema zakonu koji su pripadali onima koje je došao da predstavlja. Da je sagrešio u jednoj jedinoj tački, postao bi prestupnik zakona, a time i grešna žrtva koja nema više nikakve vrednosti. Ali On je odgovorio svakom zahtevu zakona, osudivši tako greh u zemaljskom telu. Pa ipak, mnogi propovednici ponavljaju laži književnika, sveštenika i fariseja i slede njihov primer, udaljujući ljude od istine.

Bog se otkrio u zemaljskom telu da bi osudio greh u telu, ispoljavajući savršenu poslušnost prema celokupnom zakonu. Hristos nije sagrešio, niti se u ustima Njegovim našla prevara. On nije iskvario ljudsku prirodu. Iako je bio u ljudskom telu, On nije prekršio Božji zakon. Naprotiv, On je odstranio svako izvinjenje (opravdanje) koje grešni ljudi mogu navesti, kako bi izbegli držanje Božjeg zakona... Svedočanstvo Hristovo jasno pokazuje da je On osudio greh u zemaljskom telu. Niko ne može reći za sebe da je beznadežni zatočenik u ropstvu greha i sotone. Hristos je preuzeo odgovornost ljudske rase... On svedoči da će kroz Njegovu pripisanu pravdu, verna duša ispunjavati sve Božje zapovesti. (Znaci vremena, 16. januar 1896)

Datum objavljivanja ovih redova nesumnjivo pokazuje da Elen Vajt podržava poziciju Džonsa i Vagonera. Da je njihova vest i najmanje bila uprljana perfekcionizmom, ona ih sigurno ne bi podržavala u tolikoj meri. Zapazite da Hristova pripisana pravda ostvaruje mnogo više nego što je prosta zakonska objava. Ona zaista (u stvarnosti) čini poslušnim onoga koji veruje.

To slavno ostvarenje savršenstva karaktera, objašnjeno je u stavu Elen Vajt, izloženom deset godina kasnije (1907):

(Hristos) je učinio potpunu žrtvu, tako da kroz Njegovu milost svako može dostići merilo savršenstva. U knjizi života će stajati napisano o onima koji prihvataju Njegovu milost i slede Njegov primer: „Potpuni (celi) u Njemu, bez mane i mrštine!“ Hristovi sledbenici moraju biti čisti u rečima i delima. U ovom svetu - svetu bezakonja i nemoralna, Hristovi sledbenici treba da ispolje Hristove crte. Sve što kažu ili učine treba da je lišeno sebičnosti. Hristos želi da ih predstavi Ocu kao one koji su bez mane i mrštine; očišćene kroz Njegovu milost, jednake Njemu.

U svojoj velikoj ljubavi, Hristos je predao Sebe za nas... Mi treba da se predamo Njemu. Kada ovo predanje bude bilo potpuno, Hristos će moći da završi svoje delo, koje je u našu korist započeo

davanjem samoga Sebe. Na taj način, On će nas dovesti do potpune obnove. (RH, 30. maj 1907)

Tako, dakle, savršenstvo karaktera nije nešto što bi se svodilo samo na zakonsko rešenje; ono predstavlja Hristovu želju koja još uvek nije ostvarena u Njegovom narodu. Ovde postoji jedan uslov: **„Kada ovo predanje bude bilo potpuno, Hristos će moći da završi svoje delo, koje je u našu korist započeo davanjem samoga Sebe.“** To potpuno predanje treba da prethodi **„potpunoj obnovi“** koja podrazumeva proslavljenje, bez iskustva sa smrću.

Na ovom mestu u akciju ulazi pravda kroz veru. Ne možemo znati kako da postignemo to potpuno predanje koje je toliko bitno, osim ako ispravno ne shvatimo Jevanđelje. Vest iz 1888 bila je početak božanske ponude poznog dažda. Nije čudo što je sotona pokazao takvu mržnju prema poruci i što joj se suprotstavljao sa takvom upornošću. Najinteligentniji oblik suprotstavljanja, međutim, predstavlja jedno prevejano krivotvorenje opravdanja kroz veru. Ovaj falsifikat se ipak lako može otkriti, jer ga odaje jedna njegova prepoznatljiva crta: **suprotstavljanje Božjem zakonu.** Ono može imati dva oblika: 1) **tvđenje da je Božji zakon ukinut ili promenjen;** 2) **stanovište da je Božji zakon nemoguće ispuniti.**

Prema tome, svako opravdanje kroz veru koje služi kao mantija za pokrivanje neprekinute neposlušnosti prema Božjem zakonu, predstavlja laž. Isto tako, svaki vesnik koji propoveda takav model opravdanja verom, a krši makar i **„jednu od najmanjih zapovesti i nauči ljude tako,“** sigurno je sluga nepravde.

Uči li Biblija da je moguće da živiš bez greha u grešnoj ljudskoj prirodi? Ako je Hristos poslat **„u obličju tela grehovnog“** i **„osudi greh u telu, da se pravda zakona ispuni u nama,“** onda je odgovor jasan. Hristos je naš Zamenik i Primer. On je ovo (sveti život u ogrehovljenom telu) pokazao jednom za svagda. On nije sagrešio, **„niti se nađe prevara** (krivica – u drugim prevodima) **u ustima njegovim“ (1. Petr. 2,22).** Za Njegov narod će se reći: **„I u njihovim ustima ne nađe se prevara; jer su bez mane pred prestolom (sudskim - u rumunskom prevodu) Božjim“ (Otkr. 14,15).** To su oni **„koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu“ (Otkr. 14,12).** Oni će pobediti **„kao što ja pobedih“ (Otkr. 3,21).** Nema ni traga perfekcionizmu u ovim biblijskim stihovima, jer nijedan svetac neće pobediti na drugi način osim verom u velikog Pobednika, Načelnika (Autora) i Usavršitelja naše vere. Pobednici nemaju lične zasluge, pa ipak oni su ti koji kroz veru zadobijaju sve što je neophodno. Hristos **„može vavijek** (u potpunosti – drugi prevodi) **spasti one koji kroza nj dolaze Bogu, kad svagda živi da se može moliti za njih** (posredovati za njih - drugi prevodi). **Jer takav nama trebaše poglavar sveštenički: svet, bezazlen, odvojen od grešnika, i koji je bio (uzvišen) više nebesa“ (Jevr. 7,25.26).**

Ukoliko izgubimo iz vida Hristovo delo posredovanja u Svetinji nad svetinjama, smisao pripreme za Njegov drugi dolazak iščezava, dok se uticaj adventnog pokreta svodi na eho (ponavljanje) učenja evangelističkih crkava. Naša jedinstvena (osobita) vest zasnovana je na Hristovom delu u Svetinji:

Oni koji budu živeli na zemlji u vreme kad se Hristovo posredovanje u nebeskoj Svetinji bude završilo, moraće da stoje pred Bogom bez posrednika. Njihove haljine će morati da budu besprekorne, a njihov karakter očišćen od greha krvlju Hristovom. Božjom milošću i marljivim nastojanjem sa svoje strane, oni moraju pobediti u borbi sa zlom. Dok se na nebu vodi istražni sud, a gresi pokajanih vernika uklanjaju iz Svetinje, među narodom Božjim na Zemlji mora se obaviti naročito delo čišćenja i odbacivanja greha. Ovo je delo jasnije prikazano u četrnaestom poglavlju Otkrivenja. (Velika borba, str. 425, 426)

Ne treba da osećamo strah zato što ćemo stajati bez posrednika pred svetim Bogom. Ne zaboravimo da je to sveto Biće naš nežni nebeski Otac, naš Spasitelj. On ne traži priliku da bi nas sprečio da uđemo u nebo; On pronalazi mogućnosti da uđemo tamo! Naš udeo je da saradjujemo s Njim.

Gospod će imati narod koji neće moći da bude naveden da podlegne sili iskušenja, čak **„ni u misli svojoj.“**

Sada, dok naš veliki Prvosveštenik vrši službu pomirenja za nas, treba da nastojimo da se

nađemo savršeni u Njemu. Naš Spasitelj se čak ni jednom jedinom mišlju nije dao navesti da popusti sili iskušenja. U ljudskom srcu sotona obično nađe neku slabu tačku koju može da iskoristi kao svoje uporište: poneka grešna sklonost se uvek gaji, što potvrđuje snagu sotoninih kušanja. Hristos je, međutim, s pravom mogao da kaže o sebi: „Jer ide knez ovoga sveta, a u meni nema ništa“ (Jovan 14,30). Sotona u Sinu Božjem nije mogao naći ništa što bi mu omogućilo da nad Njim izvojuje pobedu. On je održao zapovesti svoga Oca i u Njemu nije bilo greha koji bi sotoni pružio bilo kakvo preimućstvo. To je stanje u kojem se moraju naći svi oni koji žele da se održe u vreme nevolje i duševne teskobe. (Isto, str. 623)

„Ah,“ reći će neko, „to je baš ono čega sam se plašio. Bolje da umrem i odem u grob, nego da prođem kroz vreme nevolje. Bojim se da neću moći da podnesem.“ Ako ovako razmišljamo, onda to znači da smo pravi egoisti i to iz dva razloga: 1. lišavamo Gospoda odanosti koju mu dugujemo u tim poslednjim danima; 2. izbegavamo iskustvo kroz koje će neko drugi zasigurno proći. Ako je naš jedini interes da samo stignemo u nebo, onda smo sebični. Oni koji veruju da je grob jednako efikasan kao i prolazak kroz vreme nevolje i iskustvo preobraženja, ne misle ni na koga, osim na sebe. Možda nisu ni svesni ali oni u stvari traže da izbegnu Hrista. Sledeći odlomak daje objašnjenje ove činjenice:

Naš dragoceni Spasitelj nas poziva da Mu se približimo (da se ujednimo s Njim), da svoje slabosti udružimo sa Njegovom snagom, svoje neznanje sa Njegovom mudrošću i svoju nedostojnost sa Njegovim zaslugama... Na nama je da sarađujemo sa oruđima koje nebo koristi u oblikovanju našeg karaktera prema božanskom uzoru. (Isto)

Nema ničega što bi trebalo da nas plaši u našem pristanku da se ujednimo s Njim!

Kada sam se vratio kući posle godina provedenih u misiji, u Africi, upisao sam jedan univerzitetski tečaj za prevode sa grčkog jezika. Ubrzo je počeo da me hvata strah da neću moći da držim korak sa klasom. Dan za danom, činilo mi se da diskusije, kao neki džinovski talas, prelaze preko moje glave. Otišao sam do profesorke i rekao joj: „Mislim da je bolje da odustanem. Ne mogu da pratim ostale.“

Ona mi reče: „Ja mislim da nije dobro da se predate. Ostanite u klasi, a ja ću se pobrinuti da uspešno završite.“ I završio sam, i to sa uspehom! Neprekidno, strpljivo, odlučno, ona mi je do te mere pomagala, da sam na završnom polaganju dobio desetku. To je za mene ilustracija našeg nebeskog Učitelja. Ako ostanemo u Njegovoj školi, Njegova je briga da nam pomogne da apsolviramo - i to sa desetkom. Njegovo umeće je umeće Spasitelja. Naše haljine neće postati besprekorne, niti će naši karakteri biti očišćeni od greha, kroz naša dela ili naš napor, makar i onaj očajnički. Ne! Oni će se očistiti kroz „**krv kropljenja**.“ Oni će se očistiti milošću koju sigurno ne primamo uzalud. Naši usrdni naponi nisu ništa drugo do saradnja sa elementima koje nebo koristi. To veličanstveno delo mora biti ostvareno kroz „**veru u Hristovu krv iskupljenja**.“

Šta je vera? Po Jovanu 3,16 to je odgovor našeg srca na Božju ljubav i žrtvu u našu korist. „**Vera u Njegovu krv**“ je aktivni element u opravdanju verom (Rimlj. 3,25). To je iskreno (iz dubine duše) poštovanje Božje ljubavi, otkrivene na Hristovom krstu.

Mnogi smatraju Hrista samo jednim članom (tačkom, načelom) verovanja, ali nemaju spasenosnu veru u Njega kao Stvoritelja i Žrtvu. Oni ne shvataju da je Hristos umro da bi ih spasao od kazne zakona kojeg su prekršili. Veruješ li ti da je Hristos, kao tvoj Zamenik, platio dug tvojega bezakonja? To sigurno nije uradio da bi ti nastavio da grešiš, nego da bi bio slobodan od svojih greha. Možeš reći da veruješ u Isusa ako poštuješ cenu spasenja. Možeš steći takvo poštovanje onda kada osetiš da je Isus umro za tebe na krstu Golgote, onda kada razumom shvatiš činjenicu da Njegova smrt stvara mogućnost da više ne grešiš, usavršavajući jedan pravedan karakter kroz Božju milost, koja se izlila na tebe kao rezultat Hristove krvi. (E.G. Vajt, RH 24. jul 1888)

Počinjete li da shvatate ponešto od zapanjujuće sile vere? Ne u smislu da vera sama nešto čini.

Isus je taj koji sve ostvaruje, ali pravda biva kroz veru i ona dovodi do „**prestanka greha i usavršavanja jednog savršenog karaktera.**“ Nije čudo što Vagoner, 1889, kliče:

Kakve čudesne mogućnosti postoje za hrišćanina? Kakve visine svetosti on može postići? Bez obzira koliko se sotona bori protiv njega, napadajući ga tamo gde je priroda (telo) najslabija, on se može skloniti pod krila Svemogućega i može biti ispunjen svom puninom Božjom. Neko ko je jači od sotone, može neprekidno boraviti u Njegovom srcu. (Znaci vremena, 21. januar 1889)

Šta znači „**prestati da grešiš**“? Odgovor je jasan: to ne znači da više ne poseduješ grešnu prirodu, ili da više ne možeš biti kušan. Ne znači da prestaješ da osećaš posledice grešnog nasleđa, ili borbu unutarnjeg i spoljašnjeg kušanja, **koja su posledica naših greha.** Naprotiv, to znači da, milošću Hristovom, možemo prestati da odgovaramo (popuštamo) takvim pritiscima. Znači da možemo reći „**Ne**“ svakom iskušenju, i „**Da**“ Svetom Duhu. Znači da možemo postati poslušni zakonu Božjem i reći sa Hristom: „**Hoću činiti volju tvoju Bože moj i zakon je tvoj meni u srcu**“ (Ps. 40,8).

Ne radi se o perfekcionizmu tela. Moguće je da je i Isus pogrešio, udarivši čekićem pored eksera, ali bilo bi suludo nazvati to grehom. **Greh se tiče volje, izbora.** Obratite pažnju na glagole u dole navedenom tekstu:

Greh zlog govorenja počinje gajenjem zlih misli... Jedna nečista misao kojoj se popusti, Nesveta želja koja se podstiče - i duša biva oskrnavljena (zagađena - bukv. prevod), a njen integritet (celovitost, ugled) narušen... Ako odlučimo da više ne činimo greh, onda moramo iskoreniti (zabraniti - bukv. prev.) same njegove zametke. Svako osećanje i želju treba držati pod kontrolom razuma i savesti. Svaku nečistu misao treba odmah odbaciti...

Niko ne može biti prisiljen da sagreši. Prethodno se mora dobiti njegov pristanak. Duša mora prihvatiti grešni čin pre nego što strast zagospodari razumom, ili bezakonje nadvlada savest. Ma koliko snažno bilo, iskušenje ni u kom slučaju ne može biti izgovor za greh. (5. Sved. str. 177)

Luter je dobro rekao da ne možemo sprečiti ptice da lete preko naših glava, ali im možemo zabraniti da naprave gnezdo na našem temenu. Gospod ne traži više od nas nego što je On učinio; i On je „**bio kušan u svemu kao i mi,**“ ali je uvek izabirao da kušanju kaže: „**Ne tražim volje svoje nego volju oca koji me je poslao**“ (Jovan 5,30). Kroz Njegovu milost, mi možemo neprestano izabirati da kažemo „**Ne**“ grešnom JA i njegovim zahtevima, ma kako uporni oni bili. To je ono dokle nas dovodi vera Novog Zaveta. „**Neprestano i razumno (inteligentno) posmatranje Hrista, onakvog kakav je On zaista, svakoga će preobraziti u savršenog hrišćanina; jer gledanjem bivamo preobraženi.**“ (Vagoner, „Hristos i Njegova pravednost,“ str. 5)

Neko može da upita: „**Znači li to da će Božji narod uspeli da pobedi samo poznate grehe, ili, pak, mora pobediti svaki greh, čak i onaj koji im je nepoznat?**“

Džons i Vagoner jasno su razumeli da Hristovo konačno pomirenje donosi Njegovom narodu potpunu pobedu nad svakim grehom, čak i nad onim nepoznatim. Dva najveća greha u istoriji su nepoznati gresi: „**Oče oprostí im jer ne znaju šta čine**“ (Luka 23,34) - tako se Isus molio za one koji su Ga razapinjali; strašan greh laodikijske mlakosti je stanje za koje Hristos kaže da ga crkva nije svesna (Otkr. 3,17). Gospod ne može uzeti greh u nebo, jer bi to skriveno seme ponovo izniklo i zagadilo svemir.

Na zasedanju Generalne konferencije 1893, Džons objašnjava jednostavno i praktično delo očišćenja Svetinje, koje Gospod ostvaruje u ovoj fazi svog rada:

Da razmotrimo ovo malo dublje. On je dao Sebe za naše grehe; ali On neće bez našeg pristanka ukloniti naše grehe, iako ih je nosio... To će biti moja odluka da li želim greh više nego Njega, nije li tako? (Sabor: 'Da'). Može li od sada postojati ma kakvo kolebanje u odricanju od svega onoga što Gospod naziva grehom? Hoćete li se odreći onoga na šta vam se ukaže kao na greh? Kad spazite greh, kažite: „Više želim da imam Hrista nego greh!“ i ostavite ga da ode. (Sabor:

'Amin!'). Recite: „Gospode, izabiram sada, odlučujem sa za Tebe, odričem se greha, jer sam našao nešto bolje.“ ...Koji, dakle, razlog još postoji da se obeshrabrimo zbog naših greha?

Neka braća su baš to učinila. Došli su ovde slobodni, ali Duh Božji im je pokazao nešto što ranije nisu znali. Božji Duh je išao dublje nego ikad i otkrio im stvari koje im nisu bile poznate; i umesto da zahvale Bogu i dozvole da to na šta im je ukazano bude uzeto od njih, oni počinju da se obeshrabruju. Oni se pitaju: „Šta sad da radim? Moji gresi su tako veliki...“

Ako vam Gospod pokaže grehe za koje niste znali ranije, to znači da On ide dublje i da će ići do dna; i kada nađe i poslednju nečistotu, ono što nije u skladu sa Njegovom voljom, kada je izvuče odande i pokaže nam je, a mi kažemo: „Više hoću da imam Gospoda nego greh,“ onda će delo biti završeno. Pečat živoga Boga moći će da bude stavljen na takav karakter (Sabor: 'Amin!').

Šta više želite da imate: puninu, savršenstvo Isusa Hrista, ili nešto manje od ovoga, plus nešto od vaših greha, koji su dobro sakriveni tako da ne znate za njih? Zar bi pečat Božji, koji je otisak Njegovog savršenog karaktera u nama, mogao da bude stavljen na nas, ako bi još uvek bilo greha u nama? On ne može udariti svoj pečat, otisak svog savršenog karaktera, osim ako vidi da je taj karakter ostvaren. Zato On mora da prodire duboko do skrivenih mesta za koja nismo nikada znali, jer ne poznajemo svoja srca...

On će očistiti srce i izvesti na videlo i poslednji dokaz greha. Dopustimo Mu da to učini, braćo, dopustimo Mu da nastavi svoje delo...

Ako bi Gospod uklonio naše grehe, a da ih prethodno nismo ni upoznali (grehe za koje nismo osvedočeni - prim. prev), kakvo dobro bi nam u tom slučaju, On učinio? To bi od nas učinilo mašine... Mi smo inteligentna oruđa, ne kao što su lopata ili grabulja... mi smo inteligentna oruđa. Gospod će nas upotrebiti samo ako postoji potpuna saglasnost naše volje.“ (Bilten GK, 1893, str. 404, 405)

O ovome govori apostol Pavle, kada kaže:

„A kamoli neće krv Hrista, koji Duhom Svetim sebe prinese bez krivice Bogu, očistiti savest našu od mrtvih dela, da služimo Bogu živome i istinome.“ (Jevrejima 9,14)

Elen Vajt zdušno podržava ovu ideju.

„Okolnosti su vam samo otkrile nove mane vašeg karaktera. Nije vam otkriveno ništa što već nije postojalo u vama.“ (RH, 6. avgust 1889)

„Njegovo oko... pretražuje svaku odaju uma, otkrivajući svaku skrivenu prevaru.“ (Da upoznam Njega, str. 290)

„Neotkrivene, nepoznate crte karaktera moraju izaći na videlo.“ (7. Sved. str. 210, 211)

„Bog otkriva njihove tajne grehe... moralne mehanizme njihovog srca.“ (4. Sved. str. 85)

„Na kraju velikog Dana pomirenja, crkva ostatka je potpuno svesna grešnosti svog života.“ (5. Sved. str. 472, 473)

„Delo koje se vrši u Svetilištu je model uklanjanja (čišćenja) onih greha iz srca koji su ranije bili nepoznati.“ (Patrijarsi i proroci, str. 201, 202, 357, 358)

„Razapinjanje Hrista je čovekov najdublji i najskriveniji greh.“ (Čežnja vekova, str. 58; RH, 12. jun 1980)

„Konačni sud će otkriti skriveni sadržaj uma nepokajanih grešnika.“ (RH, 10. novembar 1896)

Veza između ove istine i otkrivenja pravde Hristove, veoma je uska:

Hristos zauzima mesto i ima prirodu roda ljudskog. U Njemu su se našle sve slabosti. Tako da svaki čovek na kugli zemaljskoj koji se kuša, nalazi u Hristu pobedu nad svakim iskušenjem i oslobođenje od sile kušača. To je istina... (Džons, Bilten G.K, 1895, str. 324)

Da dozvolimo Vagoneru da objasni kako „pobeda nad svakim iskušenjem“ nikako ne znači „sveto telo“ ili „perfekcionizam“:

Međutim, ne stvarajte pogrešne predstave. Ne uobražavajte da ćemo jednog dana postati tako dobri da ćemo živeti nezavisno od Gospoda; ne pomišljajte da će ovo telo biti obraćeno. U protivnom, upašćete u ozbiljne neprilike (u zabunu) i u teške grehe. Da ne mislite da možete od raspadljivog učiniti neraspadljivo (1. Kor. 15). Ovo raspadljivo obući će se u neraspadljivo prilikom dolaska Gospodnjeg, nikako pre... Kada ljudi počnu da veruju da je njihovo telo sveto i da svi njihovi impulsi dolaze od Svetog Duha, oni počinju da mešaju svoju grešnu prirodu sa Duhom Božjim. Oni zamenjuju Boga njima samima, stavljajući se na Njegovo mesto, što predstavlja samu suštinu papstva. (Bilten GK 1901, str. 146)

Isus je živio svetim životom u telu (prirodi) jednakom grehu. Narod koji drži Njegove zapovesti imaće istu takvu veru. Vagoner nastavlja:

On je osudio greh u zemaljskom telu, pokazujući da može živeti svetim životom u grešnoj prirodi. Njegov savršeni život ispoljiće se u smrtnom telu i svi će to moći da vide u vreme sedam zala... Ako se ta sila (Hristovog života) ne bi ispoljila pre zaključenja milosti, to bi značilo da neće postojati oni koji će dati svedočanstvo svetu; neće biti nikoga ko bi mogao da svedoči ljudima ovoga sveta. Međutim, pre nego prestane milost, postojaće jedan narod, toliko savršen u Njemu, da će uprkos svom zemaljskom telu, živeti svetim životom. Živeće život bez greha u smrtnim telima, jer Onaj koji je pokazao da ima silu koja je iznad tela (da ima vlast nad telom), stanuje u njima. On sada živi bezgrešnim životom u njihovim grešnim telima, zdravim životom u smrtnim telima; to je nešto što će predstavljati neborivo svedočanstvo, dokaz koji se ne može osporiti. Tada će doći kraj. (Isto, str. 146, 147)

Da li ovo znači da će Božja deca koja pobede kao što je On pobedio, postati „mali hristosi,“ zauzimajući bogohulni stav u tim poslednjim danima? Ova podrugljiva tvrdnja nema opravdanje. Čak i ako su vesnici iz 1888 insistirali na tome da će Bog imati narod koji će „kopirati model,“ oni nikada nisu zagovarali to da će se pojedinci „izravnati“ s Njim. Hristos, kao večni Sin Božji, živio je i umro kao Žrtva za sve, što nikada neće biti ponovljeno u celoj večnosti. Međutim, iako jedan otkupljeni grešnik ne može podražavati „Njegov čin pravde“ koji je doveo u život sve ljude (Rimlj. 5,18), zar nijedan neće moći da ceni taj čin?

Jedan komad razbijenog ogledala koji je bez vrednosti, može biti očišćen i uglačan tako da zaslepljujuće odražava sunčevu svetlost. Ali, bilo bi smešno da kažemo da je komad ogledala isto što i sunce. Za Hristovu nevestu karakteristično je da je „čista (sjajna – drugi prevod) kao sunce“ (Pesma 6,10). To je, međutim, samo reflektovana svetlost čiji je izvor Hristos.

Važno pitanje glasi: Da li je moguće da taj komad ogledala bude očišćen i uglačan pre Hristovog dolaska? Da li je moguće da 144.000 takvih „parčadi“ bude uglašano, tako da svaki odražava jedinstveni lik Spasiteljevog karaktera, čineći tako jedan kolektivni dragulj u kojem će On „videti trud svoje duše i biti zadovoljan (biti oduševljen – drugi prevod)? Hoće li svaki komad biti očišćen? Ili će nastaviti da bude prljav i zagađen neprekidnim grešenjem?

Ako je Isus kušan u svemu kao i mi, „osim greha“ (ali bez greha, samo što nije počinio greh), hoće li biti moguće da, kada On završi svoje prvosveštениčko delo, Njegov narod prestane da greši, iako se još uvek nalazi u grešnom telu, imajući još uvek grešnu (telesnu) prirodu (pored one nove, duhovne prirode)? Ako je odgovor *DA*, onda ima izgleda da se Njegova nevesta pripremi. Ako odgovor glasi *NE*, u tom slučaju „svadba Jagnjetova“ ne može nastupiti, a drugi dolazak prestaje da bude realna nada. Evo kako su nada i ohrabrenje izraženi u poruci iz 1888:

Neko mora sačinjavati ovo carstvo Božje. Hoćemo li to biti mi, ili nećemo – to zavisi od našeg izbora. Mi možemo činiti kako želimo, ali ono (carstvo Božje) će se ostvariti. Postojaće narod

sačinjen od predstavnika svakog roda, naroda, belih, crnih, žutih, siromašnih (njih najviše) i bogatih, nekolicine velikih ljudi, najviše onih malih, ljudi odasvud sa planete; i svi će oni govoriti istu stvar u isto vreme, ispoljavajući Hristove karakteristike. To će se ispuniti. Ako verujemo i znamo da to treba da se desi, onda i može. (Vagoner, Bilten GK, 1901, str. 149)

Kada Bog da svetu ovo svedočanstvo o Svojoj sili koja u potpunom smislu spasava grešna bića, kako bi ona živela savršenim životom u jednom grešnom telu, onda će nas On osloboditi naših telesnih slabosti i stvoriti nam jednu bolju sredinu (novo telo) u kojoj ćemo živeti. Međutim, pre toga, ovo čudo treba da bude ostvareno u grešnim ljudima, ne samo u ličnosti Isusa Hrista, već u Isusu Hristu umnoženom u hiljadama Njegovih sledbenika. Dakle, Hristov savršeni život biće predstavljen svetu, ne samo u nekoliko izolovanih (usamljenih) slučajeva, već u celokupnom crkvenom telu i to će biti završno delo koje će, ili spasti, ili osuditi ljude. (Isto, str. 406)

Elen Vajt je saglasna sa ovom ohrabrujućom idejom. Zapazite njen komentar u „Hristovim očiglednim poukama“:

Mrak koji pokriva ovaj svet poput mrtvačkog pokrova je mrak pogrešne predstave o Bogu... U to vreme treba da se objavi jedna poruka upućena od samog Boga, poruka koja je spasonosna u svojoj sili i koja svojim uticajem treba da prosvetljuje ljude. Ljude treba upoznati sa Božjim karakterom...

Oni koji čekaju na dolazak Spasitelja, prikazanog u ovoj paraboli Ženikom, treba da kažu ljudima: „Evo Boga vašega!“ Poslednji zraci milosrđa, poslednja poruka milosti koju treba objaviti svetu, predstavlja otkrivenje Njegovog karaktera punog ljubavi. Božja deca treba da pokažu Njegovu slavu. Svojim životom i karakterom oni treba da otkriju šta je sve milost Božja učinila za njih. Blistave zrake Sunca pravde treba odsjajivati u dobrim delima – u rečima istine i svetim postupcima. (str. 415, 416)

Ideja o Ženiku široko je rasprostranjena u predstavama Božjeg naroda koji čeka Hristov dolazak. Pravedna dela svetih predstavljaju „**beli lan**“ (u našem prev: „belu svilu“), u koju je obučena žena Jagnjetova (Otkr. 19, 7.8). Božji narod postaje poslušan Njegovom zakonu i to dobrovoljno i sa radošću. U ovoj pobedi ima nešto osobito u eshatološkom smislu, što se odnosi na poslednju generaciju. Ovo nije zato što je Gospod zabranio drugim generacijama da dostignu „**visinu mere rasta Hristova,**“ već stoga što nijedna druga generacija nije do sada došla u stanje opisano u Otkrivenju, gde se govori o Hristovoj nevesti: „**I žena njegova pripremila se.**“

Postoji velika razlika između neveste na dan venčanja i devojčice u vrtiću. Obe su ljudska bića i obe su ženskoga roda. Ali jedna, da pozajmimo reči apostola Pavla, nije više malo dete (vidi Efescima 4). Ona je dostigla „visinu mere rasta“ svog Zaručnika, u smislu da je potpuno spremna da stoji pored Njega u pogledu **naklonosti i rasuđivanja**. Ona može da sarađuje s Njim, ostvarujući Njegove zamisli i ciljeve. Ona se nikada neće izravnati sa Njim, ali će, za razliku od devojčice iz vrtića, napokon moći da Ga upozna i ceni.

Nije li Gospod stvorio čoveka i ženu i tako podelio sa nama tajnu ljubavi s ciljem da nas pouči tajni svoje eshatološke namere sa onima koji shvataju i cene Njegovu veliku žrtvu? Kada se Njegova žena pripravi, On će doći da je uzme. Ženik kaže: „**Uzeću vas k sebi da i vi budete gde sam ja.**“ Postojaće jedna, u određenom smislu, uzajamna ljubav i simpatija, jedno istinsko sjedinjenje sa Hristom. To je bio pravi cilj vesti iz 1888.

Istinsko hrišćansko savršenstvo jeste razvijanje vere u srcima pripadnika naroda Božjeg, do tačke u kojoj će devojčica iz vrtića dorasti do Onoga „**koji je glava, Hristos**“ (Efes. 4,15). U svakoj generaciji postojali su oni za koje se moglo reći da su pobedili, u smislu što su savladali svoje „JA“ i odražavali lik Hristovog karaktera. Enoh i Ilija su takvi primeri. Ali ovih nekoliko pojedinaca nisu bili suočeni sa potpunim spektrom iskušenja koja će podneti Božji narod u poslednjim događajima. Poslednja generacija će na jedan naročit način okusiti iz čaše iz koje je Hristos pio i biće krštena Njegovim kršten-

jem.

Od knjige Postanja, do Otkrivenja, Biblija je jedna dirljiva priča o ljubavi sa tragičnim zapletom u prva tri poglavlja i srećnim razrešenjem u poslednja četiri. Pobjeda je zadobijena Hristovom žrtvom i sve što Njegov narod treba da čini, jeste da ima poverenje u to divno delo svoga Gospoda.

Kako to da nijedna druga generacija nije uspela da se pripremi za svadbu Jagnjetovu? Svakako ne zato što je Gospod postavio nekakvu zabranu ili ograničenje, kao što niko ne sprečava devojčicu iz vrtića da postane nevesta. Proročanstvo pokazuje da će naročito delo Velikog Prvosveštenika u Svetinji nad svetinjama, učiniti da nevesta uzraste i pripremi se: **„Do 2300 dana i noći i onda će se svetinja očistiti“** (Danilo 8,14). U simboličnom Danu pomirenja događalo se nešto specifično (stvarno, nesimbolično). Gospod kaže: **„Jer u taj dan biće očišćenje za vas, da se očistite; bićete očišćeni od svih greha svojih pred Gospodom“** (3. Mojs. 16,30). Isto tako, na (nesimbolični) Dan pomirenja, Veliki Prvosveštenik **„očistiće sinove Levijeve i pretopiće ih“** kao zlato i srebro i **„oni će prinostiti Gospodu prinose u pravdi“** (Mal. 3,3). To će biti darovi (prinosti) slobodni od svakog sebičnog motiva, što predstavlja suštinu greha. Prava nevesta se ne udaje zato što želi besplatan obrok. Ona voli svog izabranika i zainteresovana je za njega.

Međutim, danas je crkva više nalik na devojčicu koja očekuje gozbu, nego na nevestu koja očekuje svadbu. Mnogi vernici iščekuju i mole se za nagradu, misleći na đakonije i kolače. Najviše njih je zainteresovano za luksuz (raskoš) i lepote Novog Jerusalima, a ne za ujedinjenje sa Hristom. Iz ovog razloga se „krst“ tako malo nosi. Malo je njih koji interes nalaze u časti i rehabilitaciji Jagnjeta. Tema naših pesama je i dalje: „Zvezde u kruni mojoj.“ Međutim suviše retko mislimo na Njegovu krunu.

Jedno ozbiljno interesovanje za Hrista i Njegovu čast predstavlja srž izlaganja poruke iz 1888. Evo jednog primera veličanstvene ideje, retko pominjane u našoj literaturi:

Videli smo kako su mali rog, čovek bezakonja, tajna bezakonja – ustanovili svoje sveštenstvo... umesto onog pravog, nebeskog. U takvom sistemu sveštenstva i služenju tajni bezakonja, grešnik ispoveda svoje grehe pred sveštenikom i nastavlja da greši. Naravno da u takvom sveštenstvu nema sile ni za šta drugo nego da ti dopusti da nastaviš sa svojim gresima, čak i pošto si priznao svoj greh. Međutim, ma koliko žalosno zvučalo pitanje, zar nije istina da i oni koji ne pripadaju tajni bezakonja, već veruju u Isusa i Njegovo delo pomirenja, čine isto to kad ispovedaju svoje grehe, a zatim nastavljaju da greše? Da li je to ispravno u očima našeg Velikog Prvosveštenika, u odnosu na Njegovu žrtvu i Njegovo blagosloveno delo pomirenja? (A.T. Džons, „Otvoreni put do hrišćanskog savršenstva,“ str. 121, 122)

Ljubav za Hrista, interes za Njega i Njegovu slavu – imajući ovo u vidu da li je moguće da još u ovom životu uteknemo od preokupiranosti sobom i sopstvenim spasenjem? Hoćemo li uspeti da pravilno sagledamo **„savršenu ljubav“** koja **„izgoni strah“**? Proročanstvo kaže da hoćemo. *Zaharija 12,10.* kaže da će doći vreme kada će Božji narod odvratiti svoje oči od problema i briga za ličnu sigurnost i početi da misli na Isusa. **„I obratiće pogled svoj na Mene kojega probodoše; i plakaće za Njim gorko, kao što se plače za dragim i bliskim prijateljem“** (prevod Septuaginte).

Crkva ostatka je mlaka zbog svojih sebičnih motiva. Postoji, međutim, jedan uzvišeniji motiv: **„Jer ljubav Božja nagoni nas“** (2. Kor. 5,14).

Džons i Vagoner razumeli su ovo. To je bio važan deo njihove poruke. Džons nastavlja:

Da li je ispravno da Njega, Njegovu žrtvu i Njegovo delo stavljamo u isti rang sa „tajnom bezakonja“ i da kažemo da u Njemu i Njegovom delu nema nikakve veće sile nego što je ona koju ima „tajna bezakonja“? Neka bi Gospod danas, bez odlaganja, oprostio Svojoj crkvi i Svom narodu što su omalovažavali i do te mere unizili našeg Prvosveštenika, Njegovu izuzetnu žrtvu i Njegovo slavno delo.“ (Isto, str. 122)

Kada budemo razumeli šta znači interes za Njega i Njegovu čast, videćemo novu dimenziju dobro

poznatog stiha: **„Bojte se Boga i podajte Mu slavu, jer dođe čas suda Njegova“ (Otkr. 14,7).** S obzirom da je **„mrak koji... pokriva ovaj svet... mrak pogrešne predstave o Bogu,“** Božji narod će **„upoznati ljude sa Božjim karakterom... govoreći: ‘Evo Boga vašega!’ “** (Hristove očigledne pouke, str. 415). Tako će odati slavu Njegovom imenu u dan suda Njegovog (vidi Otkr. 14,7).

Mnogi smo koji otkrivamo jednu grešnu, sebičnu motivaciju kada se stalno molimo: *„Gospode, blagoslovi mene i moje i ne zaboravi me kada dođeš u svom carstvu. I blagoslovi i misionare kako bi završili svoj posao, da možemo ići kući, u slavu.“* Zaista je vreme da naučimo jednu novu molitvu - onu za čast Isusovu.

Reći da je nemoguće da poslušamo zakon Božji i da će Hristova pripisana pravda pokriti naše neprekidno grešenje, da će nam poslužiti kao dobar izgovor – to je antinomizam²⁹. **„Nismo dužni telu, da po telu živimo“ (Rimlj. 8,12),** jer to neće doneti čast našem Spasitelju. U trenutku suptilnog, prevejanog i neočekivanog iskušenja koje je bilo gotovo nemoguće kontrolisati, Josif je rekao „NE.“ On je odbio, kazavši: **„Kako bih učinio tako grdno zlo i Bogu zgrešio?“** (1. Mojs. 39,8.9). On je ukazao čast Gospodu, koji je umro za njega. Kakva bi to tragedija bila da se brinuo za svoje zemaljsko, grešno telo, rekavši sebi: „Ne mogu baš sve to da pobedim... Ovo je prejako iskušenje. Nemoguće je da poslušam... Neophodno je da me za ovaj greh pokrije Hristova pravda.“

Važno pitanje poslednjeg vremena nije spasenje naših sirotih duša, već Hristova čast. Anđeoski poziv glasi: **„Bojte se Boga i podajte Mu slavu.“** Proba za Božji narod pre prestanka milosti, biće žig zveri – test koji nikada nije viđen u istoriji, teži nego što su to bile patnje mučenika. Biće to sotonino remek delo, usavršavano tokom šest hiljada godina dugog eksperimentisanja sa Božjim narodom. Iskušenje će biti lukavo postavljeno, tako da prodre do dubine naše duše, kako bi nas, ako bude moguće, razvejalo sa posledenjim talasom bezakonja. Jedan tako presudan test traži odlučnu pripremu!

U međuvremenu, iako treba da se protivimo sotoninim ciničnim optužbama – da je nemoguće da sinovi i kćeri Adamove drže zakon Božji – budimo u potpunosti svesni da smo po prirodi grešna, pala bića i da neprekidno imamo potrebu za Spasiteljem (pročitaj 1. Jov. 2,1). Sveti Duh stalno predočava srcu pokajanog grešnika ovu dobru vest.

Često bi trebalo da padamo pred Isusove noge i da plaćemo zbog naših poraza i grešaka, ali ne treba da budemo obeshrabreni. Čak i ako smo poraženi od strane neprijatelja, to ne znači da smo odbačeni niti zaboravljeni od Boga. (E.G. Vajt, Put Hristu, str. 64)

Isus ljubi svoju decu čak i onda kada greše... Kada oni čine sve što mogu, obraćajući se Bogu za pomoć, budite sigurni da će takva služba biti primljena, čak i ako je nesavršena. Isus je savršen. Hristova pravda im se pripisuje, a On kaže: „Skinite sa njega te prljave haljine i obucite mu svečane, nove haljine.“ Isus nadomešta naše nedostatke. (Pismo 17, 1891)

Ako neko ko svakodnevno održava vezu sa Bogom, izgubi put, ako za trenutak okrene oči od Isusa, to ne znači da on greši svojevolejno, jer kada takva osoba sagleda svoje greške, ona se okreće i upravlja svoj pogled ponovo na Isusa. Činjenica da je ova duša sagrešila, ne čini je manje dragocenom za Božje srce. (RH, 12. maj 1896)

Ako upadnete u greške i budete uvučeni u greh, ne mislite da se više ne možete moliti. Tražite Gospoda sa još većom revnošću. (Naš uzvišeni poziv, str. 49)

U nastavku, evo jednog odlomka koji istrgnut iz konteksta može izgledati kao da podržava sotonine optužbe da je nemoguće držati Božji zakon:

„Kad verom u Isusa, čovek čini sve što je u njegovoj moći da čini i traži (pokazuje htenje) da sledi put Gospodnji u poslušnosti prema Deset zapovesti, tada mu se Hristova pravda pripisuje kako bi pokrila bezakonje duše koja se kaje i sluša.“ (Fundamentals of Christian Education, str. 135)

Da pogledamo sada kontekst. Čitamo dalje na istoj stranici:

²⁹ Načelo nepriznavanja bilo kakvih utvrđenih zakona.

„Na krstu Golgote možemo videti koliko je koštalo Božjeg Sina da donese spasenje palom čovečanstvu. Kao što je žrtva u korist čoveka bila savršena, isto tako savršena i potpuna treba da bude čovekova obnova iz stanja oskrnavljenosti grehom...

S gresima se treba suočiti i pobediti ih. Zle crte karaktera, nasleđene ili stečene (razvijene), treba jednu po jednu (redom) upoređivati sa velikim merilom pravde. U svetlosti Božje Reči, s njima (gresima) se treba hrabro suočiti i u Hristovoj sili ih pobediti.“ (Isto, 135, 136)

Elen Vajt ne zastupa nekakav prevejani antinomizam koji tvrdi da je nemoguće odoleti žigu zveri (sotona želi da nas natera da tako verujemo). „**Ako ko sagreši, imamo zastupnika**“ (1. Jov. 2,1). Kroz večnost ćemo imati Spasitelja, ali nadahnuće nam kaže da nećemo zauvek imati i posrednika, tj. advokata (vidi Velika borba, str. 425).

Priprema jednog naroda da se suoči sa žigom zveri jeste posao Hrista kao Prvosveštenika u delu konačnog pomirenja.

Ovo je Elen Vajt razumela još u prvim danima adventnog pokreta:

Kada se okončalo Hristovo delo u Svetinji i kada je prešao u Svetinju nad svetinjama... On je poslao jednog drugog moćnog anđela sa trećom porukom svetu... Ova vest treba da opomene Božju decu, ukazujući im na vreme iskušenja i nevolje koja ih čeka. Anđeo je rekao: „Oni će se suočiti lice u lice sa zveri i njenom ikonom...“ Misli svih onih koji prihvataju ovu vest upravljene su na Svetinju nad svetinjama, gde Isus stoji ispred kovčega vršeći poslednje posredovanje za one koji još uvek uživaju milost, kao i za one koji su iz neznanja prestupali Božji zakon. (Rani spisi, str. 254)

Opravdanje verom u svetlosti Hristove završne posredničke službe u Svetinji nad svetinjama, jeste sredstvo pomoću kojeg Gospod priprema svoj narod za susret sa žigom zveri. U ovome je težina poruke 1888; to će biti predmet poslednjeg poglavlja ove knjige.

9. ZAŠTO JE LAKO BITI SPASEN I TEŠKO BITI IZGUBLJEN – ILI JE OBRNUTO?

Oko onoga što je Isus izrekao ne bi trebalo da bude diskusije. Vera u Njega podrazumeva da se Njegove tvrdnje uzimaju kao istinite.

Međutim, ako postoji išta što je On izgovorio, a što izaziva toliko mnogo pitanja u glavama hrišćana, onda je to tvrdnja da je lako biti spasen i teško biti izgubljen:

Hodite k meni svi koji ste umorni i natovareni i ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram moj na sebe i naučite se od mene... jer je jaram moj blag i breme je moje lako. (Mat. 11,28-30)

Čini se da je ljudska priroda sklona ubeđenju da je Njegov jaram težak. Mnogi ljudi misle da je biti pravi hrišćanin jedan težak i zamoran posao, jedno herojsko ostvarenje, za koje samo nekolicina izabranih može gajiti nadu da će ga privesti kraju. Naravno da takva predstava obeshrabruje svakoga ko iskreno želi da postane Isusov sledbenik.

Ovaj Isusov iskaz je samo polovina naslova našeg poglavlja. Onu drugu polovinu smo izveli direktno iz Isusovih reči koje je preneo apostol Pavle prilikom prvog susreta sa Gospodom, na putu za Damask. Pavle pripoveda caru Agripi ovaj događaj iz svog života:

U podne, care, videh na putu s neba svetlost veću od sijanja sunčanoga, koja obasja mene i one što idahu sa mnom. A kad mi svi padosmo na zemlju, čuh glas gde govori meni i kazuje jevrejskim jezikom: Savle! Savle! Zašto me gonoš? Teško ti je protivu bodila praćati se. A ja rekoh: ko si ti Gospode? A on reče: ja sam Isus, kojega ti goniš. (Dela 26,13-15)

Savle iz Tarsa imao je borbu sa sopstvenom savešću. Sveti Duh neprekidno je unosio u njegovu dušu svedočanstvo o grehu. Da bi nastavio sa svojom nerazumnom kampanjom protiv Isusovih sledbenika, Savle je morao da poništi i uguši sva ta osvedočenja i podsticaje Svetoga Duha. To je bio težak posao koji ga je mogao dovesti do ozbiljnih emocionalnih i fizičkih poremećaja. Gospod ga je toliko ljubio da ga je sprečio da se uništi kroz nepokajanje koje se nastavljalalo. Međutim, kada je Savle postao Pavle, on više nije zaboravljao lekciju. Od tog trenutka stalno je propovedao da je lako biti spasen i teško biti izgubljen. On je objavljivao „**Radosnu vest.**“

Tako je kao što Isus kaže: ***Njegov jaram je lak***, a opirati se Njegovom spasenju je teško. To je smisao „*pravde kroz veru*“, a vesnici iz 1888 su shvatili učenje Isusovo i Pavlovo. U ovome je još jedna osobenost njihove vesti, koja se danas retko pominje.

Evo jednog Pavlovog odlomka, na primer, koji je naizgled dvosmislen:

Velim pak: po duhu hodite, i želja telesnih ne izvršujte. Jer telo hoće protiv duha, a duh protiv tela; a ovo se protivi jedno drugome, da ne činite ono što hoćete. (Gal. 5,16.17)

Ovi stihovi se mogu razumeti na dva načina:

1) Zlo na koje nas telo (telesna priroda) nagoni da ga činimo, toliko je jako da je i Sveti Duh nemoćan, pa dakle, ne možemo činiti ono (dobro) što hoćemo da činimo.

2) Dobro na koje nas Sveti Duh nagoni, postaje tako moćna motivišuća sila, da telo gubi kontrolu nad nama, a vernik koji je u Hristu, **ne može** činiti ono (zlo), na šta ga podstiče telesna priroda.

Varijanta 1 je loša vest. Dokle god imaš grešnu prirodu, to jest, dokle god si „u telu,“ osuđen si na neprekidne poraze. To veruje najveći broj iskrenih hrišćana. Svakodnevno iskustvo utvrđuje ovakvu veru, pa taj soj ljudi zaključuje da je telo svemoćno. Iskvaren apetit, zabranjena seksualnost, čulnost, oholost, zavist, mržnja, droge, alkohol, materijalizam, stalno pobeđuju Svetog Duha, a čovek je uvek žrtva. Sigurno je da Spasiteljevo srce saoseća sa ovakvim hrišćanima. On zna koliko je puta jastuk bio

vlažan od suza dok su se ove nesrećne duše prisećale poraza doživljenih u toku dana.

Sa druge strane, varijanta (2) pokazuje se kao najbolja vest koju smo mogli da zamislimo. Sveti Duh je taj koji čini „delo“ i „napor.“ Iako smo oduvek mislili da mi treba da se trudimo, to je, eto, po apostolu Pavlu, posao Trećeg Lica Božanstva – Svetog Duha. On je moćniji od tela. On se svake sekunde našeg života bori protiv podsticaja naše telesne prirode i kada dobije naš pristanak, On tu staru grešnu prirodu u potpunosti pobeđuje. Sveti Duh, u stvari, provodi sa nama lično toliko vremena u toj neprekidnoj borbi sa grehom, kao da smo mi jedino biće na zemlji. Njegova borba protiv naše grešne prirode je delo koje traje 24 sata dnevno, sedam dana u sedmici.

Koja je od ove dve varijante prava?

Vest iz 1888. godine bez ustezanja kaže da je ispravna varijanta i radosna vest, ona druga, jer je u skladu sa ranije pomenutim Isusovom rečima. Isus je znao da je nošenje Njegovog tereta posao Svetoga Duha, kada je izjavio kako je Njegovo „breme“ lako. Džons je razumeo Pavlovu nameru:

Kad je neko obraćen, dakle stavljen pod silu (doveden u pokornost sili) Svetog Duha, on nije tako oslobođen od zemaljskog tela (niže telesne prirode) da bi sasvim bio odvojen od njega i njegovih sklonosti i želja... Ne! Ista grešna, izopačena (degenerisana) priroda još uvek postoji... Ali joj čovek više nije potčinjen. On je izbavljen iz ropstva u kojem ga je ona držala svojim sklonostima i požudama (željama) i sada se pokorava Svetom Duhu. On je pod vlašću jedne sile koja naše telo osvaja, potčinjava, razapinje i drži pod kontrolom... Telo je tako, preko Duha, dovedeno pod vlast sile Božje; svo zlo je u korenu uništeno i na taj način onemogućeno da se pojavi u životu...

Isus je došao u svet i za svoje sedište uzeo zemaljsko telo, ono u kojem se nalazi čovek. On se odupro telu onakvom kakvo je ono bilo, sa svim njegovim sklonostima i željama, i božanskom silom DOBIJENOM KROZ VERU, „osudio greh u telu,“ donoseći ljudskom rodu tu božansku veru koja omogućuje dobijanje božanske snage za oslobođenje čoveka od sile telesne prirode i vlasti zakona greha pod kojim se ovaj nalazi, dajući mu potpunu vlast nad telom, takvim kakvo ono jeste. (RH, 18. septembar 1900)

Šta je jače? Greh ili milost? Pavle kaže: ...***Gde se umnoži greh, onde se još većma umnoži blagodat, da kao što carova greh za smrt (dajući smrt - drugi prevodi), tako i blagodat da caruje pravdom (dajući pravdu - rumunski) (Rimljanima 5,20.21).*** Ovo je bilo teško verovati. Koliko smo puta zaključili da je televizor jači od molitvenog časa! Često vidimo kako je privlačnost sveta tako veliko iskušenje, da u poređenju sa njom delovanje Svetog Duha izgleda tako slabo. Ako je tako, onda nešto nije jasno. **To znači da nismo razumeli Jevanđelje.**

Vratimo se na poruku 1888 da čujemo i ostale dobre vesti.

Kad caruje milost onda je lakše da činimo dobro nego zlo. Ovde imamo poređenje: kao što je carovao greh, da caruje i blagodat. Dok je vladao greh, vladao je nasuprot blagodati; on je uništavao svu silu Božje milosti; (sada nastupa ono „bodilo“ koje je Savle pokušavao da odgurne) ali kada je sila greha uništena, a blagodat caruje, ona vlada nasuprot grehu i uništava svu njegovu silu. Dakle, ispravno je reći da je pod vlašću milosti lakše činiti dobro nego zlo, kao što je ispravno reći da je pod vlašću greha lakše činiti zlo nego dobro. (A.T. Džons, RH, 25. jul 1899)

Ne može se prenatglasiti da je pod vlašću milosti isto tako lako da činimo dobro, kao što je pod vlašću greha lako da činimo zlo. Neophodno je da bude tako; jer ako u blagodati nema više sile nego u grehu, onda spasenje od greha ne može da postoji... Spasenje od greha zavisi, sasvim sigurno, od postojanja jedne više sile koja postoji u milosti, nego što je ona u grehu. I zato što je sila milosti veća nego sila greha, dokle god ova prva caruje, biće isto tako lako da činimo dobro, kao što je bilo lako da činimo zlo u odsustvu milosti...

Najveća čovekova teškoća oduvek je bila da čini dobro. To je zato što je čovek rob jedne sile – sile greha – koja ima potpunu upravu (vlast, nadležstvo) nad njim. I sve dok ova sila vlada nad njim, nije teško, već nemoguće da čovek čini dobro za koje zna i hoće da ga čini. Međutim, kada

jedna sila, viša nego što je sila greha, preuzme vlast, nije li dovoljno jasno da će tada biti isto tako lako da izvršavamo volju te sile, kao što je bio slučaj sa onom prethodnom silom?

Milost, međutim, nije samo moćnija od greha... Ova vest, ma koliko dobra bila, nije sve... U milosti ima mnogo više sile nego u grehu. „Jer gde se umnoži greh onde se još većma umnoži blagodat“... Neka niko ne pokušava da služi Bogu sa ma čim što je manje od ove uvek prisutne i žive Božje sile, koja od čoveka čini jedno novo stvorenje; ni sa čim što je manje od ove preobilne blagodati koja je osudila greh u telu i caruje kroz pravdu (u pravdi), dajući večni život kroz Isusa Hrista, našega Gospoda. Tada će se služba Bogu pokazati u jednom zaista novom životu; videćemo da je „Jaram Njegov blag“ i da je „breme Njegovo lako.“ Ovakva služba će biti prava, neopisiva radost, puna slave. (Isto, 1. septembar 1896)

Kao i obično, Vagoner se potpuno slaže:

Nanovo rođenje u potpunosti zamenjuje ono prvo. „Ako je ko u Hristu nova je tvar (stvorenje - drugi prevod); staro prođe, gle sve novo postade. Ali je sve od Boga“ (2. Korinćanima: 5,17.18). Onaj koji izabira Boga za svoje nasleđe, poseduje silu koja u njemu ostvaruje pravdu i koja je mnogo veća od sile nasleđenih sklonosti ka zlu, kao što je naš nebeski Otac uzvišeniji od naših zemaljskih roditelja. (Večni zavet, str. 66)

Kontekst ovog Vagonerovog razmišljanja je 2. Korinćanima 5, gde se kaže: **„Jer ljubav Božja nagoni nas (motivise nas)“** (14. stih). **„Nagoniti,“** kao suprotnost pojmu sprečiti, znači **„podsticati.“**

Kao ilustraciju, zamislite sebe da ste vaskrsli sluga koji pripada nekom davno prošlom vremenu, kada nije bilo automobila. Vaš gospodar ima jedan ogroman kadilak, parkiran u podnožju brda i zapoveda vam: **„Uzmi moj kadilak i popni se na vrh brda.“** Prihvatate se posla onako kako najbolje znate - gurajući; upinjući se iz petnih žila, uspele ste da ga pomerite nekoliko centimetara; stavljate kamen pod točak da sačuvate osvojeni teren. Zadihano se pitate kako ćete uspeti da doterate auto na vrh brda. (Nema potrebe da kažem kako mnogi hrišćani zamišljaju da priprema za drugi Hristov dolazak zahteva upravo ovakvu vrstu napora.)

Pretpostavimo sada kako vam neko prilazi i kaže da uđete u kola i okrenete ključ koji se tamo nalazi. Čujete kako nešto bruji ispod haube i pitate se šta će sada biti, a prijatelj vam kaže da pomerite polugu u položaj D³⁰. Zatim dodaje: **„Vidiš onu papuču (pedalu) na podu? Pritisni je.“** I kadilak je ubrzo na vrhu brda.

Hrišćanski život se čini toliko težak samo zbog patetičnog neznanja pravog i čistog Hristovog Jevanđelja. Hristova ljubav koja nagoni, predstavlja jedan snažan motor koji planine pretvara u doline: **...“Ne silom ni krepošću nego Duhom mojim, veli Gospod nad vojskama. Šta si ti, goro velika, pred Zorovaveljem? Ravnica (On će te pretvoriti u ravnicu – rumunski prevod) (Zaharija 4,6.7).**

Da bi preobrazio strme serpentine u ravnicu, moraš imati motor sa bar osam cilindara u obliku slova „V.“ To je upravo ono što za nas čini razumevanje krsta:

„Jer ljubav Božja nagoni nas kad mislimo ovo: ako jedan umre za sve, to dakle svi umreše. Hristos za sve umre, da oni koji žive ne žive više sebi, nego Onome koji za njih umre i vaskrse.“ (2. Korinćanima 5, 14.15)

Da analiziramo ono što je ovde rečeno:

- 1) Da Onaj Jedan nije umro za nas, danas bi svi bili mrtvi.
- 2) Bilo da smo hrišćani ili neznabošci, bilo da poznajemo svoje obaveze prema Njemu ili ne, sve što imamo ili jesmo, dugujemo Njegovoj žrtvi. Hristos je kupio svet svojom krvlju.

„Čak i ovozemaljski život imamo samo zahvaljujući Hristovoj smrti. Ranama svog mučenog i šibanog tela, On je iskupio hleb koji jedemo. Voda koju pijemo otkupljena je Njegovom krvlju, za

³⁰ Drive – položaj automatskog menjača, koji omogućuje da auto krene.

nas prolivenom. Uzimajući svoju svakodnevnu hranu, svako od nas – bio on vernik ili nevernik - hrani se telom i krvlju Hristovom. Krst Golgote otisnut je na svakom hlebu, njegov odblesak se može videti na vodi svakog izvora.” (Elen G. Vajt, Čežnja vekova, str. 660)

3) Ako samo veruješ u ovo, otkrićeš, kaže apostol Pavle, da je nemoguće živeti sebičnim životom. Ljubav koja tera (primorava – buk. prev.) odmah stupa u akciju i postaje neizbežno da živimo za Onoga „koji za nas umre i vaskrse” („**Da... ne žive...**” - vidi 2. Korinćanima 5,15 - na grčkom jeziku ne podrazumeva ono što sadrže naši uobičajeni pokliči: „*da budem verniji*”, „*da urednije plaćam desetak*”, „*da bolje držim subotu*”, „*da bolje proučavam pouku*”. Suština je u tome da ćemo otkriti **da je nemoguće služiti Bogu bez oduševljenja, kada ste jednom razumeli i prihvatili pravo začenje Isusovog krsta**).

Ovaj koncept po kojem je lako da budeš spasen a teško da budeš izgubljen, prožima celokupnu Pavlovu teologiju.

Evo jednog odlomka:

Ili ne mariš za bogatstvo Njegove dobrote i krotosti (trpeljivosti, blagosti, tolerancije - u drugim prevodima) i dugog strpljenja, ne znajući da te dobrota Božja na pokajanje navodi. (Rimljanima 2,4)

Prema Pavlovoj ideji Bog preuzima inicijativu. On ne stoji po strani, kako to mnogi zamišljaju, sa prekrštenim rukama u ravnodušnoj nezaineresovanosti, dok se mi borimo u svom stanju izgubljenosti. On ne kaže: „*Pa dobro, Ja sam se za tebe žrtvovao pre dve hiljade godina, učinio sam svoj deo. Sada je na tebe red. Treba da preuzmeš inicijativu. Ako hoćeš da dođeš, dođi; a ako ti se čini teško, nemaš izbora nego da činiš ono što se od tebe traži, da bi bio hrišćanin. Naći će se neko ko će uzeti tvoju krunu.*” Koliki milioni ljudi ovako misle o Bogu? Dok oni stidljivi i nepoverljivi kažu: „*Ima Bog dovoljno ljudi spremnih da mi uzmu krunu. On nema potrebe za mnom i nisam siguran da me želi.*”

Kao suprotnost ovome, Vagoner predstavlja Božju ljubav kao onu koja je zainteresovana i istrajna u slučaju svakog čoveka. Evo jednoga od njegovih značajnih evanđeoskih nastupa:

Ne treba da ispravljamo Pismo govoreći da dobrota Božja teži („može” u uslovnom smislu – prim. prev.) da dovede ljude u pokajanje. Biblija kaže da ona VODI ljude u pokajanje i mi treba da budemo sigurni i uvereni u to. Svaki je čovek doveden u pokajanje isto tako sigurno kao što je Bog dobar. (Znaci vremena, 21. novembar 1895)

Kada se molimo za nekog ko nam je drag, nekog prijatelja ili suseda, da se obrati Bogu, ne činimo to kao da želimo da probudimo Boga iz sna ili da Ga ubedimo da učini nešto što On ne želi! Božja dobrota već deluje, vodeći čoveka na pokajanje. Nevolja je u tome što *mnogo puta upravo mi ometamo ono što On već pokušava da učini! Mi remetimo pravi odgovor na našu molitvu, jer nismo razumeli dobrotu, trpeljivost i dugo strpljenje Božje u njihovoj pravoj veličini.*

Čitamo dalje Vagonera:

Ne pokaju se svi! Zašto? Jer ne mare (omalovažavaju, obescenjaju) za bogatstvo dobrote, trpljenja i dugog podnošenja Božjeg i odvajaju se od milostivog Božjeg vođstva. Oni, međutim, koji se ne suprotstavljaju Gospodu biće sigurno dovedeni do pokajanja i spasenja. (Isto)

Ovo zvuči revolucionarno za mnoge drage duše koje kažu: „Znate, nisam siguran da se mogu složiti sa tim! Meni se čini da, ako jedan grešnik hoće da se spase, onda mora imati inicijativu i mora da se bori, mučeci se. Treba da učini nešto da bi bio spasen.” Ali, gore je rečeno nešto suprotno. **Ako neko prestane da se opire, biće spasen!**

Ma koliko zvučalo revolucionarno, ovo je dobra vest Jevanđelja. Ona se zasniva na aktivnoj i istrajnoj Božjoj ljubavi. Elen Vajt kaže isto u „*Put Hristu*”, str. 27:

Kada Hristos skrene njihovu pažnju na Sebe i na krst, kad uvide da su Ga razapeli njihovi gresi... oni počinju da shvataju ponešto o Hristovoj pravdi... Grešnik može da se suprotstavi toj ljubavi, može odbiti da bude privučen Hristu, ali ako se ne opire, Hristos će ga privući k Sebi. Upoznavanje sa planom spasenja (razumevanje plana spasenja – dr. prev.) dovešće ga do podnožja krsta i tu će se iskreno kajati za svoje grehe koji su prouzrokovali tolike patnje Sina Božjeg.

Kada ste jednom razumeli ovu tajnu aktivne i istrajne Božje ljubavi, radosna vest počinje da iskri sa svake stranice Biblije. Zapamtite ove lepe misli iz Pavlovih spisa:

A pre dolaska bismo pod zakonom čuvani i zatvoreni za veru koja se htela pokazati. Tako nam zakon bi čuvar do Hrista, da se verom opravdamo... Jer ste vi svi sinovi Božji verom Hrista Isusa (sinovi Božji u Hristu Isusu – dr. prev.) ...Ali velim: dok je našljednik mlad, ništa nije bolji od roba, ako i jest gospodar svega; nego je pod zapovednicima (tutorima) i čuvarima tja do roka očina... Tako i mi kad bijasmo mladi (maloletni) bijasmo pod stihijama sveta zarobljeni (bijasmo pod ropstvom početničkih učenja sveta). Ali kad se navršši vreme, posla Bog Sina svojega jedino-rodnoga, koji je rođen od žene i pokoren zakonu (rođen od žene i rođen pod zakonom – u gotovo svim drugim prevodima), da iskupi one koji su pod zakonom, da primimo posinaštvo. (Galatima 3,23-25)

Imajući jasno shvatanje „zakona iz Galatima poslanice“, Vagoner je uhvatio pravi smisao navedenih stihova:

Bog nije odbacio ljudski rod. S obzirom da je prvi čovek nazvan „sinom Božjim“, sledi da su svi ljudi naslednici i to kao maloletnici. Kao što smo gore videli, „pre dolaska vere“, iako smo svi bili izgubljeni (sinovi - prim. prev.), svi smo držani pod zakonom, čuvani pod strogim gospodarom, čuvani s ciljem, da možemo biti dovedeni dotle da prihvatimo obećanje.

Kako je to čudesno da Gospod ubraja i grešnike, one koji se nalaze u ropstvu greha, u svoju decu. Izgubljeni, zabludeli, oni su ipak Njegova deca. Bog je učinio da svi ljudi budu primljeni u Ljubaznome. Ovaj život darovan nam je kao vreme probe, kao šansa da Ga priznamo za Oca i da postanemo Njegovi pravi sinovi. (The Glad Tidings, str. 166, 167)

Mnogi ljudi veruju da su pod zakonom čuvani oni što su živeli u vreme Staroga Zaveta, a da je vera došla sa vremenom Novoga Zaveta. Vagoner, međutim, tvrdi da smo i danas pod zakonom dok se vera ne pojavi u našem ličnom iskustvu. Zakon je naš vodič koji nas vodi do Hrista. Sve što ne naučimo putem vere, kroz milost, učimo kroz disciplinu. Sva ta beskrajna briga posvećena nama, treba da nas dovede Hristu, da se verom opravdamo. Ovo se događa upravo sada. Bez izuzetka, svi smo „**čuvani pod zakonom**“ dok ne doživimo trenutak kada se pojavljuje vera. Takođe, ovo „hapšenje“ deo je procesa privlačenja, jedan drugačiji dokaz istrajne i aktivne ljubavi Božje prema nama lično.

Mi olako zatvaramo krug koji isključuje naše prividno neverne susede. Vagoner je međutim dokučio da je Gospod povukao krug koji uključuje i njih, bar dok Ga definitivno ne odbace, neprekidno se protiveći. Kako često mi posmatramo kao vukove one koji su izvan našeg kruga, a nas same kao ovce; Gospod ih, međutim, smatra za izgubljene ovce, ili maloletnu decu. Retko kad smo bili sposobni da ih priznamo kao Božju decu, čuvanu pod zakonom, ali ipak decu koju će Vodič (Čuvar) privući Hristu.

Tako nam Galatima poslanica 4. poglavlje predstavlja ovu divnu zamisao kroz sliku deteta koje je naslednik celokupnog očevo imanja. On se, međutim, vrti oko imanja sa praznim džepovima, a sluge mu govore šta da radi i vode ga sve do trenutka sazrevanja. Pavle, dakle, kaže da smo mi maloletni, pod tutorima, dok ne sazrimo, tj. dok ne primimo veru lično. Ma koliko čudno izgledalo, kompletan Božji program ima u vidu spasenje izgubljenih ljudi!

Ova dobra vest, pulsirajući od života, izložena je kao sledeća tačka u Vagonerovoj koncepciji o Božjem daru za čoveka:

„Kako se nasljedstvo dobija kroz pravdu koja je od vere, ono je zagantovano celoj rasi, tj. na dohvrat ruke svakome. Vera svakome daje podjednaku šansu, jer je ona jednako dostupna svakoj osobi. Bog je svakom čoveku dao meru vere i svima istu meru; jer je mera milosti ujedno i mera vere: „a svakome se od nas daje blagodat po meri dara Hristova.“ (Efescima 4,7) Hristos je bezrezervno ponuđen (darovan) svakom čoveku.“ (Znaci vremena, 27. februar 1896)

Drugim rečima, Gospod čini nešto u stvarnosti za svakog čoveka, ženu, ili dete na ovoj planeti. Ali, to delo je osujećeno, sve dok se ovi ne nađu; a mogu se naći jedino ako im se propoveda dobra vest. On nas šalje govoreći: **„Idite po svemu svetu i propovedajte Jevandjelje svakome stvorenju.“ (Marko 16,15)** Ali mi moramo razumeti da u tom Jevandelju ima sile samo ako je ono oslobođeno otrovnih zabluda koje kvare Božju milost. Ako smo pokušali da pomognemo ljudima i nismo u tome uspeli, bilo bi bolje da priznamo kako smo mi pogrešno razumeli Jevandjelje, nego da optužujemo ljude. Tačno je da će ga neki odbiti, čak i ako im se ono predstavi u njegovoj čistoti. Međutim, istinu će primiti mnogo više ljudi, kada im se ona jasno izloži.

Otkrivamo kako ova „stalna prisutnost“ milosti Božje kao zlatna nit prožima spise Džonsa i Vagonera:

„Jer Sin Božji, Isus Hristos, kojega mi vama propovedamo... ne bi da i ne, nego u Njemu bi da. Jer koliko je obećanja Božjih u Njemu su da i u Njemu amin, Bogu na slavu kroz nas.“ (2. Korinćanima 1,19.20) Nijedno obećanje nije dato čoveku osim kroz Hrista. Jedina neophodnost putem koje se može primiti sve što je Bog obećao, jeste lična vera u Hrista; Bog ne gleda na čovekovu spoljašnjost; On nudi svoje besplatne darove svakome; međutim, niko se ne može koristiti njima ako ne primi Hrista. Ovo je ispravno, jer je Hristos darovan svima, ako Ga oni žele.“ (Vagoner „Večni život,“ str. 46)

Elen Vajt se slaže sa ovim konceptom:

„Hristos i Njegova misija često se pogrešno prikazuju i mnogi smatraju da su isključeni iz jevandeoskog dela. Međutim, oni ne treba da se osećaju isključenim od Hrista. Ne postoji ni jedna prepreka koju bi čovek ili sotona mogli podići, a koju vera ne bi mogla savladati. Žena iz Fenikije je u veri odbacila prepreke koje su bile podignute između Jevreja i neznabožaca. Odupirući se obeshrabrenju, ne obazirući se na spoljne znake koji bi je mogli navesti da posumnja, ona se pouzdala u Spasiteljevu ljubav. Takvo pouzdanje u Hrista i mi treba da imamo. Blagodati spasenja namenjene su svakoj duši. Samo sopstvena odluka može sprečiti čoveka da ne postane učesnik u blagodati Hristovoj kroz Jevandjelje.“ (Elen Vajt, Čeznja vekova, str. 389)

Da, grešnik se mora opirati da bi bio izgubljen. Toliko ga mnogo Gospod ljubi. Vest iz 1888. načinila je ogroman korak sa idejom da je lako biti spasen i teško biti izgubljen. Ona je otkrila u Pavlovim spisima jednu potvrdu da je Hristova smrt na krstu dala čoveku **ne samo mogućnost (pravo) spasenja, već je realno, (u stvarnosti) ostvarila njegovo opravdanje.** Hristova smrt i vaskrsenje, kao i dar Svetog Duha, učinili su nešto za svakoga čoveka.

Da pogledamo najpre šta kaže Pavle, a potom i komentar Džonsa i Vagonera.

„Zato kao što kroz jednog čovjeka dođe na svijet grijeh, i kroz grijeh smrt, i tako smrt uđe u sve ljude, jer svi sagriješiše... Zato dakle kao što za grijeh jednog dođe osuđenje na sve ljude, tako i pravdom jednoga (isto tako kroz jednu jedinu odlučnu objavu praštanja, kroz jedno jedino pomilovanje – drugi prev.) dođe na sve ljude opravdanje života (dođe na sve ljude objava pravde koja daje život). Jer kao što neposlušanjem jednoga čovjeka postaje mnogi grješni, tako će i poslušanjem jednoga biti mnogi pravedni.“ (Rimljanima 5,12.18.19)

Bez obzira na nasleđe koje je Adam preneo na potomstvo - celu ljudsku rasu, Pavle dokazuje da

je **Hristos isto (nasleđe) poništio u slučaju svih ljudi**. Nama se, međutim, čini teško da prihvatimo tako nešto. Mi kažemo: „*Ne, Pavle ne može biti u pravu. Besplatan dar opravdanja došao je na nekolicinu ljudi, ne na sve. On dolazi samo na one koji nešto učine.*“ Vagoner je, izgleda, razumeo Pavlovu nameru:

„Ovde nema nikakvih izuzetaka. Kao što je osuda došla na sve ljude, isto tako (na istovetan način), opravdanje dolazi na sve. Hristos je okusio smrt za svakog čoveka. On je predao sebe za sve... Ne, On je bio dat svakom čoveku. Besplatan dar došao je na sve. Činjenica da je to besplatan dar dokazuje da nema izuzetaka. Ako bi On došao samo na one koji imaju naročite sposobnosti, to više ne bi bio besplatan dar. Dar pravde i života u Hristu, koji je došao na svakog čoveka na Zemlji, potvrđen je u Bibliji. Ne postoji ni najmanji razlog da svaki čovek koji je ikad živio na Zemlji, ne bude spasen za večni život, osim ako on to ne želi. Toliko mnogo njih ismevaju, (sramote, unižavaju) ponuđeni besplatan dar.“ (Znaci vremena, 12. mart 1896)

Ma koliko da nam se danas čine čudne ove reči, one su u skladu sa tvrdnjama apostola Pavla. Ne čudi što je Elen Vajt bila tako oduševljena porukom! To je bila dobra vest koja otkriva Božji karakter u novoj i još određenijoj svetlosti. Vagoner kaže:

„Vera Isusova mora da donese Božju pravdu, jer posedovanje ove vere znači posedovanje Hrista. Ta vera je data svakom čoveku. Možda se pitamo šta sprečava da svaki čovek bude spasen? Odgovor glasi: Ništa, osim činjenice da neće svi ljudi da sačuvaju veru. Kada bi svi sačuvali ono što im Bog daje, svi bi bili spasen.“ (Isto, januar 1896)

Grešnik se mora odveć protiviti, ako insistira da bude izgubljen! Nije čudo što je teško.

Neophodna motivacija za jedan istinski posvećen život, izobilno je ponuđena kroz jednostavno priznanje i prihvatanje istine da je **opravdanje došlo na sve ljude**:

„Jer ljubav Božja nagoni nas, kad mislimo ovo: ako jedan za sve umre, to dakle svi umreše. Hristos dakle za sve umrije, da oni koji žive ne žive više sebi, nego Onome koji za njih umrije i vaskrse.“ (2. Korinćanima 5,14.15)

Pavlova misao čini se toliko jasna da smo začuđeni kako je Calvin mogao razviti ideju po kojoj je Hristos umro samo za izabrane. Onaj koji veruje da je Hristos umro za njega, istog trenutka prepoznaje da sam po sebi ništa ne poseduje. On oseća beskrajn i večni dug prema Hristu. Tako postaje nemoguće da i dalje živi sebičnim životom. Jednačina **jedan za sve umre = svi umreše**; održava se sopstvenim izvorom energije. Verovati u ovu izuzetnu istinu, trenutno čini da spasenje postane lako.

Pošto smo videli da Biblija podržava ove veličanstvene ideje Džonsa i Vagonera u pogledu motivacije koje Jevanđelje sadrži, ostaje da vidimo da li im Elen Vajt pruža podršku:

„Beskrajna ljubav utrla je put kojim Božji otkupljenici mogu preći sa Zemlje u nebo. Taj put je Božji Sin. Anđeli - saputnici poslani su da preusmeravaju naše pogrešne korake. Nebeske lestve slave spuštene su pred noge svakoga čoveka, blokirajući mu put ka poroku i ludosti. On mora da gazi preko raspetog Spasitelja, da bi i dalje išao putem grešnog života.“ (Naš uzvišeni poziv, str. 11)

Svuda se u njenim radovima izdvaja kao zaključak da je Božja ljubav aktivna i da mora biti odgurnuta da bi grešnik bio izgubljen.

„Bog je svetlost i u Njemu nema nikakve tame. Kad ne bi bilo svetlosti ne bi postojale ni senke. Ali, iako senka dolazi od sunca, nju ne stvara sunce. Senka se javlja zbog nekakve prepreke. Dakle senka ne izvire iz Boga. Omalovažavanje svetlosti koja dolazi od Boga donosi sigurne rezultate. Ona stvara senku, jedno zatamnjenje, utoliko veće što je poslana svetlost veća... „Šta čovjek poseje ono će i požneti.“ Gospod ne uništava ni jednog čoveka. Svako ko je uništen, sam je sebe uništio. Kada osoba guši ukore koje savest upućuje, ona seje seme neverstva koje će sigurno

dospeti do žetve.” (Isto, str. 24)

Adventisti sedmog dana optuženi su, nekad i s pravom, da govore o Hristu koji je pun zlonamernе osvete i žedan krvi prilikom svog drugog dolaska. Evanđelisti predstavljaju Isusa kao da dolazi s nekom vrstom tajanstvenog kosmičkog mitraljeza, koji emituje smrtonosne zrake, da bi uništio svoje neprijatelje. Poruka iz 1888 ne sadrži takvo iskrivljavanje Božjeg karaktera. Onaj koji će ponovo doći je isti Isus. Grešnici su se promenili, a ne On. Oni su ti koji su otvrdnuli, a ne On.

Ako neko popuši šest kutija cigareta dnevno i tako čini godinama, pa na kraju osvane sa rakom na plućima, može li reći da ga je Bog uništio? Sasvim sigurno, uništeni ljudi sami sebe uništavaju.

Molim vas, pratite kako Elen Vajt kaže sedam puta samo u jednom kratkom pasusu, da će ljudi biti izgubljeni samo usled svog izbora, a ne zbog neke sudijske presude koju izriče Bog:

„(1) Život u stalnoj pobuni protiv Boga, učinio ih je nesposobnima za nebo (isključio ih je iz neba - drugi prev.) (2) Njegova čistota, svetost i mir predstavljali bi za njih samo mučenje, a (3) slava Božja bila bi im kao oganj koji proždire. (4) Oni bi čeznuli da pobegnu sa tog svetog mesta. (5) Za njih bi čak i uništenje bilo poželjnije, samo kad bi se mogli sakriti pred licem Onoga koji je umro na krstu, njihovog iskupljenja radi (Radovaće se da budu uništeni, kako bi se mogli sakriti od lica Onoga... - drugi prevod). (6) Sudbina nepokajanih zapečaćena je (određena je) njihovim ličnim izborom. (7) Njihovo isključenje iz neba je upravo ono što oni sami žele, a od strane Boga je pravedno i milosrdno.” (Elen Vajt, Velika borba, str. 543 orig.)

Ako zatamnimo Hristov krst, moramo priznati da postaje strašno teško da se spasemo. Motivacija za požrtvovanost i posvećenost biva sasušena. Iskušenje postaje nepobedivo u svojoj privlačnosti. Spasitelj postaje „**kao šibljika iz suhe zemlje,**“ a Njegovo Jevanđelje nema ničega „**čega radi bismo ga poželjeli**“. Takvo je „**hrišćansko iskustvo mnogih članova crkve.**“ Ali ako razumemo neizopačeno Jevanđelje Njegove milosti, kaže Džons, čak i odluka da nosimo krst zajedno sa Hristom postaje laka. Upravo taj izbor (odluka), jeste jedina moguća poteškoća na putu spasenja (koja nam može onemogućiti spasenje.) Međutim, ako i to postaje lako u svetlosti Hristovog krsta, onda svakako treba da učinimo taj izbor!

Ako nam je Gospod stavio pred oči grehe (učinio nas svesnim greha) za koje do sada nismo znali, to znači da On prodire duboko i voljan je da dođe do dna (da stigne do kraja); i kad otkrije i poslednju nečistotu koja nije u skladu sa Njegovom voljom, kad je izvadi na površinu i pokaže nam je, a mi kažemo: „Više volim Gospoda nego tu nečistotu“, tada je delo kompletno (završeno) i pečat živoga Boga može biti stavljen na karakter. (Skup: 'Amin!'). Šta biste više želeli... (neko od prisutnih počinje da hvali Gospoda, a neki se okreću i gledaju). Ne uznemiravajte se. Ako bi se više nas radovalo zbog onoga što smo primili od Njega, u ovoj kući bilo bi mnogo više radosti ove večeri.

Šta biste više želeli da imate: savršenstvo, puninu Isusa Hrista, ili nešto manje od toga, plus neke od vaših greha, tako dobro sakrivenih da i ne znate za njih? (Skup: 'Njegovu puninu'). Ali vidite, Svedočanstva nam kažu da ako imamo jednu mrlju na karakteru, ne možemo imati Božji pečat. Kako bi bilo moguće da pečat Božji koji predstavlja otisak Njegovog savršenog karaktera otkrivenog u nama, bude stavljen na nas iako još uvek imamo grehe?... Zato On mora da kopa duboko, toliko duboko koliko i ne slutimo, jer ne poznajemo svoje srce... On će očistiti srce i izneće na površinu i poslednji trag zla. Dozvolimo Mu da radi, braćo; dopustimo Mu da nastavi svoje istražno delo... Pred nama je odluka života i smrti, hoćemo li (izabiramo li) Gospoda ili nas same, Njegovu pravdu ili naše grehe, Njegov put ili naš put. Šta ćemo izabrati? (Skup: 'Put Gospodnji'). Nije teško da učinimo taj izbor, ako znamo šta je Gospod učinio za nas. Izbor je lak. Neka bi naše predanje bilo potpuno.” (Džons, Bilten GK 1893. str. 404)

Vagoner je saglasan. Čovek mora da se bori protiv istine pa da postane „*teško verovati*“:

„Podjednako je lako verovati za dete jednog nevernika, kao i za dete jednog svetog čoveka. Kad ljudi, međutim, stvore (sagrade) barijeru oholosti oko sebe samih, tada počinje da biva teško verovati. (Znaci vremena, 6. avgust 1896)

Dopustimo Džonsu da govori u svom direktnom stilu:

„Može li čovek živeti u onome čemu je umro? Ne. Dakle, ako je čovek umro za greh, može li još živeti u grehu?... Čovek umire od tifusne groznice, ili od delirijum tremensa. Može li on živeti u tifusnoj groznici ili u bunilu, ako bi nekakvim načinom oživeo i shvatio od čega je umro? Sama misao na tu bolest bila bi smrt za njega, jer ga je ona već jednom usmrtila. Isto je tako i sa čovekom koji umire zbog greha... On ne može da živi u onom što ga je ubilo. Ali veliki problem je kod mnogih ljudi što se oni ne razboljevaju dovoljno ozbiljno od greha da bi umrli... Oni se, možda, razbole od jednog greha, požele da se iscele od njega, hoće da „umru“ tom grehu i potom zamišljaju da su utekli. Zatim se razboljevaju od drugog greha, za koji shvataju da nije dobro da ga imaju, jer će zahvaljujući tom grehu koji je toliko vidljiv u njihovom životu izgubiti naklonost i čast kod onih koji su oko njih, te stoga pokušavaju da ga ostave. Oni se, međutim, ne razboljevaju zbog greha, greha po sebi, u načelu, u opštem smislu, bilo da se on ispoljava na jedan ili na drugi način.

Oni se ne razboljevaju od greha u dovoljnoj meri da bi umrli zbog njega. Kada se neko razboli od greha u dovoljnoj meri, ne možete ga više naterati da živi u grehu.” (Bilten GK 1895. str. 352)

A šta obezbeđuje snagu da bismo umrli grehu? Da, Hristov krst.

Džons nastavlja:

„Mi neprekidno imamo priliku da grešimo. Mogućnosti za greh nalaze se svuda oko nas... dan za danom. Ali, pisano je: „I jednako nosim na telu smrt Gospoda Isusa” (2. Korinćanima 4,10). „Svaki dan umirem...” Pomisao na greh (grešna pomisao) znači za mene smrt... u Njemu.

Ovaj koncept izložen je u obliku jednog iznenađujućeg pitanja: „Jer koji umresmo grehu kako ćemo još živeti u njemu. Ili ne znate da svi koji se krstismo u Isusa Hrista, u Njegovu smrt krstismo se?...” (Rimljanima 6,14)

Čovek koji je oslobođen od vlasti greha, oslobođen je da ne bi više služio grehu. Isus je umro i mi smo mrtvi zajedno s Njim. „S Hristom se razapeh” (Galatima 2,19). Kao što je On razapet, isto tako sigurno sam i ja razapet. Kao što je On mrtav, isto tako sigurno sam i ja mrtav. Kao što je On bio pogreben, isto tako sigurno sam i ja bio pogreben. Kao što je On vaskrsnuo, isto tako je sigurno da sam i ja vaskrsnuo; prema tome, neću više služiti grehu.” (Isto, str. 353)

Jevanđelje je „**sila Božja na spasenje svakome koji veruje” (Rimljanima 1,16)**. Možda će jedan poznati primer iz našeg života pomoći da shvatimo koliko je lako biti spašen, a kako je teško biti izgubljen. Uđite u kamion ili automobil koji je snabdeven servo-upravljačem i pokušajte da okrećete volan kada je motor ugašen. Videćete da je veoma teško. Ako se radi o nekom od onih gigantskih kamiona, praktično je nemoguće pomerati ogromne točkove ako motor ne aktivira sistem za servo-upravljanje. Međutim, ako motor radi, čak i dete može okrenuti volan na jednu ili na drugu stranu. Snaga motora smanjuje napor. Pravac kretanja, međutim, određujete vi kao šofer. Motor, delujući kao sila u pravcu kretanja, neće vas lišiti sposobnosti, tj. odgovornosti da birate smer. Nećete moći da uđete u auto, da prekrstite ruke i kažete: „*Prevezi me do pošte.*” Kada ste jednom odlučili da okrenete volan ulevo ili udesno, sistem servo-upravljanja ulazi u akciju i bez ikakvog napora, trenutno, čini teret laganim.

Onima koji veruju da je teško biti spašen, sluškinja Gospodnja upućuje jedan neophodan savet:

„Mnogi se pitaju: ‘Kako mogu da se predam Bogu?’ Vi želite da Mu se predate, ali vam nedostaje moralne snage, zarobljeni ste sumnjom i navikama grešnog života. Vaša obećanja i od-

luke slične su kulama od peska. Niste u stanju da kontrolirate svoje misli, osećanja i želje. Svesni svojih neispunjenih obećanja i neodržanih zaveta, vi gubite poverenje u sopstvenu iskrenost i čini vam se da vas Bog ne može primiti. Ipak, nemojte očajavati. Potrebna vam je istinska snaga volje. Ona je vladajuća sila čovekove prirode. U njoj leži snaga volje i moć izbora. Sve zavisi od ispravno usmerene volje.

Bog je ljudima dao moć izbora, i na njima je da se odluče. Ne možete sami promeniti svoje srce, ne možete sami predati Bogu svoja osećanja, ali možete izabrati i odlučiti da Mu služite. Možete Mu predati svoju volju, a Bog će tada delovati u vama da hoćete i činite što je Njemu ugodno. Na taj način celo vaše biće će biti dovedeno pod kontrolu Hristovog Duha. Vaša će osećanja biti usredsređena na Hrista, vaše će misli biti usklađene s Njim.” (Elen Vajt, Put Hristu, str. 42)

Da li je ova vest samo apatija, jeres po kojoj grešnik nema šta da uradi, već samo da ostane pasivan? Pregršt zemlje kojom manipuliraju božanska volja? Da razmotrimo jedan iskaz za koji mnogi površno misle da protivreči poruci ovog poglavlja. Ako se, međutim, jasno shvati, tu nema nikakve protivrečnosti:

„Ali Hristos ničim nije garantovao da je lako postići savršenstvo karaktera. Plemenit i svestrano pozitivan karakter nije nešto što se može naslediti ili dobiti slučajno; on se zahvaljujući milosti i zaslugama Hristovim, stiče ličnim naporima. Bog je dao talente – sposobnosti i snagu uma, a karakter formiramo mi i to najčešće uz žestoku i ozbiljnu borbu sa samim sobom. Moramo voditi neprekidnu bitku sa svojim nasleđenim sklonostima. Moramo sami sebe kritikovati trudeći se da nijednu nepovoljnu crtu karaktera ne ostavimo neispravljenom.“ (Elen Vajt, Hristove očigledne pouke, str. 292)

Poništava li ovaj odlomak dobru vest o Hristovoj milosti? Je li on u suprotnosti sa tvrdnjom: **„Jaram je moj blag i breme je moje lako?”** Postoje i drugi izvodi iz Duha proroštva koje citiraju oni koji se suprotstavljaju ovom aspektu poruke iz 1888.

Ne treba nikada da zaboravimo da zaista postoje teške i ozbiljne borbe sa samim sobom, jedan neprekidni rat. Ali važna tačka ovog odlomka je da naš lični napor nema vrednost, kada je lišen milosti i zasluga Hristovih. Njegov krst se ne sme nikako izgubiti iz vida. On olakšava borbu.

Da li je Njegovo breme u Getsimaniji ili na krstu Golgote bilo lako? Ne. Njegova ozbiljna i teška borba u Getsimaniji i na krstu bila je tako žestoka da se znoj pretvorio u krv, a Njegovo srce bilo je iskidano u poslednjoj agoniji. Šta sve ovo znači? Zar nas je slagao kada je rekao da je breme lako?

On je podneo celu tu agoniju s ciljem da nas spase. Breme o kojem govori u *Mateju 11,30* je Njegov teret koji mi nosimo. Vera koja kroz ljubav radi, čini breme lakim, jer shvatamo da je teret pao na Njega. **Jedina teškoća je odluka da se predamo kako bismo bili raspeti s Njim.** Ni u kom slučaju nismo pozvani da se sami razapnemo, **već zajedno s Njim.**

Za nas je, slava Bogu, milion puta lakše da budemo razapeti s Hristom, nego što je bilo Njemu da bude razapet bez nas. Pogledajte na Jagnje Božje i breme će postati zaista lako.

Ako vam se i dalje čini teškim, nikada ne zaboravljajte da je **mnogo teže nastaviti borbu protiv ljubavi i suprotstavljati se istrajnom delovanju Svetoga Duha,** na putu koji vodi u večni gubitak.

10. ČIŠĆENJE SVETINJE I VEST IZ 1888-e

Ne možemo prenasloviti važnost veze između očišćenja Svetinje i opravdanja kroz veru. Pa ipak, primećujemo čudno zanemarivanje ove istine. Malo njih ima razborito shvatanje o značenju očišćenja Svetinje. Morali bismo imati jasno razumevanje ove vrlo važne istine, kako bismo odoleli iskušenjima poslednjih dana.

Istinu o Svetinji i istražnom sudu Božji narod treba da razume jasno i potpuno. Određeno poimanje i lična predstava o delu (službi) našeg Velikog Poglavara sveštenečkog, neophodni su svima. U suprotnom, biće im nemoguće da iskuse onu veru koja je bitna za ovo vreme, ili da zauzmu položaj koji im je Bog namenio... Svetinja na nebu predstavlja središte Hristovog dela u korist ljudi (a to je opravdanje kroz veru). Ona obuhvata svaku dušu koja živi na zemlji. Ona nam otvara panoramu plana spasenja, vodi nas sve do svršetka vremena i otkriva prave predmete spora u borbi između pravde i greha. (Elen G. Vajt, Velika borba, str. 488)

I više od toga, ova velika istina o Svetinji je temelj adventne vesti³¹. Nekoliko upečatljivih odlomaka iz knjige „Evangelizam,“ pomoći će nam da bolje razumemo ovaj predmet:

Pravilno razumevanje dela koje se vrši u Svetinji predstavlja temelj naše vere. (str. 221)

Predmet Svetinje bio je ključ za razumevanje tajne razočaranja iz 1844. On otvara sliku jednog povezanog, skladnog i sveobuhvatnog sistema istine, pokazujući da je Božja ruka vodila veliki adventni pokret. On takođe otkriva našu sadašnju dužnost koja proizilazi iz pozicije i dela Božjeg naroda. (str. 222)

Božji narod treba da drži oči upravljene na nebesku Svetinju, gde se odvija poslednja faza dela koje vrši naš Veliki Poglavar sveštenečki, na jednom suđenju gde On posreduje za svoj narod. (str. 223)

Ako znamo nešto o načinu na koji radi sotona, onda možemo očekivati da će on skoncentrisati svoje najlukavije napade protiv ove jedinstvene istine o očišćenju Svetinje:

U budućnosti će doći do prevara svake vrste; stoga nam je potreban čvrst teren na kojem ćemo sigurno stajati... Neprijatelj će unositi lažne teorije kao što je ona da ne postoji Svetinja. To će biti tačka gde će nastati odvajanje od vere... Blizu je vreme kad će sile prevare, kroz sotonska sredstva, biti do krajnosti razvijene... Na jednoj strani se nalazi Hristos, koji je primio svaku vlast na nebu i na Zemlji. Na drugoj strani je sotona koji neprestano koristi svoje sile da prevari svojim moćnim spiritualističkim obmanama, kako bi „udaljio“ Boga od onoga mesta koje On treba da zauzme u ljudskom umu. Sotona se neprestano bori da, iznoseći fantastične (maštovite) pretpostavke u vezi sa Svetinjom, unizi veličanstvene predstave koje Bog daje, kao i Hristovo delo za naše spasenje, prilagođavajući to telesnom umu (ljudskom mudrovanju, načinu razmišljanja). On udaljuje silu te istine (istine o Svetinji – prim. prev.) iz srca vernika i zamenjuje je fantastičnim teorijama, smišljenim zato da istine o pomirenju učine bez efekta i da unište naše doktrine koje smo držali za svete, od pojavljivanja treće anđeoske vesti. Na taj način on nas lišava vere u vest koja je od nas učinila jedan osobit narod i koja je dala obeležje i silu našem radu (delu). (Isto, str. 224, 225)

Vest 1888 povratila je interes kod naroda za ovu završnu fazu dela koje vrši Veliki Prvosveštenik i obnovila vladajuću silu te istine u srcima vernika. Kao što je dobro poznato, vest je u velikoj meri od-

³¹ Misli se na adventizam sedmog dana.

bačena ili, u najboljem slučaju, zanemarena. Međutim, ovakva situacija i njene posledice ne treba da nas dovedu dotle da izgubimo iz vida ulogu koju Svetinja ima u ovoj vesti. Elen Vajt je zapazila značaj te uloge. Imajući lično iskustvo stečeno u doživljajima iz 1844, dok je čekala Hristov dolazak, ona nije izgubila prvu ljubav. Ona je gotovo intuitivno prepoznala radosnu vest u poruci 1888, koja govori srcima vernih čekaliaca: „*Eto ženika gde ide.*“ Ona je čula odjek božanskih koraka za koje je malo ko od njenih savremenika imao sluha. Novi kvalitet bio je rezultat ujedinjenja adventističke istine o čišćenju Svetinje sa **još potpunijim otkrivenjem opravdanja kroz veru**. To je bilo nalik na slivanje dveju reka koje su tekle odvojeno, ali su se sada sjedinile, da bi stvorile jedan moćni talas koji će barku sa sigurnošću odvesti do luke. Elen Vajt je videla u poruci slavne mogućnosti koje obezbeđuje božanska milost, kako bi pripremila jedan narod za Gospodnji dolazak. Bila je oduševljena. Shvatila je da „*ujedinjenje sa Hristom*“ znači ujedinjenje s Njim u Njegovom delu završnog pomirenja, koje se jasno razlikuje od službe koju je vršio u prvom odeljenju Svetinje, gde su vrata sada bila zatvorena. U seriji članaka napisanih malo posle konferencije iz 1888, ona to iz sedmice u sedmicu ponavlja, sve više naglašavajući, koliko je bila oduševljena. Vest Džonsa i Vagonera bila je čvrsto oslonjena na činjenicu da postoji Svetinja. Zapazite njen sedmični „*krešendo.*“³²

Mi živimo u Danu pomirenja i treba da radimo u skladu sa Hristom, u Njegovoj službi očišćenja Njegovog naroda od greha. Neka se oni koji žele da se nađu obučeni u svadbene haljine, ne suprote Gospodu dok vrši svoju službu. Kakav je On, takva će biti i Njegova deca u ovom svetu. Trebalo bi da predstavimo narodu to delo tako kako ga ostvaruje naš Veliki Prvosveštenik u nebeskoj Svetinji, a što, za sada, vidimo samo verom. (RH, 21. januar 1890)

Hristos je u nebeskoj Svetinji gde vrši pomirenje za svoj narod... On čisti Svetinju od greha narodnih. Šta je naš posao? Naš zadatak je da budemo u harmoniji (da se uskladimo) sa Hristovim delom... Jedan narod se mora pripremiti za veliki dan Gospodnji. (Isto, 28. januar 1890)

Hristovo delo pomirenja, velike i svete tajne otkupljenja, nisu proučene niti shvaćene u narodu koji tvrdi da ima veću svetlost nego ma koji narod na zemlji. (Isto, 4. februar 1890)

Hristos čisti hram na nebu od narodnih greha, a mi treba, u skladu sa Njim, da radimo na zemlji, čisteći hram duše od moralne oskrnavljenosti. (Isto, 11. februar 1890)

Narod nije ušao u sveto mesto gde se nalazi Hristos da bi učinio pomirenje za Svoju decu. Imamo potrebu za Svetim Duhom, kako bismo razumeli istine za ovo vreme; ali u skupštinama vlada duhovna suša. (Isto, 25. januar 1890)

Svetlost sija sa Božjeg prestola i šta je njen cilj? Da pripremi jedan narod koji će stajati (opstati) u velikom Božjem danu. (Isto, 4. mart 1890)

Čuli smo mnogo jasnije Njegov glas u vesti koja se razjašnjavala u poslednje dve godine, otkrivajući nam Očevo ime... Jedva da smo počeli da uočavamo slabo svetlucanje (da stičemo slabu predstavu) o značenju vere. (Isto, 11. mart 1890)

U poslednjih godinu i po dana primili smo svetlost koju Gospod želi da unesete u svoj karakter i da utkate u svoje iskustvo...

Kad bi naša braća bili saradnici Božji, ne bi se dvoumili u pogledu toga da li je vest, koja nam je objavljivana u toku ove dve godine, (došla) sa neba...

Pretpostavimo da se svedočanstvo, koje nam je dato o Hristovoj pravdi u poslednje dve godine, obriše. Ko bi, po vašem mišljenju, mogao doneti naročitu svetlost za narod? (Isto, 18. mart 1890)

Vest Džonsa i Vagonera usmerila je pažnju na praktičnu stranu službe Hrista, kao Velikog Prvosveštenika. Ovde su se sjedinila dva toka, Svetinja i opravdanje verom. Džons je jasno razumeo ovu vezu. Ova vest ne samo da poziva na sveti život, **ona ga nudi i predstavlja rešenje za isti:**

³² Muzički izraz za pojačavanje jačine tona.

Čišćenje Svetinje (u simboličnoj službi) značilo je uzimanje i udaljavanje svih bezakonja dece Izraelove iz svetilišta; „radi prestupa njihovih i radi greha njihovih”, koji su posredstvom sveštenečke službe u Svetinji, tamo bili unošeni u toku godine.

Okončanje ove službe u Svetinji i za Svetinju, bilo je istovremeno okončanje službe (dela) za narod... Čišćenje hrama je obuhvatalo i uključivalo narod, isto tako kao i samo svetilište. Čišćenje zemaljske svetinje bilo je simbol očišćenja one prave „skinije,” koju je načinio Gospod a ne čovek, od svih nečistota i greha narodnih. Vreme očišćenja prave Svetinje otkriveno je u rečima Uzvišenog Gospodara vremena: do (po, posle - drugi prevodi) 2300 dana i noći.“ To je, dakle, 1844. godina...

Ovo delo je učinjeno u očišćenju Svetinje, kroz svršetak prestupa i izmirenja greha (dugova), kroz usavršenje vernika u Hristu, s jedne strane; i s druge strane, kroz svršetak prestupa i okončanja greha u slučaju zlih (nepokajanih) koji će biti uništeni, tako da će vasiona biti čista od svake mrlje greha.

Svršetak tajne Božje znači okončanje misije Jevanđelja. A okončanje misije Jevanđelja znači, u prvom redu, uklanjanje svakog traga greha i dovođenje večne pravde – Hristos u potpunosti formiran u svakom verniku, sam Bog otkriven u telu svakog koji veruje u Hrista; a u drugom redu, svršetak misije Jevanđelja znači uništenje svih onih koji nisu primili Jevanđelje (2. Solunjanima 1,7-10), jer nije u Gospodnjem maniru da održava u životu ljude, kada sve što oni čine donosi sve veću bedu...

Služba u zemaljskom hramu takođe pokazuje kako je bilo neophodno, u cilju očišćenja svetinje i završetka ciklusa službi, da isti proces bude najpre završen u narodu koji učestvuje u ovoj službi. Dakle, bezakonje se ne može očistiti u Svetinji, ne može se staviti tačka na grehe, niti se može izvršiti pomirenje za greh, sve dok se isto delo ne ostvari za svaku osobu koja uzima učešće u ovoj službi Svetinje. Zemaljska Svetinja ne može biti očišćena dok se ne očisti svaki poklonik. Svetinja (zemaljska) nije mogla biti očišćena sve dotle dok se, kroz ispovedanje (priznanje) greha u narodu i službu sveštenstva, u svetilište nije izlio jedan potop (poplava) bezakonja i greha... Ovo izlivanje trebalo je zaustaviti na njegovom izvoru, u srcu i životu onih koji se klanjaju i to pre nego što će hram biti očišćen. Prema tome, prvi korak u čišćenju Svetinje bilo je čišćenje naroda... ovo je pravi (istinski) cilj, prave (nesimbolične) sveštenečke službe u pravoj (nebeskoj) Svetinji... Žrtva, sveštenstvo i služba Hristova u istinskoj Svetinji, zauvek brišu grehe, čineći poklonike savršenima, čineći savršenima one koji su osveštani (posvećeni) i to za svu večnost.“ (Džons, „Otvoreni put do hrišćanskog savršenstva,” str. 113-119)

Vest Džonsa i Vagonera priznaje da je oproštaj greha zakonska objava koja se oslanja isključivo na izmirenje duga, ostvareno na krstu. To je bio objektivni temelj. Međutim, oni su приметili da biblijski termin „oprostaj” znači **stvarno „uklanjanje” greha**. Na taj način, od 1888, oni prepoznaju značajnu razliku između svakodnevnog službe u Svetinji i one koja se vršila jednom u godini; vide razliku između oproštaja greha i njegovog brisanja. Evo kako to izražava Vagoner, malo posle Mineapoliske konferencije:

Kada nas pokrije haljinom svoje pravde, Hristos ne nudi ogrtač koji bi pokrio grehe, već On iste uklanja. To znači da je oproštaj greha mnogo više od jedne forme (formalnosti), nešto više od prostog podatka u nebeskim knjigama kojim se objavljuje da su gresi oprošteni. Oproštaj greha je jedna stvarnost; to je nešto opipljivo, nešto što veoma značajno utiče na osobu (koja je doživela taj oproštaj). Ovaj oproštaj zaista oslobađa od krivice, a kada je čovek oslobođen od krivice, on je i opravdan, učinjen pravednim, prošavši sasvim sigurno kroz jednu radikalnu promenu. On je u pravom smislu „nova tvar” (novo biće). („Hristos i Njegova pravednost,” str. 66)

Duh proroštva sasvim jasno govori o brisanju greha kao vrhuncu Hristove prvosveštenečke službe:

Osamnast vekova obavljena je ova služba u prvom delu Svetinje. Krv Hristova na osnovu koje se On zalagao za grešnike koji se kaju, garantujući im oproštaj i prijem kod Oca, još uvek nije uklanjala njihove grehe zapisane u nebeskim knjigama. Kao što se u simboličkoj službi na kraju godine vršilo očišćenje, tako treba i u nebeskoj Svetinji, pre nego što bude dovršeno Hristovo delo za otkupljenje čoveka, izvršiti delo očišćenja kojim se greh uklanja iz Svetinje... I kao što je čišćenje zemaljske Svetinje simbolično vršeno odstranjivanjem greha kojima je ona bila zaprljana, tako mora biti istinsko očišćenje nebeske Svetinje uklanjanjem ili brisanjem greha koji su tu zapisani. Ali pre nego što se to može izvršiti, moraju se pregledati knjige, da bi se utvrdilo ko je okajavanjem greha i verom u Hrista stekao pravo da se koristi blagodaću Njegovog pomirenja. (Elen G. Vajt, Velika borba, str. 421, 422, orig.)

Oni koji budu živeli na Zemlji kada se Hristovo posredovanje u nebeskoj Svetinji bude završilo, moraće stajati pred (jednim Svetim – u drugim prevodima) Bogom bez posrednika. Njihove haljine će morati da budu besprekorne, a njihov karakter očišćen od greha krvlju Hristovom... Dok se na nebu vodi istražni sud, a gresi pokajanih vernika uklanjaju iz Svetinje, među narodom Božjim na Zemlji mora se obaviti naročito delo čišćenja i odbacivanja greha. Ovo je delo jasnije prikazano u porukama objavljenim u četrnaestom poglavlju Otkrivenja. (Isto, str. 425)

Ovo je srce adventizma sedmoga dana. Naši prijatelji iz evangelističkih crkava ne bi ovo učenje smatrali suvim, izbledelim i bezvrednim, da smo mi sami shvatili njegovo praktično značenje. To je ono što su Džons i Vagoner počeli da shvataju. Vagoner je ispravno shvatio da naši gresi nikako ne mogu biti izbrisani iz nebeskih knjiga, ako greh nije najpre izbrisan iz ljudskog srca. To nije „interiorizacija“ doktrine (indoktrinacija), već njeno praktikovanje u skladu sa objašnjenjem iz „*Velike borbe*.“ Nesumnjivo da su gore navedeni citati iz opusa Elen Vajt, utvrdili Vagonera u njegovim ubeđenjima. On je 1902. godine objavio jedan članak u *Pregledu i Glasniku* koji detaljnije objašnjava ovaj predmet:

Čak i kada bi naši gresi, iako su upisani prstom Božjim, bili izbrisani iz nebeskih knjiga, greh bi opet ostao, jer je greh u nama. Čak i ako bi naši gresi bili uklesani u steni, a stena potom pretvorena u prah, ni to ne bi obrisalo greh. Brisanje greha znači njegovo uklanjanje iz čovekove prirode, iz njegovog bića. Brisanje greha znači njegovo uklanjanje iz naše prirode, tako da ga više ne poznajemo. „Oni koji služe (poklonici - dr. prev.)... kad se jednom očiste (Jevr. 10,2), u stvarnosti (nesimbolično) očišćeni Hristovom krvlju, više nemaju poznanje greha (u našem prevodu: „nemaju nikakve savesti za grehe“), jer je uklonjen put greha (put za greh). Njihovo bezakonje se može tražiti, ali se neće naći. Ono je zauvek uklonjeno od njih, ono je strano njihovoj novoj prirodi i ako bi još mogli da se prisete činjenice da su počinili određene grehe, oni su zaboravili greh u sebi samima. Oni više i ne pomišljaju da ga čine. To je Hristovo delo u pravoj Svetinji. (RH, 30. septembar 1902)

Sláže li se Elen Vajt sa ovom idejom? Sledeći odlomak napisan je 1890-tih:

Oproštaj ima šire značenje nego što mnogi zamišljaju. Božji oproštaj nije samo zakonski akt (čin) kojim nas On oslobađa kazne. Nije reč samo o oproštaju greha, već o oslobođenju od greha (izbavljenju iz greha). To je izlivanje jedne spasonosne ljubavi koja preobražava srce. (E.G. Vajt, Misli sa gore blaženstva, str. 114, orig.)

Obratimo pažnju na to da Džons i Vagoner nisu govorili kako je čišćenje Svetinje **isto što** i čišćenje srca dece Božje, ili **da se sastoji jedino** u čišćenju srca dece Božje. Oni su priznavali postojanje jedne svetinje (hrama) na nebu, tako kao što su i pioniri adventizma verovali. Njihovo ispovedanje vere potpuno se slaže sa onim što je izloženo u „*Velikoj borbi*,“ a to je da, „**dok se na nebu vodi istražni sud, a gresi pokajanih vernika uklanjaju iz Svetinje, među narodom Božjim na Zemlji mora se obaviti naročito delo čišćenja i odbacivanja greha.**“ Drugim rečima, čišćenje srca kod dece naroda

Božjeg vrši se paralelno i dopunjuje se sa delom Velikog Prvosveštenika na nebu. Ova dva procesa su u skladnom sadejstvu. Evo jednog jasnog Vagonerovog odlomka, objavljenog u Engleskoj 1900:

To da Bog ima Svetinju na nebu i da Hristos kao Sveštenik tamo služi, ne može osporiti niko ko čita Svete spise... prema tome, čišćenje Svetinje – delo za koje Pismo kaže da će se izvršiti, a odmah zatim sledi drugi Hristov dolazak – istovremeno se događa sa potpunim očišćenjem Božjeg naroda na Zemlji, kao priprema istog za uzimanje na nebo... Život (karakter) Hristov mora se savršeno reprodukovati (preslikati) u životu Njegovih sledbenika, ne za jedan dan, nego za večnost. (Večni Zavet, str. 356, 357)

Vagoner se ovde obraća neadventistima pokušavajući da objasni praktičnu osnovu ovog tipično adventističkog učenja. U principu, nema razlike u praštanju greha u toku svakodnevne službe i brisanju greha koje se obavlja jednom godišnje, kao što ne postoji razlika u kvalitetu vode koja pada na zemlju kao rani, odnosno pozni dažd. I oproštaj i brisanje greha ostvaruju se kroz Isusovu krv prolivenu na krstu Golgote. Simbolična služba u zemaljskoj Svetinji, međutim, govori jasno da oproštaj može biti odbačen od strane grešnika, a njegov greh ponovo aktiviran u životu. Greh je ukorenjen mnogo dublje nego što mi shvatamo, tako da nas jake probe ili iskušenja mogu dovesti do pada. Jedan primer ovoga je žig zverin. Zato mora da postoji zapečaćenje, odakle više ne može biti povratka. Ono je isto što i brisanje greha, jedna spremnost za Isusov dolazak. Kao što smo videli u prethodnom poglavlju, niko neće tvrditi da je prošao kroz takvo zapečaćenje, odnosno kroz proces brisanja greha, jer niko neće biti svestan toga. Koliko se vernik približava Hristu, utoliko bolje vidi koliko je grešan i bezvredan. Pa ipak, Veliki Prvosveštenik ostvaruje svoj cilj u onima koji se ne protive Njegovom delu. Vagoner nastavlja sa objašnjavanjem učenja neadventistima:

Nemamo sada ni vremena ni prostora da ulazimo u detalje, ali dovoljno je ako kažemo da poređenje Danila 9,24–26 i Jezdrinog sedmog poglavlja, pokazuje kako su dani (vreme) naznačeni u proročanstvu, otpočeli 457. godine pre Hrista i da dosežu do 1844. posle Hrista. Ali neko će upitati: „Kakve veze ima 1844. sa krvlju Hristovom i, s obzirom da krv nije delotvornija u jednom periodu nego u drugom, kako se može reći da će se Svetinja „tada“ (najedanput, u određeno vreme - bukv. prev.) očistiti? Zar Hristova krv nije oduvek i neprestano čistila živi hram koji je crkva? Odgovor je da postoji jedno vreme koje je nazvano „vreme posletka.“ Greh mora imati svršetak i ima dan kada će delo čišćenja biti završeno... Polovinom prošlog, (sada već pretpošlog – prim. prev.) veka, svetlost je počela da sija, a istina o Božjim zapovestima i Isusovoj veri otkrivena je kao nikad ranije. Vest velikog (ponoćnog) pokliča „Eto ženika gde ide!“ objavljena je svuda. (Britanska sadašnja istina, 23. maj 1901; str. 324)

Ponekad je nečiji stav jasnije izražen rečima onih koji su bili slušaoci nego što bi to bilo „iz prve ruke.“ Da vidimo kako je ovaj predmet shvatio V.V. Preskot, u istom periodu:

Postoji razlika u oproštaju i brisanju greha. Postoji razlika u izlaganju Jevanđelja radi praštanja greha i njegovom izlaganju radi brisanja greha. Danas kao i oduvek, ima dovoljno mogućnosti za oproštaj greha. Sa našom generacijom je nastupila mogućnost za brisanje greha; brisanje greha će pripremiti put za Gospodnji dolazak; i brisanje greha predstavlja delo našeg Velikog Prvosveštenika u Svetinji nad svetinjama nebeskog Hrama; bitno je da Božji narod danas, u svom radu, u svojoj poruci i iskustvu, prepozna ili ...iskusi ovu promenu... Ovaj predmet trebalo bi izneti sa veću Trećeg anđela: jer će zajedno s njim doći i najjasnije otkrivenje misije (dela) Jevanđelja za naše vreme - brisanje greha u ovoj generaciji i pripremanje puta za ponovni dolazak Gospoda. (Bilten GK 1903. str. 53, 54)

Preskot je prihvatio ovaj jedinstveni koncept od Džonsa koji ga je izložio 1893. godine:

Kad mi, kao narod, kao telo, kao crkva, primimo Avramov blagoslov, šta će se desiti?...

Izlivanje Svetoga Duha. Isto tako je na ličnom planu. Kada osoba veruje u Isusa Hrista i zadobije pravdu koja je od vere, tada je primljen Sveti Duh, što znači obrezanje srca. I kada sav narod, kao crkva, primi pravdu kroz veru, Avramov blagoslov, šta će sprečiti crkvu da primi Duha Božjeg? (Skup: 'Ništa!') Ovde se mi danas nalazimo... Šta sprečava izlivanje Svetog Duha? (Jedan glas: 'Neverstvo!') (Bilten GK, 1893. str. 383)

Da li Elen Vajt podržava ovakvo shvatanje čišćenja Svetinje? Još na početku adventne istorije ona je iznela neke tvrdnje koje verovatno više iznenađuju nas nego onu generaciju. Mi smo ti koji bismo morali da cenimo njihov duboki značaj. Ona opisuje promenu u Hristovoj službi, nastalu sa prelaskom iz prvog u drugo odeljenje nebeske Svetinje 1844. godine.

Zatim sam videla kako Isus, naš Veliki Prvosveštenik, stoji pred Ocem... Oni što su ustali kad se Isus podigao sa prestola, sledili su Ga verom gore u Svetinju nad svetinjama i molili se: „Oče, daj nam Tvog Duha“. Isus ih je nadahnuo Svetim Duhom u kome je bilo svetlosti, snage, mnogo ljubavi, radosti i mira. (Elen G. Vajt, Rani spisi, str. 58)

Ako je istina da „**pade Vavilon veliki**“, onda je jasno da je jedini izvor sa koga može doći istinska ljubav Hristova služba u Svetinji nad svetinjama. Hrišćani koji su to samo po imenu i koji su odbili da Ga slede verom, biće lišeni Svetog Duha. Evo šta sledi:

Okrenula sam se i pogledala na grupu onih koji su još uvek klečali pred prestolom (u prvom odeljenju Svetinje); oni nisu znali da ih je Hristos napustio. Kod prestola se pojavio sotona pokušavajući da nastavi ono što je Bog činio. Videla sam kako ovi ljudi gledaju gore prema prestolu i mole: „Oče, daj nam Svetoga Duha.“ Tada ih je sotona zadahnuo svojim nesvetim uticajem u kome je bilo svetlosti i mnogo snage, ali ne i slatke ljubavi, radosti i mira. (Isto, str. 59)

Da li je istina to što se kaže ovde? Ako jeste, onda smo suočeni sa strašnom stvarnošću postojanja jednog inteligentnog neprijatelja koji nad današnjom generacijom hrišćana vrši eksperiment – **najstrašniju prevaru koja je viđena u njegovom višemilenijumskom iskustvu**. Jedina zaštita od ove obmane je ispravno razumevanje čišćenja Svetinje i Hristove službe. Iznova sluškinja Gospodnja, u knjizi „*Rani spisi*“, opisuje i rasprostranjenost popularnih ali lažnih učenja o opravdanju verom i definiše ih kao neuspeh da se shvati pravo Hristovo delo u Svetinji nad svetinjama.

„Videla sam da su takozvane crkve raspele ove vesti (iz Otkrivenja 14) isto onako kao što su Jevreji raspeli Hrista, stoga ne znaju za put što vodi u Svetinju nad svetinjama i ne mogu da se koriste posredovanjem koje Isus tamo vrši. Slično Jevrejima koji još uvek uzalud prinose svoje beskorisne žrtve, tako i oni uzalud upućuju svoje molitve u ono odeljenje Svetinje koje je Isus napustio. Sotona, zadovoljan ovom obmanom, sam uzima verski karakter i misli tih takozvanih hrišćana usmerava na sebe samoga, nastojeći da ih svojom silom, znacima i lažnim čudesima ulovi u svoju zamku... On se isto tako pojavljuje i kao anđeo svetlosti i svoj uticaj širi posredstvom lažnih reformacija. U crkvama se ispoljava oholost i ushićenje, jer misle da Bog čudesno radi za njih (crkve počinju da rastu i zaključuju da Bog čudesno radi za njih - u tekstu na engleskom), dok je to u stvari delo sasvim drugog duha... Videla sam da Bog među takozvanim adventistima (oni- ma koji veruju u drugi Hristov dolazak, ali ne razumeju istinu o Svetinji - dodatak u zagradi je iz rumunskog prevoda), kao i u palim crkvama, ima iskrene dece i pre nego što se izliju poslednjih sedam zala, propovednici i obični članovi biće pozvani da izađu iz ovih crkava i oni će radosno primiti istinu. Sotoni je ovo dobro poznato. Zato će on, pre nego što odjekne snažni poklič Trećeg anđela, izazvati u tim verskim zajednicama izvesno uzbuđenje, kako bi oni što su odbacili istinu mislili da je Bog s njima. On (sotona) se nada da će uspeti da zavede i iskrene, navodeći ih na pomisao da Bog još uvek radi za ove crkve. Međutim, svetlost istine će zablistati i svi koji su iskreni napustiće pale crkve i prići ostatku.“ (E.G. Vajt, Rani spisi, str. 280, 281)

O kakvom se duhu ovde govori? Jasno je da se radi o jednom lažnom duhu (duhu prevare), vešto pruerušenom da bi izgledao kao pravi, kako bi, ako je moguće, prevario i one iskrene. Žig zveri neće biti vidljiva i gruba obmana! On će predstavljati umetnički falsifikat opravdanja kroz veru.

Priprema za drugi Hristov dolazak znači poznavati Ga tako dobro, da zapadanje u obmanu postaje nemoguće. To je nalik na bliskost koja postoji u bračnoj vezi i ljubav koja proističe iz takve veze.

Evo nekoliko Džonsovih misli iz 1890-tih. Iako su objavljene po prvi put u *Pregledu i Glasniku*, krajem 1890-tih, one predstavljaju ubeđenje koje je Džons stekao mnogo ranije i čine deo suštine vesti iz 1888.

Isus ponovo dolazi da uzme k Sebi svoj narod. Ovaj (narod) treba da predstavlja slavnu crkvu „bez mane i mrštine, niti ičeg sličnog“ (drugi prevodi), crkvu svetu i bez mrlje. Njegov karakter mora se savršeno odražavati (reprodukovati, oslikavati) u Njegovim svetima. Međutim, da bi Isus mogao doći na takav način, Njegov narod mora već ranije biti u takvom (gore opisanom - prim. prev.) stanju. Mi moramo biti dovedeni u stanje savršenstva karaktera Isusovog pre Njegovog dolaska (Efescima 4,7.8.11-13). Ovo stanje savršenstva, formiranost savršenog Isusovog lika u svakom verniku, predstavlja svršetak tajne Božje, koja je „Hristos u vama nada slave.“ Taj svršetak ostvaren je kroz delo čišćenja Svetinje... Brisanje greha jeste upravo delo čišćenja Svetinje; to je prestanak svakog bezakonja u našem životu, uklanjanje svih greha iz našeg karaktera i dovođenje (unošenje) večne pravde koja dolazi kroz veru Isusa Hrista... Zbog toga, kao nikad ranije, treba da se pokajemo i da budemo obraćeni, kako bi nam se gresi obrisali i konačno i zauvek stavila tačka na greh u našem životu. („Otvoreni put do hrišćanskog savršenstva,“ str. 123-125)

Da razmotrimo sada ideje koje je Džons izložio na zasedanju Generalne konferencije 1893. godine, u propovedima za koje je Elen Vajt rekla (*Pismo 230, 1908*) da ih treba ponovo objaviti:

„Oni koji polože svaki ispit, poslušali su poruku vernog Svedoka i primiće pozni dažd kako bi mogli biti uzneseni na nebo.“ (parafrazira ono što je prethodno citirao iz 1. Svedočanstva, str. 187)

Braćo, nije li to velika radost kada pomislimo da pozni dažd jeste priprema za preseljenje na nebo?... A kad se On približi i progovori meni i vama, to je zato jer hoće da nas preseli na nebo; ali On ne može da preseli greh na nebo, zar ne? Dakle, jedini motiv zbog kojeg nam On pokazuje dubinu i širinu greha jeste da nas može uzeti na nebo. (Bilten GK, 1893. str. 205)

Pitao sam se u poslednje vreme da nije s nekakvom određenom namerom baš tako iskazana misao da tajna Božja treba da se svrši (Otkrivenje 10,7 - eng. prev.), umesto da stoji „svršiće se.“ Trebalo je odavno da se svrši... I šta je tajna? „Hristos u vama nada slave.“ (Isto, str. 150)

Ako ste i najmanje vezani za ovaj svet, u duhu, u misli, u željama ili težnjama (sklonostima)... kao dlaka s glave, veza sa svetom tanka kao dlaka, lišiće vas sile koja treba da postoji u ovom pokliču koji će opomenuti svet protiv te zle sile (zveri i njene ikone), kako bi se izbavio od njene moći. (Isto, str. 123)

Braćo, On predstavlja slavno spasenje za sve koji su oslobođeni od bezakonja. Dopustimo Mu da nas sada očisti od svake nečistote, kako ne bi bili uništeni onda kada se On pojavi u Svojoj slavi, već preobraženi prema obličju slave Njegove. To je Njegova želja. (Isto, str. 115)

Braćo, nalazimo se u najstrašnijem periodu istorije ovog sveta. O, kada bismo posvetili sebe Bogu tako kako iziskuje svečano vreme u kojem živimo!... Dozvolite mi da kažem, braćo, upravo sada je Božja sila na putu da nešto ostvari. O, kada bi Mu se u potpunosti predali kako bi mogao da to ostvari! (Isto, str. 111, 112)

To je zastrašujuća pozicija. Nalazimo se na tački takve požrtvovanosti (pred potrebom za takvom požrtvovanošću - slobodnije prevedeno) o kojoj niko nije ni sanjao do sada; u trenutku koji traži potpunu posvećenost i svest o Božjem prisustvu, na koju nas tera pomisao da je „vreme da Gospod radi; (jer) oboriše zakon Tvoj...“

Braćo, ima još jedna zastrašujuća misao koju sam primio iz Australije (pismo sestre Vajt predato jednom delegatu na Konferenciji koji je došao iz Australije - prim. prev.) „Nešto veličanstveno i odlučujuće treba da se desi i to vrlo uskoro. Ako se odloži, karakter i presto Božji biće osramoćeni.“ Braćo, naš ravnodušni stav i nezainteresovanost izlažu Božji presto opasnosti.” (Isto, str. 73)

Ovo duboko osećanje za Hristovu čast bilo je deo najdragocenije vesti. Ukoliko se više približavamo Hristovom krstu, utoliko smo manje okupirani našom sopstvenom sigurnošću. Bićemo zahvaćeni jednim rastućim interesom za pobedonosno okončanje velike borbe između Hrista i sotone. Vagoner je isto to verovao:

„Da se opravdaš svojim rečima i da pobediš kad ti stanu suditi.” (Rimlj. 3,4) Bog je sada optužen od sotone za nepravdičnost i ravnodušnost, čak i za okrutnost. Hiljade ljudi ponavlja ove optužbe. Sud će, međutim, dokazati Božju pravednost. Njegov, kao i čovekov karakter, nalaze se sada u sudskom postupku. Svaki postupak Božji i čovekov, učinjen od stvaranja naovamo, na sudu će biti sagledan u svom potpunom značenju. I kada sve bude otkriveno u toj savršenoj svetlosti, Bog će biti oslobođen svake optužbe, čak i od strane svojih neprijatelja. (Znaci vremena, 9. januar 1896)

Ovo je vest prvog anđela. Božja čast je istinski povezana sa karakterom Njegovog naroda. Ni jedan drugi motiv neće moći da dovede Njegov narod do pobeđe nad sebičnošću i grehom, kao posedovanje interesa za čast i integritet Božjeg prestola. To je svemoćna motivacija! To je vera Novog Zaveta!

Drugi Hristov dolazak je konačna potvrda poruke adventista sedmog dana. Čak i naše ime izražava veru u to. Ako se Hristos ne bi više vraćao, onda ne bi bilo nijednog razloga da postojimo kao narod. Čak i ako bi Njegov dolazak bio uzet kao nešto sigurno, ali sa višedecenijskim i viševekovnim odlaganjem, takođe ne bi bilo razloga da postojimo, jer smo uvek govorili o Njegovom **skorom dolasku**, kako je i On to rekao. U pitanju je ne naša, već Njegova čast. Ko bi čekao jednog neiskrenog Spasitelja?

Može li Njegov narod da ubrza ili uspori Hristov drugi dolazak? Ideja po kojoj je suverena Božja volja neopozivo predodredila dan povratka, poput nekakvog graničnika (opruge) u satnom mehanizmu, naširoko je rasprostranjena. Kad časovnik otkuca kritični momenat, udara gong, zavesa se spušta na istoriju, a Gospod dolazi. Sve što bi mi trebalo da činimo, jeste da i dalje čekamo i osmatramo, bacajući po koji pogled na znake vremena dok, u međuvremenu, pokušavamo da se što bolje osiguramo i za ovaj, i za onaj drugi svet. Ovo tako rasprostranjeno shvatanje o drugom Hristovom dolasku je potpuno sebično i ne može proizvesti ništa drugo sem stalne mlakosti. Hristos kaže da je Njegov dolazak blizu; možemo li verovati da je to istina?

Vest 1888 donela je drugačiju, osvežavajuću viziju. To je bilo nanovo buđenje jedne ljubavi prema Hristu, koja je krasila učesnike ponoćnog pokliča iz 1844. Učenici koledža iz Južnog Lankastera, u tom su duhu učestvovali na saborima održanim posle konferencije 1888.

„Skoro je svaki učenik bio obuzet nebeskim osećanjem i izgovorene su ispovesti kakve se nisu čule još od 1844, pre razočarenja.” (RH, 4. mart 1890)

Sa takvim duhom možemo čekati Njegov dolazak. Elen Vajt je rekla:

„A kad sazri plod odmah pošlje srp; jer nastaje žetva.” (Marko 4,29) Hristos željno očekuje da bude otkriven u svojoj Zajednici. Kada se Hristov karakter bude u potpunosti ispoljio u pripadnicima Njegovog naroda, tada će On doći da ih prizna i zatraži kao svoju svojinu. Prednost je svakog hrišćanina ne samo da očekuje dolazak našega Gospoda Isusa Hrista... nego da ga i ubrza. (E.G. Vajt, Hristove očigledne pouke, str. 48, 49)

Šta je odgovor tvog srca? Možeš li zajedno sa apostolom reći: „Amin, dođi Gospode Isuse”?

DUH PROROŠTVA I VEST IZ 1888 - UVOD

Ovaj dodatak priređen je i dodat knjizi „*Uvod u poruku iz 1888*,” autora Roberta Vilenda (Robert J. Wieland), u cilju još potpunijeg sagledavanja vrednosti ove poruke, izmerene na nepogrešivom merilu Duha proroštva, to jest Božje reči čiji je posrednik bila Elen Vajt (Ellen G. White). Naime, preko 1800 stranica³³ ispisanih rukom ove nadahnute autorke i posvećeno znamenitoj Konferenciji u Mineapolisu, samoj vesti koja je tada odjeknula, i glavnim akterima drame koja je tom prilikom otpočela, govore u prilog tezi da Nebo poklanja izuzetnu pažnju ovoj temi. Takođe, napominjemo čitaocima, da Elen Vajt, kao nadahnuta osoba, iako, generalno govoreći, vrlo odmerana u izlivanju svojih reči hvale upućenih ljudima i njihovim poduhvatima u Božjem delu, pravi razliku kada su u pitanju nosioci vesti 1888, Džons (A.T. Jones) i Vagoner (E.J. Waggoner). Izbrojano je preko 300 (preciznije 336) njenih direktnih izjava podrške ovoj poruci i njenim nosiocima. U nekim od tih svojih tvrdnji ona kaže nešto što se ne da uporediti ni sa čim drugim u celokupnoj istoriji adventizma:

„Glasni poklič trećeg anđela već je otpočeo otkrivenjem pravde Isusa Hrista – Spasitelja koji oprašta grehe. To je početak svetlosti onog anđela od čije slave treba da se zasvetli zemlja” (RH, 22. novembra 1892).

„Brat Vagoner je izložio ove ideje u Mineapolisu i to je bilo prvo jasno predavanje na ovu temu koje sam čula da silazi sa ljudskih usana...Svaka struna moga srca rekla je ‘Amin!’ “ (Rukopis 5, 1889).

„U Mineapolisu... Gospod je želeo da nam podari (izuzetnu silu Svetog Duha)...onu efikasnost koja je neophodna da bi se svetu odnela istina na način na koji su to učinili apostoli posle Pedesetnice” (1SM, str. 234. 235).

Svaki iskreni i misleći vernik (naročito adventista), mora nakon ovakvih i mnogih sličnih navoda Duha proroštva da postavi sijaset pitanja najpre sebi, a onda svojoj crkvi, pa konačno i svakoj osobi do koje njegov glas dopire: *U čemu se sastoji ova vest, kada su njene posledice tako dramatične? Zašto je ona tako posebna u odnosu na sve prethodne važne vesti, kada posle nje sledi izlivanje poznog dažda – sile koja treba da premaši čak i ono što su iskusili apostoli nakon Pedesetnice? Šta je prouzrokovalo tako dugo odlaganje i kakva je dalja sudbina ove vesti? Zašto se u našim crkvama tako malo zna i još manje govori o ovim sudbonosnim temama? - Itd.*

Kao pomoć u pronalaženju odgovora na ova i slična pitanja, izdvojili smo samo neke od, po našem mišljenju, najupečatljivijih delova velikog opusa Duha proroštva.

U prvom delu reč je o zamišljenom razgovoru sa Elen Vajt povodom Konferencije u Mineapolisu. Mnoga pitanja koja su joj postavljena u ovom zamišljenom intervjuu, bila su aktuelna i u ono vreme. Neka pitanja sama po sebi proizilaze iz njenih napisa i izgovorenih stavova, tako da je ceo razgovor jedna vrlo realna situacija u kojoj se Elen Vajt našla u ulozi osobe od poverenja koja može otkloniti mnoge naše nedoumice, kao što je to činila u slučaju pripadnika svoje generacije.

U drugom delu ovog dodatka opširnije i preglednije (po godinama) su predloženi navodi Duha proroštva, koji se odnose na Hristovu ljudsku prirodu – temu koja je ugaoni kamen jedne sveobuhvatne poruke, kakva je vest 1888. Već na ovoj temi, onda kao i danas, mnogi se spotiču, iako je ona tako jasno izneta kako od strane Elen Vajt, tako i posredstvom Džonsa, odnosno Vagonera. Pažljivim poređenjem ova dva izvora (Duh proroštva, vest 1888), čitalac će moći da se uveri u savršeni sklad koji vlada između njih.

U trećem delu, u celini je prenet članak E. Vajt, objavljen u *Pregledu i glasniku*, 1890. godine. U njemu autorka vrlo „čitljivo” i svakom razumljivo objašnjava na mnogim primerima, čak i na primeru

³³ Ovih 1800 stranica imaju zajednički naslov „*The Ellen G. White 1888 Materials*” i deo su njene duhovne zaostavštine.

nekih od članova svoje porodice, moć predrasuda koje su jedan od ključnih faktora odbacivanja vesti 1888 od strane ondašnjeg vođstva i, generalno, od strane crkve.

Verujemo i nadamo se da će ovaj dodatak biti od koristi svima koji će se hrabro upustiti u dubine teme „*Gospod naša pravda*,” iznete na dosad nečuven način, preko starešina Džonsa i Vagonera - teme za koju Elen Vajt proročki kaže da će „*preovladati i 'progutati' sve druge teme*” (RH, 23 decembar, 1890).

Dodatak I

RAZGOVOR S ELEN VAJT POVODOM MINEAPOLISA 1888. GODINE

(Ili kako bi Elen Vajt, da je danas živa, odgovorila na najčešća pitanja u vezi Mineapoliske konferencije i vesti iz 1888. godine)

Prošlo je preko 100 godina od zasedanja Generalne Konferencije 1888. godine, a mi još uvek ne znamo precizno šta se tada i tom prilikom zapravo dogodilo. Vlada zabrinjavajuća konfuzija po pitanju vesti koja je izložena u Mineapolisu, vesti koja određuje, kažu neki, misiju crkve (Božje delo za naše vreme). U periodu od 100 godina mnogi priznati crkveni autori zauzeli su stav koji podrazumeva da smo mi primili i da poznajemo (razumemo) vest, da smo tom prilikom (na pomenutoj G.K.) zadobili veliku pobedu, itd. Međutim, rezultati prihvatanja ove poruke kasne.

- Prva stvar koju želimo da znamo: Da li je vest u Mineapolisu objavljena od Boga ili je to fantazija dvojice vesnika, Džonsa i Vagonera?

- **E.G. Vajt:** „Gospod je u svom velikom sažaljenju poslao ovu izuzetno dragocenu vest posredstvom braće Džonsa i Vagonera. Ova vest još više ističe pred očima sveta raspetog Spasitelja, žrtvu za grehe celog sveta. To je poziv narodu da primi pravdu Hristovu. Ovo je poruka koju je Gospod odlučio da objavi svetu, vest Trećeg anđela.“ (*Svedočanstvo za propovednike, str. 91.92*)

„Vest braće Džonsa i Vagonera je Božja poruka Laodikijskoj crkvi.“ (*Pismo: S 24, 1892*)

„Nema nikakve sumnje da je Gospod bio sa bratom Vagonerom dok je juče govorio... Vaše pitanje je: Da li je Gospod uputio ovu poruku? Ja odgovaram: Da! Gospod je poslao ove ljude (Džonsa i Vagonera) da nam donesu istinu, koju ne bismo imali da se Bog nije postarao da je preko nekoga pošalje... ja je primam i ne usuđujem se da podignem ruku protiv ovih osoba, kao što to ne bih ni protiv Hrista, jer upravo Njega treba prepoznati u ovim vesnicima. Mi smo bili u zabuni, hranili smo se sumnjama i zato su sada naše skupštine na umoru.“ (*Rukopis 2, 1890.*)

- Šta mislite o atmosferi u toku zasedanja Generalne Konferencije?

- **E.G. Vajt:** „Nikad neću zaboraviti iskustvo iz Mineapolisa, kao ni ono što mi je pokazano u vezi s duhom koji je upravljao ljudima, u pogledu izgovorenih reči i učinjenih dela pod uticajem zlih sila... Na ovom skupu oni su bili nadahnuti jednim drugim duhom i nisu razumeli da je Bog poslao ovu dvojicu mladića sa porukom koja je naišla na podsmeš i ponižavanje. Oni (koji su odbacili vest i vesnike) nisu bili svesni da ih nebeska bića posmatraju... Znam da je Gospodnji Duh tom prilikom bio uvređen.“ (*Pismo 24, 1892*)

„Religija koja ispoveda pravdu kroz veru (putem vere), proglašena je verom koja vodi u oduševljenje (u osećajnu veru) i u fanatizam. Ona je obezvređena, ozloglašena, ismejana i odbačena. Međutim, ova vera predstavlja aktivni princip (glavni pokretač) ljubavi koju dodeljuje (usađuje u srce) Sveti Duh.“ (*Bilten G.K, 7. februar, 1893*)

„Ceo svemir je posmatrao sramni odnos prema Hristu kojeg je predstavljao Sveti Duh. Da je Isus bio u njihovoj sredini, oni bi učinili s Njim isto što i Jevreji. „ (*Specijalna svedočanstva 6, str. 20*)

„Scene koje su se odvijale na ovom skupu, učinile su da se Gospod stidi nazvati braćom one koji su tu bili prisutni.“ (*Specijalna svedočanstva Uredništvu RH, 16.17*)

„Naš sastanak se bliži kraju i do sada se nije čula ni jedna ispovest, nije se učinilo ništa da

se otvore vrata Svetom Duhu, ništa što bi omogućilo da On dođe. Upitala sam se: šta je smisao ovog sastanka i zašto su se naša braća sakupila na ovom mestu, ako njihovo prisustvo odvaja narod od Duha Božjeg.“ (*Rukopis 9, 1888*)

- Zar nije moguće da su braća reagovala na opisan način zbog ubeđenja da su Džons u Vagoner, u dogovoru sa Vama, pomišljali da promene stare međe, kako se izrazio predsednik Batler?

- **E.G. Vajt:** „Kad sam izjavila pred svojom braćom da prvi put čujem stavove brata Vagonera, nisu mi verovali. Rekla sam im (braći) da sam čula uzvišene istine na koje mogu odgovoriti celim svojim srcem, jer su velike i slavne istine – Hristova pravda i Njegova žrtva u korist ljudi – bile utisnute u moj um posredstvom Svetoga Duha.“ (*Odabrane poruke 3, 173*)

- U normalnom slučaju, vest probuđenja je trebalo da dođe preko Vas ili preko Odbora Generalne Konferencije. Kako ste se osećali kada su vest objavili braća Džons i Vagoner?

- **E.G. Vajt:** „Kada je Gospod stavio teret na moju braću da objave vest, osećala sam neizrecivu zahvalnost prema Gospodu, jer sam razumela da je to poruka za ovo vreme.“ (*Odabrane poruke 3, 173*)

„Brat Vagoner je izložio ove ideje u Mineapolisu i to je bilo prvo jasno predavanje na ovu temu koje sam čula da silazi sa ljudskih usana, osim razgovora koje smo vodili moj suprug i ja. Rekla sam: ‘Mogu videti ovaj predmet sasvim jasno, jer mi je to Gospod otkrio u viziji’... I kada je taj predmet neko drugi izložio, u mom srcu je svaka struna rekla ‘Amin’.“ (*Rukopis 5, 1889*).

„Putovala sam iz mesta u mesto, učestvujući u saborima na kojima se razjašnjavala vest o Hristovoj pravdi. Smatrala sam za privilegiju da stojim pored svoje braće i da slušam njihova svedočanstva za ovo vreme.“ (*Pregled i glasnik, 18. mart, 1890*)

- Da li su delegati bili saglasni sa Vašim mišljenjem?

- **E.G. Vajt:** „Kada sam objasnila svoj stav na jasan način, mnogi me nisu razumeli, zaključivši da se ‘sestra Vajt promenila’, da je ‘sestra Vajt pod uticajem svoga sina Vilija i brata A.T. Džonsa.’ Naravno da ovakve tvrdnje, koje dolaze sa usana onih koji me već dugo poznaju, onih koji su odrasli u vesti Trećeg anđela i koji uživaju ugled i poverenje naroda, vrše svoj uticaj. Postala sam predmet pažnje i kritike, ali ni jedan od moje braće nije došao da me pita za objašnjenje.“ (*Odabrane poruke 3, 173*).

- Zašto niste pokušali da objasnite braći da nije važno preko koga dolazi vest, s obzirom da je od Boga?

- **E.G. Vajt:** „Ozbiljno sam pokušala da sakupim našu braću pastore kako bi se zajedno molili, ali nisam uspela, osim dva ili tri puta. Oni su izabrali da se mole i diskutuju odvojeno, bez nas. Čini se da nema nikakvih šansi da se njihove jake predrasude sruše, nikakve mogućnosti da proširimo njihove skućene poglede o meni, o mom sinu, A.T. Džonsu i E.J. Vagoneru.“ (*Odabrane poruke 3, 173*.)

- Možete li da objasnite odakle dolaze te jake predrasude?

- **E.G. Vajt:** „Videla sam da je kod mnogih um paralisan (zaslepljen), tako da ne razumeju gde je Gospodnji Duh i šta je hrišćansko iskustvo. Pomisao da se radi o ljudima koji imaju odgovornost za stado Božje ispunjavala me je bolom.“ (*Odabrane poruke 3, 171*)

„Kakvu silu moramo primiti od Gospoda da bi ledena srca u kojima postoji samo zakonska religija, mogla da progledaju i vide nešto što je mnogo bolje, nešto što je već pripremljeno za njih: Hrista i Njegovu pravednost. Ova vest koja oživljuje, neophodna je za obnovu svih kostiju.“ (*Odabrane poruke 3, 177*)

„Da se dozvolilo da zruci svetlosti koji su zasjali u Mineapolisu, ostvare svoj ubeđujući uticaj na srca onih koji su pružali otpor, da su se svi pokajali i potčinili volji Božjeg Duha, pri-

mili bi najbogatije blagoslove, razočarali bi neprijatelja (sotonu) i učvrstili bi se kao ljudi vere; bili bi nepokolebljivi u svojim dužnostima. To bi za njih bilo bogato iskustvo. Ali ego je rekao 'Ne.' Ljudsko 'Ja' nije želelo da se razbije i borilo se za prevlast. Svaki od ovih ljudi biće okušan ponovo, u istim tačkama na koje se spotakao ovom prilikom." (*Pismo 19, 1892*)

„Neki su hranili mržnju protiv onih na koje je Bog stavio teret da nose specijalnu vest svetlu. Ovaj sotonski posao oni su započeli baš u Mineapolisu. Nešto kasnije, kada su videli i osetili ispoljavanje Svetoga Duha i shvatili da je vest od Boga, još više su je omrzli jer je svedočila protiv njih.“ (*Svedočanstva za propovednike, 79, 80*)

„Nisu hteli da čuju, niti da razumeju. Zašto? Da se ne bi obratili i priznali da su sve njihove ideje bile pogrešne. Bili su i suviše ponosni da to učine i zbog toga su istrajali u odbacivanju Božje reči, dokaza i svetlosti koji su im dati.“ (*Rukopis 25, 1890*)

- Imate li objašnjenje za činjenicu da svetlost nije došla uobičajenim putem?

- **E.G.Vajt:** „Često Bog radi onako kako ne očekujemo. On nas iznenađuje, otkrivajući svoju silu preko oruđa koje sam bira, dok zaobilazi one za koje mi očekujemo da će poslužiti kao svetlonoše.“ (*E.G. Vajt, Sluge jevanđelja, 126. orig. str.*)

„Dozvolite mi da kažem da će Gospod u poslednjoj fazi dela postupati sasvim drugačije od uobičajenog reda stvari i na način koji je suprotan ljudskim planovima... radnici će biti iznenađeni jednostavnim sredstvima koje će On koristiti da bi dovršio i usavršio „posao svoj“ u pravdi.“ (*E.G.Vajt, Svedočanstva za propovednike, str. 300*)

„Ovde je opasnost koja pretila crkvi: pokušaj da ljudski planovi precizno odrede put kojim će doći Sveti Duh. Neki su ovo i učinili, ma da to ne priznaju. S obzirom da Sveti Duh ne dolazi da laska ljudima i da ih utvrđuje u njihovim pogrešnim teorijama, već da ukori svet za greh, mnogi se udaljuju od Njega.“ (*E.G. Vajt, Svedočanstva za propovednike, str. 64*)

„Gospod će u našim danima učiniti nešto što malo ko shvata (predviđa). On će podići među nama ljude koji su pripremljeni više pomazanjem Svetoga Duha, nego znanjem stečenim u naučno-obrazovanim ustanovama.“ (*E.G. Vajt, 5. Svedočanstvo, str. 81*)

- Kako su Džons i Vagoner mogli biti pomazani Svetim Duhom ako su, kako kažu kritičari, bili „gordi, previše kategorični i svađalački nastrojeni?“

- **E.G.Vajt:** „Neka se niko ne žali na Božje sluge koje prenose vest sa neba. Ne tražite greške na njima, govoreći: „Kruti su, govore suviše oštro.“ Zar bi govorili oštro da to nije potrebno? Gospod će učiniti da zuje uši onima koji ne žele da slušaju Njegov glas i poruku. Pastori, ne obeščašćujte svog Boga i ne vređajte Njegovog Svetog Duha, ocenjujući metode i ponašanje ljudi koje je Gospod odabrao. Gospod poznaje karakter. On vidi temperament svojih izabranika. On zna da će samo revni, jaki, odlučni ljudi, nepokolebljivih ubedenja, imati pravu predstavu o značaju ovog dela i da će u svoje svedočanstvo ugraditi odlučnost i snagu, rušeći sotonske barijere.“ (*Svedočanstvo za propovednike, 410. 412. 413*)

„Oni koje je Gospod poslao sa porukom, samo su ljudi. Ali kakav je karakter vesti koju oni nose? Usuđujete li se da okrećete leđa, ili da olako uzimate opomene, samo zato što Gospod nije vas konsultovao?“ (*Pregled i glasnik, 27. maj, 1890*)

„Karakter, motivi i ciljevi radnika koje je poslao Gospod, bili su i biće lažno predstavljani. Ljudi će hvatati reči i tvrdnje za koje pretpostavljaju da su neispravne, uveličavajući i falsifikujući ih. Međutim, čiji posao rade ovi posmatrači? Da li ih je Gospod postavio na sudijsku stolicu da osuđuju vest i vesnike?“ (*E.G. Vajt, Materijali 1888, str. 426*)

- Da li to znači da se protivljenje istini preobrazilo u protivljenje prema osobama koje su nosile istinu?

- **E.G. Vajt:** „Bog je dao hranu svom narodu na vreme, ali oni su je odbili zbog toga što nije

došla putem i na način koji su oni priželjkivali. Braća Džons i Vagoner su predstavili narodu jednu naročitu svetlost, ali su predrasude i neverstvo, zavist i podozrenje blokirali vrata njihovog srca, tako da u njega ništa ne uđe... Isto to se dogodilo prilikom izdaje, suđenja i raspeća Isusovog, i sve je ovo prolazilo pred mojim očima, tačku po tačku; sotonski duh preuzeo je kontrolu i snažno je uticao na ljudska srca da se otvore pred sumnjom, mržnjom i gnevom. Sve je to preovladalo na zasedanju u (Mineapolisu)... Bila sam prenesena u kuće gde su odsela naša braća i čula sam mnoge razgovore praćene uzbuđenjem, oštre i zajedljive primedbe. Sluge koje je Gospod poslao bili su iskarikirani i ismejani. Komentari... su zatim prešli na mene, a delo koje mi je Gospod poverio ocenjivano je na svaki način samo ne pohvalno. Ime Vilija Vajta³⁴ je pominjano u lakomislenom duhu, ismevano i optuženo; tako se postupalo i sa braćom Džonsom i Vagonerom. Glasovi koji su me iznenadili kada sam ih čula, ujedinili su se u pobuni... Oštri glasovi, odlučni u tome da unište ugled (sestri Vajt). Nijedan od onih koji su se izražavali sa tolikom okrutnošću nije došao da me upita jesu li te tvrdnje i pretpostavke tačne. Pošto sam čula sve ovo, moje srce je bilo slomljeno. Nisam ni slutila koliko poverenja mogu imati u one koji su trdili da su prijatelji, onda kada sotonski duh nađe mesta u njihovim srcima. Pomislila sam na krizu koja nam predstoji i osećanja koja se ne mogu rečima izraziti, paralisala su me: „Predavaće brat brata na smrt.“ (*Pismo 14, 1889*)

„Mi bi trebalo da smo poslednji ljudi na svetu koji bi sebi dozvolili makar i nagoveštaj progoniteljskog duha protiv onih koji nose Božju svetlost svetu. Ova crta karaktera je u najvećoj meri nehrišćanska i primećuje se među nama od Mineapolisa do danas. Ona će se jednom ispoljiti u svoj svojoj odvratnosti i sa svom nesrećom koja proizilazi iz nje.“ (*Bilten G.K. 1893, str. 184*)

- Tačno je da su vesnici doživeli oštar otpor, ali ipak znamo da je njihova vest bila prihvaćena u Mineapolisu. Ovo je tvrdnja mnogih istoričara. Šta vi kažete na to?

- **E.G.Vajt:** „Tokom duge istorije crkve u svim vekovima, a naročito u istoriji crkve ASD, imamo primere onih koji su odbili svetlost koju je Gospod slao preko svojih slugu... Vi odbijate Hrista odbijajući poruku koju On šalje. Čineći tako stavljate se pod kontrolu kneza tame... Gospod je poslao svetlost svom narodu, koja bi delovala kao lek, da ju je ovaj primio. Ali vi niste primili svetlost, kao što to nisu ni ljudi iz Nazareta. Uzdigli ste svoje mišljenje i sud iznad suda onih koje je Gospod izabrao da budu kanali svetlosti... Gospod vam je poslao vest i želeo da istu primite, vest nade, svetlosti i utehe... Nije vaše da birate kanal preko kojeg će ova vest da dođe. Gospod želi da izleči rane svojih ovaca i jaganjaca nebeskim melemom istine koja ističe Hrista kao našu pravednost. Ovce koje je trebalo hraniti, rasturene su po gorama Izraela; umiru od gladi, gutajući suve teorije... Upravo oni koji su morali da primete potrebe naroda, kako bi se pripremio put Gospodu, zadržali su svetlost poslatu Božjem narodu i odbacili isceljujuću vest milosti. Jezik vaše duše bio je: „Bogat sam i obogatio sam se i ništa mi ne treba.“ (*Materijali 1888, 389*)

- Naše vođe u ovom periodu bili su sposobni i inteligentni. Ako su Džons i Vagoner predstavljali Božju istinu, onda su to morali da znaju čelni ljudi, a sigurno je da bi se oni, u tom slučaju, pridružili objavljivanju te istine?

- **E.G. Vajt:** „Slična osećanja ispoljila su se u Hristovim danima... Narod je gledao na vođe i pitao: „Ako je ovo istina, zar to ne bi znali sveštenici i poglavari?“ Ima mnogo takvih koji zavise od objašnjenja koje dobijaju od verskih učitelja... Mnogi koji odbacuju svetlost, traže ekser na koji bi kačili svoje sumnje, kao izgovor za odbacivanje vesti koja dolazi sa neba. Pred jasnim dokazima oni, kao Jevreji, izjavljuju: ‘Pokaži nam čudo i verovaćemo. Ako ovi vesnici imaju

³⁴ Reč je o sinu Elen Vajt.

istinu, zašto ne leče bolesne? Ovakve primedbe podsetile su me na ono što se govorilo o Hristu... Kako mogu naša braća, koja imaju pred sobom životnu istoriju Gospoda slave, da otvore svoja usta i izgovore iste reči koje su izrekli i Hristovi mučitelji?... Pred nama je dan kad će sotona udovoljiti željama ovih sumnjalica, pokazujući im brojna čuda... Kada ljudi zatvore oči pred svetlošću koju im je Gospod poslao, odbaciće i najjasniju istinu, verujući u najveće zablude... Bog je slao svom narodu vest za veću i moje srce je ostalo slomljeno dok sam posmatrala one za koje sam verovala da su naučeni i vođeni od Boga, kako padaju pod strašnu moć neprijatelja koji ih je naveo da odbace sadašnju istinu.“ (*E.G. Vajt, Materijali 1888, 388-428*)

- Za 120 godina čuli smo primedbe svih vrsta upućene na račun poruke Džonsa i Vagonera: da je to samo „jeftina milost,“ da je ova poruka bila priznata i prihvaćena, da je istu vest objavljivao Luter, da je vest bila puna grešaka, itd. Ali najupečatljivija tvrdnja je da prihvatanje ove vesti vodi u fanatizam. Zašto?

- **E. G. Vajt:** „Mnogo je onih koji su čuli vest za naše vreme i videli rezultate iste, ali iz straha da neki ne zauzmu ekstremne stavove i na taj način ne izazovu pojavu fanatizma, dopustili su svojoj mašti da stvori mnoge prepreke koje sprečavaju napredak dela. Oni su i drugima govorili o opasnosti prihvatanja ovog učenja. Pokušali su da se suprotstave uticaju vesti istine. Zamislimo da su njihovi napori urodili plodom. Šta bi iz toga proizašlo? Vest koja treba da probudi mlaku crkvu usporila bi, a svedočanstvo koje uzdiže Hristovu pravdu bilo bi ugušeno. Pretpostavimo da je delo prešlo u ruke onih oponentata - osoba koje traže greške, i da im je dozvoljeno da hrane crkvu takvim učenjem i organizuju delo na način kako oni to žele. Da li bi oni pokazali nešto bolje od onoga što je Gospod poslao svom narodu preko svojih izabраниh oruđa?“ (*Materijali, E.G. Vajt. 1888. 388-428*)

- Zar čak ni Vi niste uspeli da ubedite oponente da vest Džonsa i Vagonera predstavlja poruku trećeg anđela?

- **E.G. Vajt:** „Najteža stvar na svetu je da ubedite nekoga ko ne želi da bude ubeden. Takvi se povlače unazad, moleći se i nadajući se da će oni koje je Gospod poslao doživeti neuspeh, jer bi se u suprotnom pokazalo da su oni pogrešili. Kada ljudi otvore svoje srce za neverovanje, onda ga oni zapravo otvaraju velikom varalici i opadaču svoje braće. Ne okamenjujte svoje srce tražeći druge dokaze i govoreći: ‘Pokažite nam znak (čudo)’, dok je pred vama slavna svetlost istine koju je Bog poslao, ubedljivi dokazi da je delo za naše vreme naloženo od strane neba. Grozan je greh u očima Božjim kada se ljudi postave između naroda i vesti koju On želi da im pošalje, tako kako upravo čine neka naša braća. Postoje takvi koji kao Jevreji pokušavaju nemoguće: da Božju vest učine bez efekta. Oni koji sumnjaju, trebalo bi ili da prime svetlost za ovo vreme, ili da se uklone sa puta, kako bi drugi dobili priliku da prihvate ovu istinu... Oni koji žive u vremenu neposredno pred drugi Hristov dolazak, mogu očekivati bogatu meru Svetoga Duha... Ako je Bog ikada govorio preko mene, neki od naših vođa poći će istim putem odbacivanja vesti kao i Jevreji u vreme Hristovo.“ (*Materijali E.G. Vajt, 1888, 388-488*)

- Mnogo puta ste potvrdili istinu da je Gospod poslao dargocenu vest koja nas vodi preko granice nebeskog Hanana. Postoji li neka veza između ove vesti iz Otkrivenja 18?

- **E.G. Vajt:** „Glasni poklič trećeg anđela otpočeo je otkrivenjem Hristove pravde, Spasitelja koji prašta grehe. Ovo je početak svetlosti onog anđela koji će slavom ispuniti zemlju.“ (*Pregled i glasnik, 1. april 1890*)

„Primila sam mnogo pisama sa pitanjem: ‘Da li je vest o opravdanju verom vest trećeg anđela?’ Odgovorila sam: ‘To je zaista vest trećeg anđela.’“ (*Pregled i glasnik, 22. novembar 1892*)

- Da li je moguće da se protivljenje iz Mineapolisa ponovi u našim danima?

- **E.G. Vajt:** „Predrasude i stavovi koji su preovladavali u Mineapolisu, nikako nisu nestali;

seme koje je tamo posejano spremno je da iznikne i donese obilnu žetvu. Vrhovi su odsečeni, ali korenje nikada nije bilo iščupano i ono nastavlja da truje rasuđivanje, izopačuje opažanje i zasljepljuje razumevanje onih koji dolaze u kontakt sa vešću i vesnicima... Neverstvo je napravilo put u našim redovima... Religija mnogih među nama je religija palog Izraela, jer se drže njihovog puta, a zaboravljaju Božji put. Istinska vera - jedina biblijska vera koja propoveda praštanje samo kroz zasluge raspetog i vaskrslog Spasitelja, vera koja ispoveda pravednost kroz veru u Sina Božjeg - obescenjena je, o njoj se loše govorilo, ona je ismejana i odbačena... Kakva nas budućnost čeka ako ne uspemo da dođemo u jedinstvo vere?" (*E.G. Vajt, Svedočanstvo za propovednike, 467. 468*)

„U ispoljavanju sile koja će obasjati zemlju svojom slavom, ljudi će videti nešto što će im se činiti opasnim, nešto što će probuditi njihova strahovanja i podignuće se protiv nje. Oni će se usprotiviti delu, zato što Gospod ne radi u skladu sa njihovim idejama i očekivanjima.“ (*Pregled i glasnik, vanredno izdanje, 22. decembar 1890*)

„Poruka trećeg anđela neće biti shvaćena. Svetlost koja će obasjavati celu zemlju svojom slavom, biće proglašena lažnom svetlošću od strane onih koji odbijaju da napreduju u njenoj rastrućoj slavi.“ (*Pregled i glasnik, 27. maj 1890*)

ELEN G. VAJT O HRISTOVOJ LJUDSKOJ PRIRODI

Čežnja vekova, str. 31: „Za Sina Božjeg bilo bi gotovo beskrajno poniženje da je uzeo na Sebe čovekovu prirodu čak i tada kada je Adam bio potpuno nevin u Edemskom vrtu. Međutim, Isus je primio na Sebe ljudski oblik kada je ljudski rod bio oslabljen grehom koji je postojao već četiri hiljade godina. Kao svako Adamovo dete, On je primio posledice velikog zakona nasleđa. Kakve su bile te posledice pokazuje povest Njegovih zemaljskih predaka. Sa takvim nasleđem On je došao da učestvuje u našim patnjama i iskušenjima i da nam pruži primer bezgrešnog života.“

Čežnja vekova, str. 96.97: „Sotona je ukazao na Adamov greh kao na dokaz da je zakon Božji nepravedan i da mu se niko ne može pokoravati. Hristos je kao Sin čovečiji, imao da ispašta za Adamov greh. Međutim, kad je Adam bio izložen napadu kušača, tada još nije bio potčinjen sili greha. Raspolagao je snagom savršene muževnosti i svim silkama duha i tela. Tada je bio okružen slavom Edemskog vrta i svakodnevno je opštio s nebeskim bićima. To nije bio slučaj kada je Isus stupio u pustinju da se bori sa sotonom. U toku četiri hiljade godina su telesne, umne, duhovne i moralne vrednosti ljudskog roda neprekidno smanjivane, a Hristos je uzeo na sebe slabosti izopačenog ljudskog roda. Samo na taj način mogao je spasiti čoveka iz najdubljih dubina njegovog poniženja. Mnogi tvrde da je bilo nemoguće da iskušenje savlada Hrista. U tom slučaju On ne bi mogao biti stavljen u Adamov položaj, ne bi mogao izvojevati pobedu koju Adam nije izvojevao. Da smo u ma kom pogledu izloženi težoj borbi od Hrista, onda On ne bi bio u stanju da nam pomogne. Međutim, naš Spasitelj je uzeo na Sebe ljudski oblik sa svim njegovim slabostima. On je preuzeo čovekovu prirodu zajedno sa mogućnošću da popusti iskušenju. Mi nemamo da podnosimo ništa što On nije podneo.“

RH, 6. maj 1875: „U pustinji iskušenja Hristos nije bio u tako povoljnom položaju koji bi mu omogućio da podnese sotonska iskušenja, kao što je to bio slučaj sa Adamom, kad je ovaj bio kušan u Edemu. Božji Sin je ponizio Sebe i uzeo čovekovu prirodu tek pošto je ljudska rasa bila četiri hiljade godina udaljena od Edema, od svog prvobitnog stanja čistote i celovitosti. Vekovima je greh ostavljao svoje strašne tragove na našoj rasi tako da je fizička, mentalna i moralna degeneracija preovladala u ljudskoj porodici. Kada je Adam bio napadnut od strane neprijatelja u Edemskom vrtu, na njemu nije bilo ni traga od greha. On je stajao pred Bogom u punoj snazi svoje savršenosti. Svi njegovi organi kao i sposobnosti bića bili su podjednako razvijeni i skladno uravnoteženi. Hristos je u pustinji iskušenja zauzeo Adamovo mesto, kako bi izdržao probu koju ovaj nije uspeo da podnese. Tu je Hristos pobedio u korist grešnog čoveka, četiri hiljade godina pošto je Adam okrenuo leđa svetlosti koja je obasjavala njegov dom. Odvojena od Božjeg prisustva, ljudska porodica se sa svakom generacijom udaljavala od čistote, mudrosti i prvobitnog poznanja koje je posedovao Adam u Edemu. Hristos je nosio grehe i slabosti koje su postojale u ljudskoj rasi onda kada je On došao na zemlju da pomogne čoveku. Sa ljudskim slabostima koje su pale na Njega imao je da u korist čovečanstva izdrži iskušenja u svim tačkama u kojima sotona saleće čoveka. Adam je bio okružen svačim što mu je srce poželelo. U slavnom Edemu greha nije bilo, niti ikakvih znakova propadanja. Božji anđeli su vodili slobodne i prijatne razgovore sa svetim parom. Adam, u svojoj savršenoj muževnosti, predstavljao je najplemenitije Tvorčevo delo. Stvoren po obličju Božijemu, bio je samo malo manji od anđela. U kakvom kontrastu se pojavio drugi Adam kada je ušao u turobnu pustinju da se nasamo sretne sa stonom. Od pada u greh do Hristovog dolaska na zemlju, čovečanstvo je izgubilo na visini i u fizičkoj snazi, potonuvši još dublje na skali moralne vrednosti. Da bi podigao palog čoveka, Hristos je morao da ga dostigne tamo gde se ovaj nalazio. Uzeo je ljudsku prirodu i nosio ljudske slabosti i degeneraciju. Onaj koji nije poznao greha, bio je učinjen grehom radi nas. Ponizio je Sebe do najvećih dubina ljudskog jada i bede kako bi se osposobio

da dođe do čoveka i da ga izvuče iz uniženosti u koju ga je bacio greh.“

Čežnja vekova, str. 91: „I pored toga što su gresi palog sveta bili preneseni na Hrista, i pored toga što se On ponizio i preuzeo na Sebe prirodu palog čoveka, glas sa neba je potvrdio da je Hristos Sin Večnoga.“

RH, 15. decembar 1896: „On je uzeo na Sebe našu grešnu prirodu.“

Youth Instructor, 20. decembar 1900: „On je na Sebe samog uzeo bolesnu, palu, uniženu i grehom kontaminiranu (iskvarenu) prirodu.“

Znaci vremena, 3. decembar 1902: „Hristos je uzeo na sebe slabosti ljudskog roda izopačenog (degenerisanog) grehom.“

RH, 17. jun 1900: „Hristos je, u stvari, udružio ljudsku sramnu (uvredljivu) prirodu sa svojom sopstvenom prirodom bez greha (bezgešnom prirodom).“

RH, 1. oktobar 1889: „Jedan anđeo ne bi znao kako da saoseća sa palim čovekom ali... Isus može biti ganut svim našim slabostima.“

Rukopis 94, 1893: „Njegova ljudska priroda bila je stvorena; ona ne poseduje anđeoske sile. Bila je čovečanska, jednaka našoj.“

Znaci vremena, 30. jun 1902: „U Njemu nije bilo krivice niti greha... ipak je On uzeo na Sebe našu grešnu ljudsku prirodu.“

Znaci vremena, 23. jun 1902: Uzevši prirodu čoveka u njegovom palom stanju, Hristos ni u najmanjoj meri nije učestvovao u čovekovom grehu.“

Znaci vremena, 16. januar 1896: „Sotona je izjavio da je nemoguće Adamovim sinovima i kćerima da drže Božji Zakon...Ljudi koji se nalaze pod sotoninom kontrolom ponavljaju tu istu optužbu protiv Boga, podržavajući ideju da čovek ne može održati Božji Zakon. Isus je ponizio samog Sebe, zaogrnuvši svoje Božanstvo ljudskošću, kako bi mogao da stoji kao glava i predstavnik ljudske porodice i da učujem i primerom osudi greh u telu i pobije sotonine optužbe... On je ispunio sve zahteve Zakona i osudio je greh u telu... Bog se otkrio u telu, da osudi greh u telu, pokazujući savršenu poslušnost prema celokupnom Božjem Zakonu.“

Pismo 55, 1895: „Čudan je simbol koji je korišćen za poređenje sa zmijom koja ih je ranjavala. Taj simbol je bio podignut na motku i oni su imali da gledaju u njega i da budu isceljeni. Tako je i Isus bio načinjen jednakim grešnom telu.“

Pismo 19, 1901: „Dete pale rase.“

Pismo 106, 1896: „Ne samo da je učinjen telom, već je učinjen jednakim grešnom telu.“

RH, 10. februar 1885: „Bio je načinjen kao i Njegova braća, sa istom fizičkom i mentalnom osetljivošću.“

U nebeskim prostranstvima, str. 155: „Iako je imao svu snagu ljudskih strasti, On se nikada nije predao da učini ni jedno delo koje nije čisto, uzvišeno i plemenito.“

Znaci vremena, 17. oktobar 1900: „Adam je bio kušan od strane neprijatelja i pao je. Nikakav unutarnji greh (greh iznutra) ga nije doveo dotle da poklekne jer ga je Bog stvorio čistog i besprekornog po svom sopstvenom liku. On je bio jednako nevin kao i anđeli koji stoje pred prestolom. U njemu nisu postojali iskvareni nazori (principi) niti sklonosti ka zlu, ali kada je Hristos došao da se izloži sotoninim iskušenjima, On je nosio obličje grešnog tela.“

RH, 19. april 1870: „On je uzeo našu prirodu kako bi nas razumeo i saosećao sa našim slabostima.“

RH, 31. decembar 1872: „Njegovo delo bilo je da ujedini beskonačno sa ograničenim. To je bio jedini način da se uzdigne pali čovek...Božji plan podrazumevao je da Hristos uzme na Sebe oblik i prirodu palog čoveka.“

RH, 24. februar 1874: „Ponizivši se i osiromašivši, Hristos će se izjednačiti sa slabostima palog čovečanstva. On će uzeti prirodu palog čoveka.“

RH, 18. avgust 1874: „On se ponizio uzevši prirodu čoveka kako bi...mogao da dođe do čoveka tamo gde se on nalazi...U svom poniženju, naklonjen palom čoveku i pun sažaljenja, Hristos je sišao do dubi-

na ljudske bede, onako kao je to pokazano Jakovu – merdevinama koje su se jednim krajem naslanjale na zemlju.“

RH, 1. april 1875: „Sotona je pokazao da poznaje slabe tačke ljudskog srca i upotrebio je svu svoju silu kako bi izvukao korist iz ljudske slabosti koju je Hristos prisvojio.“

RH, 30. januar 1879: „Sotona je rekao svojim anđelima da će moći da nadvlada Hrista kada On bude uzeo prirodu palog čoveka.“

RH, 11. oktobar 1881: „Naš Otkupitelj je savršeno razumeo ljudske potrebe. On koji je dragovoljno pristao da uzme čovekovu prirodu na Sebe, bio je prisno upoznat sa ljudskim slabostima...Hristos je uzeo na Sebe naše slabosti i u ljudskoj slabosti imao je potrebu da traži snagu od Oca.“

RH, 28. avgust 1888: „On je preuzeo na Sebe našu prirodu kako bi mogao iskusiti naša iskušenja i patnje i upoznavši sva naša iskustva, stajati kao Posrednik pred Ocem.“

Rukopis 143, 1897: „Hristos je uzeo našu prirodu u njenom iskvarenom stanju.“

Sinovi i kćeri Božje. (tekst za 29. maj): „Oslanjajući se verom na Božja obećanja, On (Hristos) je dobio silu da posluša (ispuni) Božje zapovesti, tako da prirodni temperament (ćud, narav) nije mogao da ima (da zadobije) nikakvu prednost.“

Dodatak III

DOKTRINARNI SPOR - JEDNO UZVIŠENO STANOVIŠTE

Elen G. Vajt, RH, 18. februar 1890.

Potrebno je da shvatimo vreme u kome živimo. Mi nemamo čak ni polovičnu spoznaju, ni upola to ne razumemo. Moje srce drhti kad pomislim s kakvim neprijateljem imamo da se suočimo, a kako smo slabo pripremljeni za taj sukob. Iznova i iznova su mi predočavana iskušenja dece Izrailjeve i njihov stav uoči prvog Hristovog dolaska, kao ilustracija stanja Božjeg naroda pred drugi Hristov dolazak.

Neprijatelj je koristio svaku priliku da kontroliše umove Judejaca što čini i danas, nastojeći da zaslepi rasuđivanje Božjih slugu, kako ne bi bili u stanju da prepoznaju dragocenu istinu.

Kada je Hristos došao na ovaj svet, sotona je već bio na poslu, rešen da se bori za svaki centimetar puta od jasala do Golgote. Optuživao je Boga da traži od anđela samoodricanje, a da On sam ne zna ništa o tome i da ne čini nikakvu žrtvu za druge. Ovu optužbu sotona je podigao još na nebu, da bi, pošto je zbačen, nastavio da neprekidno optužuje Boga kako traži surovu službu koju ni On sam nikome ne čini. Hristos je došao na svet da razobliči ove lažne optužbe i da predstavi svoga Oca. Mi ne možemo razumeti poniženje koje je On pretrpeo uzevši našu ljudsku prirodu. Ovo ne treba shvatiti u smislu da je za Njega ponižavajuće da bude deo ljudske porodice. On koji je bio Veličanstvo neba, Car slave, unizio je Sebe postavši novorođenče, učestvujući u patnjama, bolovima i nevoljama smrtnika. Nije došao kao velikaš, ili s namerom da bude bogat i moćan čovek. Budući bogat, prihvatio je siromaštvo nas radi, kako bismo se, kroz Njegovo siromaštvo mi obogatili. Silazio je korak po korak, sve niže u svojoj poniznosti. Terali su Ga od grada do grada, jer ljudi nisu želeli da prime Svetlost sveta. Bili su sasvim zadovoljni svojim stanjem.

Hristos je ponudio dragocene bisere istine, ali ljudi su ih pomešali sa smećem praznoverja i zabluda. On im je ponudio reči večnog života, ali oni nisu živeli „od svake riječi koja izlazi iz usta Gospodnjih.“ Isus je video da svet ne može otkriti Reč Božju, jer je ona bila sakrivena pod ljudskim tradicijama. On je došao da otkrije ovom svetu značaj veze između neba i zemlje, stavljajući istinu na njeno pravo mesto. Jedino je Isus mogao otkriti istinu koju ljudi moraju upoznati da bi se spasli. Samo On je mogao smestiti istinu u njene prave okvire. Njegov posao je bio da oslobodi istinu od zabluda i da je pred ljudima predstavi u njenoj pravoj svetlosti.

Sotonin otpor bio je slomljen, jer je upravo on taj koji je od svog pada ulagao sve napore kako bi od svetlosti napravio mrak, a od mraka svetlost. Dok je Isus pokušavao da u očima naroda istinu dovede u pravu vezu sa njihovim spasenjem, sotona je radio preko narodnih vođa, nadahnjujući ih neprijateljstvom protiv Otkupitelja sveta. Oni su bili odlučni u naporima da spreče dejstvo utiska koji je Hristos ostavio na narod.

O, kako je gorelo Hristovo srce i koliko je silna bila Njegova želja da otkrije sveštenicima veliko blago istine! Međutim, njihovi umovi su bili oformljeni prema takvom obrascu, da im je bilo gotovo nemoguće da spoznaju istine o Hristovom carstvu. Spisi se nisu ispravno čitali. Jevreji su čekali Mesijin dolazak verujući da će on biti praćen slavom koja se odnosi na Njegov drugi dolazak. S obzirom da Isus nije došao u sjaju kakav dolikuje carevima, jevrejski narod Ga je odlučno odbacio. Međutim, ovo nije bio jedini razlog za odbacivanje Hrista. On je bio utelovljena čistota, dok su oni bili prljavi. Njegov zemaljski život bio je od početka do kraja život potpune nevinosti i bezgrešnosti. Takav karakter usred opšte uniženosti i greha nije mogao biti u harmoniji sa ljudskim željama i zbog toga je ismejan i prezren. Njegov bezgrešan život baca zrake svetlosti na ljudska srca i otkriva bezakonje njihovog gnusnog

karaktera.

Božjeg Sina su sile mraka napadale na svakom koraku. Posle krštenja Duh Ga je odveo u pustinju, gde je kušan četrdeset dana. Primila sam pisma u kojima se tvrdi da Hristos nije mogao imati istu prirodu kao i čovek, jer bi u protivnom morao podleći ovim iskušenjima. Kad bi to bilo tako (da Hristos nije imao istu prirodu kao i mi), onda On ne bi bio naš primer. Da nije učestvovao u našoj prirodi ne bi ni mogao podneti iskušenja kao što ih ljudi preživljavaju. Da nije bilo moguće da padne u iskušenje, ne bi postojala mogućnost da nam pomogne. Uzvišena je istina da je Hristos došao da nam pomogne kao čovek i umesto čoveka. Njegova iskušenja i pobeđe nam govore da ljudi treba da kopiraju Model, čovek treba da postane učesnik u božanskoj prirodi.

Božansko i ljudsko bili su ujedinjeni u Hristu. Božansko nije bilo degradirano ljudskom prirodom, već je zadržalo svoje uzvišeno mesto, dok je ljudsko ujedinjeno sa božanskom prirodom odolelo najvećem iskušenju u pustinji. Knez ovoga sveta prišao je Hristu posle dugog posta, kada je Spasitelj bio veoma iscrpljen glađu i predložio Mu da kaže kamenju da postanu hlebovi. Međutim, Božji plan za čovekovo spasenje podrazumevao je da Hristos upozna glad, siromaštvo i svaku fazu ljudskog iskustva. On je pobedio iskušenje istom silom koja je na raspolaganju i čoveku. Držao se prestola Božjeg, što može činiti svaki čovek i žena pristupajući Bogu – svom Pomoćniku – s poverenjem.

Čovek može postati učesnik u božanskoj prirodi. Ne postoji čovek koji ne bi mogao računati na Božju pomoć u ispitima i iskušenjima. Hristos je došao da nam otkrije izvor svoje moći, kako se čovek ne bi oslanjao na svoje sposobnosti, koje mu ne mogu pomoći.

Oni koji će pobediti, moraju da ulože sve svoje snage boreći se u agoniji, na kolenima pred Gospodom. Hristos je došao da bude naš primer, obznanivši nam da i mi možemo imati učešće u božanskoj prirodi. Kako? Bežeći od pokvarenosti koja je kroz želju (požudu) našla mesto u ovom svetu. Sotona nije zadobio pobeđu nad Hristom. Nije stavio nogu na dušu Iskupitelja. Nije se dotakao glave, već Ga je ujeo samo za petu. Hristos je svojim primerom pokazao da se može živeti bez greha. Čovek može imati silu da odoli zlu, silu koju ni svet ni smrt, ni pakao ne mogu nadvladati. Ova sila postavlja čoveka u položaj da može pobediti kao što je Hristos pobedio. Božansko i ljudsko se kombinuju (udružuju) u ovoj sili.

Hristovo delo bilo je da otkrije istinu u okvirima Jevanđelja, da otkrije načela i principe koje je dao palom čoveku. Svaka ideja pripadala je Njemu lično.

On nije imao potrebu da pozajmljuje ma čije ideje, jer je On sam Tvorac celokupne istine. Mogao je predstaviti ideje proroka i filozofa, i da ipak sačuva svoju originalnost, jer je sva mudrost bila Njegova. On je Izvor istine, On je pre svih i kroz svoje učenje postao je duhovni vođa svih vekova.

Hristos je govorio kroz Melhisedeka, sveštenika Boga Svevišnjega. Melhisedek nije bio Hristos, već glas Božji u svetu, predstavnik Oca. Kroz sve generacije Hristos je bio taj koji je govorio. Hristos je vodio narode i bio videlo svetu. Izabravši Avrama za predstavnika svoje istine, pozvao ga je iz zemlje svojih predaka i poslao daleko od srodnika, kao onog koji je trebalo da bude odvojen. Hteo je da ga oblikuje prema svom uzoru, da ga uči prema sopstvenom planu. Obrazac svetovnih učitelja nije smeo da ima nikakav uticaj nad Njim. Morao je da nauči kako će svojoj deci i svom domu posle sebe zapovediti da čuvaju put Gospodnji, da čine pravdu i sud. Upravo to Gospod očekuje i od nas. On želi da razumemo kako se vode porodica i deca, kako da zapovedimo našem domu da čuva put Gospodnji.

Jovan je pozvan radi specijalne misije. Trebalo je da pripravi put Gospodu i da ispravi staze. Gospod ga nije poslao u proročke niti rabinske škole. Bio je odveden u pustinju, daleko od ljudskih naselja kako bi se u prirodi učio od Boga prirode. Bog nije želeo da se Jovan formira po uzoru na sveštenike i vođe. Bio je pozvan da izvrši naročito delo. Gospod mu je dao određenu vest. Da li je otišao da pita sveštenike i vođe za dopuštenje da objavi vest? Ne. Gospod ga je odvojio od njih kako ne bi bio izložen njihovom uticaju i učenju.

On je bio glas koji viče u pustinji: **„Pripremite put Gospodu, poravnite u pustinji put za Boga našega! Svaka dolina neka se uzvisi, svaka planina i brdo neka se slegnu, bregovi neka se**

pretvore u ravnicu i svaki tesnac neka se raširi. I javiće se slava Gospodnja i (u tom trenutku) svako će telo videti, jer usta Gospodnja rekoše“ (Isaija 40:3-5). Upravo ova vest treba našem narodu. Na samom smo kraju vremena i poruka glasi: **“Narod se mora probuditi. Nije vreme da vičemo: „mir i sigurnost“** Nama se govori: **„Viči iz grla i ne usteži se, podigni glas svoj kao truba i objavi narodu mojemu bezakonja njegova i domu Jakovljevu grehe njihove“ (Isaija 58:1).**

Svetlost Božje slave sijala je nad našim Predstavnikom, ali to nam govori da ista slava Božja može i nas obasjati. Svojom ljudskom rukom Hristos je prigrlio čovečanstvo, dok se svojom božanskom rukom uhvatio za večni presto povezujući čoveka sa Bogom i zemlju sa nebom.

Svetlost Božje slave treba da nas obasja. Imamo potrebu za svetim pomazanjem odozgo. Ma koliko inteligentan neko bio, ma kakvo bilo Njegovo obrazovanje, on nije kvalifikovan da druge uči ako nije primio silu od Boga Izrailjevog. Onaj ko je povezan s nebom činiće Hristova dela. Kroz veru u Boga, imaće snagu koja prevazilazi ljudsku. Tražiće izgubljene ovce doma Izrailjevog. Ako božanska snaga nije ujedinjena sa ljudskim naporima, onda ono što će i najveći među ljudima učiniti nema nikakvu vrednost. Sveti Duh nije prisutan u našim poslovima. Ništa me ne plaši toliko kao svađalački duh među našom braćom. Nalazimo se na opasnom terenu ako nismo u stanju da se sretnemo kao hrišćani i da, pokazujući ljubaznost, razrešimo sporna pitanja.

Dođe mi da pobegnem sa takvoga mesta iz straha da duh onih koji nisu voljni za otvoreno pretraživanje Biblije, ne ostavi kakav trag na mom karakteru. Oni koji nisu u stanju da bez pristrasnosti razmatraju dokaze stava koji se razlikuje od njihovog, nisu pogodni kao učitelji ili vođe ma koje grane Božjeg dela. Neophodno nam je krštenje Svetim Duhom. Bez ovoga nismo ništa spremniji da pođemo u svet nego učenici posle raspeća njihovog Gospoda. Svaki učitelj mora biti i istraživač da bi njegove oči bile pomazane da vide dokaze Božje istine koja je u stalnom progresu. Zraci Sunca Pravde treba da sjaje u njegovom srcu ako želi da svetlost prenese na druge.

Niko ne može objasniti Pismo bez Svetog Duha. Ali kad se nadviješ nad Rečju Božjom, sa srcem koje je smerno i željno pouke, Božji anđeli će biti pored tebe da te oduševе dokazima istine. Kada Duh Božji počine nad tobom, nestaće osećanja zavisti i ljubomore dok analiziramo tuđe stavove. Neće postojati duh optuživanja i kritike kakvim je sotona nadahnuo jevrejske vođe protiv Hrista. Ono što je Hristos rekao Nikodimu kažem i ja vama: **„Valja vam se nanovo roditi“ (Jovan 3:7).**

Morate steći sveti karakter pre nego uzmognete razlikovati svete zahteve istine. Ako učitelj nije učenik u Hristovoj školi, on ne može učiti druge.

Treba da dostignemo stanje kada će sve razlike biti odstranjene. Ako verujem da imam svetlost, moja dužnost je da istu i obznanim. Pretpostavimo da treba da se konsultujem sa drugima u vezi poruke koju mi je Gospod dao da objavim narodu; čineći ovako vrata bi se mogla zatvoriti i svetlost ne bi došla do onih duša koje je Gospod imao u vidu kada je poslao poruku. Kad je ulazio u Jerusalim, mnoštvo učenika se radovalo i hvalilo Gospoda velikim glasom za sva velika dela koja su videli govoreći: **„Blagosloven Car koji dolazi u ime Gospodnje. Mir na nebu i slava Bogu na visinama.“** Neki od fariseja su povikali iz gomile: **„Učitelju, zabrani učenicima svojim.“** Ali On je odogovrio: **„Zaista vam kažem, ako oni učute, kamenje će povikati.“**

Jevrejske vođe su pokušale da spreče objavu poruke koje je proročki objavljena u Božjoj Reči; ali proročanstvo se moralo ispuniti. Gospod kaže: **„Evo, poslaću vam Iliju proroka pre nego dođe dan Gospodnji, dan veliki i strašni“ (Malahija 4: 5).**

Neko je morao doći u duhu i sili Ilijinoj, a kad se to dogodilo, ljudi su to dočekali rečima: **„Pokazuješ preteranu revnost, ne interpretiraš Pismo na ispravan način. Dozvoli da ti ja kažem kako ćeš objaviti svoju poruku.“**

Postoje mnoge osobe koje ne razlikuju Božje delo od ljudskog. Što se mene tiče saopštavaću istinu onako kako mi je predana od Gospoda i sada vam saopštavam: **“Ako nastavite da tražite greške, da istrajavate u duhu protivljenja, nikad nećete upoznati istinu.”** Isus je rekao svojim učenicima: **„Imam vam još mnogo kazati ali ne možete nositi.“** Nisu bili u stanju da na pravi način

cene svete i večne stvari. Ali, Isus je obećao da će poslati Utešitelja koji će im objasniti sve i napomenuti reči koje im je On govorio. Braćo, ne treba da stavljamo poverenje na čoveka. Oslonite se svojom bespomoćnom dušom na Isusa. Nije dobro da pijemo vodu u dolini ako postoji izvor u planini. Ostavimo vode u nizinama i upravimo se gore.

Ako postoji neko pitanje vere koje ne razumemo, oko kojeg se ne slažete, istražujte, upoređujte stih sa stihom, kopajte duboko u rudniku Reči Božje. Stavite na oltar Gospodnji i vas i vaše ideje, odbacite predrasude i dopustite da vas vodi Sveti Duh kroz celokupnu istinu.

Moj brat je jednom rekao da neće da sluša ništa od onoga što mi¹ verujemo, iz straha da ne bude ubeđen. Nije dolazio na naše sastanke, niti je slušao naša izlaganja, ali kasnije je shvatio da je isto tako kriv kao i da je znao. Bog mu je poverio priliku da sazna istinu i smatra ga odgovornim za tu priliku. Mnogi imaju predrasude o učenju o kojem se sada diskutuje². Oni ne dolaze da slušaju, ne žele da istražuju prisebno, već iznose svoja mišljenja iza leđa. Oni su sasvim zadovoljni svojim stanjem: **„Jer govoriš: bogat sam i obogatio sam se, i ništa ne potrebujem; a ne znaš da si ti nesrećan, i nevoljan, i siromah, i slijep, i go“ (Otkrivenje 2: 17).**

Ovi stihovi se odnose na one koji žive u doba objave ove vesti, ali ne žele da slušaju. Kako znate da Bog ne daje nove dokaze istine, stavljajući ih u jedan novi kontekst, kako bi se pripremio put Gospodu? Jeste li načinili planove kako bi se Njemu pripremio put? Jete li napravili planove kako bi nova svetlost mogla da proдре kroz redove Božjeg naroda? Kakve dokaze imate da Bog nije poslao svetlost svojoj deci? Svako samozadovoljstvo, sebičnost i ponos moraju se napustiti. Treba da dođemo kod Isusovih nogu i da učimo od Onoga koji je blag i krotak u srcu. On nije poučavao svoje učenike u stilu rabina. Mnogi Jevreji su dolazili da slušaju kako Isus otkriva tajne spasenja, ali ne da bi se naučili, već da bi Ga kritikovali i uhvatili kakvu nedoslednost i tako posejali predrasude u umove ljudi. Takvi su bili zadovoljni svojim znanjem, ali Božja deca moraju biti naviknuta na glas pravog Pastira. Zar nije sada vreme kada treba da postimo i da se molimo? Preti nam opasnost da upadnemo u klopku, opasnost da se podelimo u grupe zbog jedne sporne tačke. Ne bi li to trebalo da bude razlog da tražimo Boga sa ozbiljnošću i smernošću, kako bismo saznali šta je istina?

Natanailo je čuo Jovana kako, pokazujući na Spasitelja, govori: **„Evo, Jagnje Božje koje uze na se grijehe svijeta“ (Jovan 1:29).** Pogledavši na Hrista, Natanailo se razočarao izgledom Onoga koji je predstavljao Spasitelja sveta.

Može li biti Mesija na kome se vide tragovi napornog rada i siromaštva? Isus je bio radnik. Delio je sudbinu jednostavnih zanatlija i to je udaljilo Natanaila. Međutim, on nije formirao konačno mišljenje o Isusovom karakteru. Moleći se pod smokvom, pitao je Boga da li je taj čovek Mesija. Upravo tu ga je našao Filip sa vešču: **„Nadošmo Onoga za kojega pisahu Zakon i proroci, Isusa iz Nazareta, sina Josifova.“ (Jovan 1:45).** Ali reč „Nazaret“ ponovo je probudila neverovanje i on reče: **„Može li šta dobro izaći iz Nazareta? (Jovan 1:46).** Ovaj čovek bio je pun predrasuda, ali Filip nije pokušavao da se suprotstavi njegovim ubeđenjima, već mu samo reče: **„Dođi i vidi.“ (46. stih)** Kada se Natanailo približio Isusu čuo je reči: **“Evo pravog Izrailjca u kojem nema lukavstva.“ (47. stih)** Natanailo upita: **„Odakle me poznaješ?“ „Prije nego te Filip pozva, vidjeh te kad bijaše pod smokvom.“ (48. stih)** Zar neće pogledati na nas kao što je pogledao na Natanaila? Natanailo je poverovao u Gospoda i povikao: **„Učitelju, Ti si Sin Božji, Ti si Car Izrailjev.“** Isus mu odgovori: **„Što ti kazah da te vidjeh pod smokvom zato vjeruješ; vidjećeš više od ovoga.“ „Zaista, zaista ti kažem: od sada ćete vidjeti nebo otvoreno i anđele Božje gdje se penju i silaze k Sinu čovječjem.“ (stihovi 50 i 51).**

Isto to videli bi i mi, kada bismo bili povezani sa Bogom. On želi da zavisimo od Njega, a ne od čoveka. On hoće da imamo novo srce i želi da nam da otkrivenja koja kao svetlost dolaze od Njegovog prestola. Moraćemo se susresti sa teškoćama svih vrsta, ali kada se izlaže neko sporno pitanje, treba li da trčimo kod ljudi kako bismo saznali njihove stavove, oblikujući svoje zaključke prema njihovim? Ne,

¹ Adventisti, s obzirom da je cela porodica pre toga pripadala Metodističkoj crkvi.

² Učenje koje su zastupali Džons i Vagoner.

idite Gospodu. Recite Mu ono što imate. Uzmite Bibliju i pretražite skrivene riznice.

Istražujući Bibliju mi ne kopamo dovoljno duboko. Svako ko veruje u sadašnju istinu biće stavljen u situaciju da svedoči za nadu koja je u njemu. Božji narod će biti pozvan da govori pred carevima, državicima, najvećim ljudima ovog sveta i oni moraju biti sigurni da razumeju šta je istina; moraju biti obraćeni ljudi. Za samo jednu sekundu Bog vas, preko Svetog Duha, može naučiti više nego svi veliki ljudi ovog sveta. Svemir posmatra borbu koja se odvija na zemlji. Po cenu koja je neizmerna, Bog je obezbedio svakom čoveku mogućnost da sazna ono što ga može učiniti mudrim za spasenje. Kako gorljivo anđeli posmatraju one koji će se koristiti ovom mogućnošću.

Kada se Božjem narodu izlaže vest, on ne treba da ustaje protiv nje, već treba da je uporedi sa Zakonom i svedočanstvom i ako razmotrena poruka ne izdrži test, onda ona nije istinita. Bog želi da se naš um razvije. On želi da izlije svoju milost na nas. Možemo imati punu i bogatu trpezu i to svakodnevno, jer nam Bog može otvoriti sve riznice neba. Moramo biti jedno sa Hristom, kao što je On jedno sa Ocem, a Otac će nas ljubiti onako kako ljubi svog Sina. Možemo imati istog Pomoćnika kojeg je imao i Hristos, možemo imati silu za svaku neodložnu potrebu. On će nas okružiti, tako da kada se nađemo lice u lice sa vođama i uglednicima ovoga sveta, nećemo morati da govorimo unapred spремljene reči. Bog će nas naučiti baš u tom času. Neka nam Gospod pomogne da dođemo kod Isusovih nogu i da se učimo od Njega, pre nego što poželimo da budemo drugima učitelji.